

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๒๖ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิก ที่มาประชุมทั้งหมด ๑๕๐ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกครับ บัดนี้สมาชิก มาครบองค์ประชุมแล้ว กระผมขอเปิดประชุมครับ กระผมมีเรื่องกราบเรียนที่ประชุมเกี่ยวกับภาพรวมประเด็นหรือเรื่องราวกฎหมาย ยุติต่าง ๆ ที่เรามีอยู่ ขณะนี้เราเหลือเวลาจากวันนี้และกวันจันทร์อีกวันหนึ่ง มีจำนวนทั้งหมด ๒๕ เรื่อง เป็นร่างพระราชบัญญัติ ๕ ฉบับ เป็นเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ๖ เรื่อง ยุติต่าง ๆ ๑๓ เรื่อง เรื่องอื่น ๆ อีก ๒ เรื่อง และสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งเรื่องใหม่มาอีก ๒ เรื่อง คือร่างพระราชบัญญัติธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย กับร่างพระราชบัญญัติพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งอันนี้เป็นความจำเป็นที่เราจะต้องพิจารณาไว้ ไม่รับอยู่ที่มติของพวกท่านนะครับ เพราะฉะนั้นในการประชุมวันนี้ก็มีสาระสำคัญก็คือร่าง พ.ร.บ. เวเนซุเอลาของขอนแก่น หลักประกันสุขภาพ เรื่องของจริยธรรม และกฤษฎีกาของท่านอาจารย์พนัสและคณะที่เกี่ยวกับการร่างแนวทางในการถอดถอนซึ่งจะมาถึง ซึ่งไม่ทราบว่าจะเวลาหนึ่งเวลาใด อาจจะปิดสมัยประชุมเพราะฉะนั้นเวลาเราน้อย การอภิปรายขอความกรุณาเพื่อแข่งกับเวลา เพราะฉะนั้นเรื่องที่พิจารณาเสร็จของท่านสมาชิก อย่างเช่น เรื่องไวน์ เรื่องเคนดร้า อะไรที่เสร็จแล้วซึ่งมีประโยชน์จะได้ผ่านไปได้โดยเร็วครับ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่คณะมนตรีจะทราบเรียนให้ที่ประชุมทราบ

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้จัดสร้างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๖ และเอกสารประกอบการพิจารณาเพื่อให้ท่านสมาชิกฯ ได้มีโอกาสพิจารณาศึกษาล่วงหน้า จึงขอเรียนเชิญท่านสมาชิกวุฒิสภารับเอกสารดังกล่าว ที่กลุ่มงานระเบียบวาระการประชุม ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
ก็คือ พ.ร.บ. งบประมาณ ปี ๒๕๔๖ นะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระต่อไป เป็นวาระเรื่องด่วน

เรื่องด่วนแรกคือร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
 พ.ศ.
 ซึ่งวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ และจะต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน
 ๓๐ วัน ขณะนี้เหลือเวลาพิจารณา ๑๖ วัน เชิญท่านแล้ว นรปติ ครับ .

๒

- ๒/๑

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ขอบพระคุณท่านประธานฯ กระผม แคล้ว นรปติ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดขอนแก่น กระผมขอกราบเรียนว่า กระผมจะอภิปรายร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่จังหวัดขอนแก่นครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านแคล้วครับ ประธานโทครับ ขอความกรุณาให้เลขาฯ อ่าน แล้วขอเชิญท่านอภิปรายครับ ขอบพระคุณท่านครับ

นายวิสิทธิ์ เดชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ขออนุญาตนิดหนึ่งครับ เนื่องจากร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : เมื่อสักครู่นี้ท่านประท้วงใครหรือเปล่าครับ

นายวิสิทธิ์ เดชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ไม่ครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอความกรุณาท่านนั่งแล้วยกมือ แล้วผมเชิญครับเชิญท่านวิสิทธิ์ครับ ขอบพระคุณครับ

นายวิสิทธิ์ เดชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ครับ ผมมีได้ประท้วงท่านประธานฯ นะครับ แต่ว่าร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ทางวุฒิสภาได้มอบให้กรมการการคมนาคมไปศึกษาว่าจำเป็นก่อนนะครับ ผมอยากขออนุญาตท่านประธานฯ ได้ชี้แจงข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาของทางวุฒิสภา สดแล้วแต่ท่านประธานฯ จะพิจารณาเห็นสมควร ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านวิสิทธิ์ครับ คือขั้นตอนอย่างนี้ครับพอท่านเลขาฯ อ่านบันทึกหลักการและเหตุผล ถ้าท่านรัฐมนตรีท่านมาก็จะเชิญท่านและจะเชิญท่านกรมการการที่ได้รับมอบหมายตามที่คณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาได้นำเสนอแนะครับ และตอนนั้นท่านวิสิทธิ์ก็พิจารณาครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานนิพนธ์ เชิญครับ

นายนิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม นิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอ่างทอง เนื่องจากว่ามีญัตติ เรื่อง ขอให้วุฒิสภาดำเนินการวิสามัญพิจารณาศึกษาและขอร่างข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม ในเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาตลอด

นายวัลลภ ตังคณานูรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ครับ ผม วัลลภ ตังคณานูรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา คือเมื่อสักครู่นี้ท่านเลขาฯ กำลังจะอ่าน
 สาระอยู่แล้วนะครับ ผมว่าเรื่องวินคดีขวิดเขว เอาผ่านไปก่อน แล้วค่อยหำข้อ
 วาระของท่านนิพนธ์ ดีไหมครับ ท่านนิพนธ์ครับ ขอรื้อนะครับ ขอบคุณครับ
 ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านประธานนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ วิสินธุพาศาสตร์ (อ่างทอง) : กราบ ผมก็ไม่ขัดข้องครับ ความจริงเรื่องเวนคืนสัน แต่คิดว่าทางกรมการคมนาคมซึ่งรับไปพิจารณาศึกษา ก่อนนี้จะชี้แจงและจะคอยรัฐมนตรี ผมก็เลียดิวว่าช่วงที่ยังไม่มีท่านใดมาชี้แจง พ.ร.บ. ดังกล่าวก็เลยขอเลื่อนระเบียบวาระนี้ขึ้นมาก่อน ผมไม่ขัดข้องครับ แล้วแต่ที่ประชุมครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมเรียนถามที่ประชุมครับ คือเรื่องเวนคืนเป็นวาระแรกและวาระต้น ๆ นะครับ และเราก็กาลังดำเนินการนะครับ ฉะนั้นจะขออนุญาตที่ประชุม เอาเรื่องพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ที่ซ่อนแก่นขึ้นพิจารณา แล้วก็เอาเรื่องที่ ท่านประธานนิพนธ์เสนอครับ เอาอย่างนั้นนะครับ ไม่มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น นะครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ฉะนั้นเชิญท่านเลขานุฯ ดำเนินการครับ

นายจันทน์ สวมประคำ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่

ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ.

หลักการ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น เพื่อขยายท่าอากาศยานขอนแก่นตามโครงการพัฒนาท่าอากาศยานขอนแก่น

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เหตุผล

เนื่องจากกรรมการวินพาณิชย์ได้ทำการสำรวจพื้นที่ที่จะเวนคืนเพื่อขยายท่าอากาศยานขอนแก่นตามโครงการพัฒนาท่าอากาศยานขอนแก่น ในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ตามที่ได้มีการกำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนไว้แล้วตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๔๑ เสร็จแล้ว สมควรเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านแล้ว นรปดิ ก่อน เพราะท่านยกมือก่อนครับ

นายแคล้ว นรปดิ (ขอนแก่น) : ท่านประธานฯ ครับ กระผม แคล้ว นรปดิ จากจังหวัดขอนแก่น กระผมขอกราบเรียนว่าพื้นที่ที่ดินเวนคืนและสนามบินจังหวัดขอนแก่นนั้นอยู่ในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น เนื้อที่ทั้งหมดของเจ้าของนะครับ มีเนื้อที่ ๓๔ ไร่ เป็น น.ส. ๓ ก จะเวนคืนเพียง ๑๔ ไร่ ท่านประธานฯ กระผมขอกราบเรียนว่าเจ้าของที่ดินนั้นคือคุณเคชา หมู่บ้านเคชาที่อยู่ทางทิศใต้ของสนามบิน กระผมขอกราบเรียนว่าคุณเคชาคงจะเก็งกำไรไว้ ซื่อไว้เมื่อประมาณสัก ๗ ปีมาแล้ว เป็นจำนวนเพียงไร่ละไม่กี่บาทนะครับ แต่ว่าบัดนี้มาขายที่ดินให้ท่าอากาศยานในราคาไร่ละ ๑ แสนบาท ในขณะที่กรมที่ดินได้ประเมินราคาเพียงไร่ละ ๖๐,๐๐๐ บาท ส่วนต่างอยู่ที่ ๔๐,๐๐๐ บาท นะครับ แล้วเป็นระยะเวลา ๖ ปี ๑ ปี กระผมขอกราบเรียนว่าคุณเคชายังมีที่ดินอีกมากมายที่จะเวนคืนให้การท่าอากาศยานในโอกาสต่อไป และกระผมขอกราบเรียนว่าส่วนต่าง ๔๐,๐๐๐ บาท นั้นผมขอท้วงติงไปยังการทำอากาศยานว่า ในการที่จะเวนคืนในโอกาสต่อไปท่านชอบที่จะได้ตั้งคณะกรรมการประกวดราคานะครับ เสนอราคาอันประกอบไปด้วย อบค. องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยสมาชิกสภาจังหวัด ราคาจะได้แน่นอนยิ่งขึ้นนะครับ อันนี้แตกต่างกันตั้ง ๔๐,๐๐๐ บาท ผมก็สงสัย

ท่านประธานฯ ครับ ผมขอกราบเรียนว่าในจังหวัดขอนแก่นนั้นท่านที่เคยลงไปแล้วคงจะเห็นว่าได้มีหมู่บ้านทางแห้งและมีหมู่บ้านจัดสรร สร้างทะลุเข้าไปทางสนามบินทางด้านตะวันออกไปตะวันตกเกือบถึงรันเวย์ (Runway) ที่เดียว ท่านประธานฯ กระผมขอกราบเรียนว่าขอให้การทำอากาศยานได้โปรดพิจารณาเรื่องนี้ซึ่งต่อไปถ้าหากว่ามีการเวนคืนจะมีการเวนคืนอีกก็ต้องให้ราคาแก่ที่ดินสูงเพราะว่ามีสิ่งปลูกสร้างประกอบด้วย

ท่านประธานฯ ครับ กระผมขอกราบเรียนว่าในการนี้ผมทราบว่าในการทำอากาศยานจะได้สร้างสนามบินนานาชาติขึ้นอีกแห่งหนึ่งคล้าย ๆ กับสนามบินหนองงูเห่า ไปสร้างในจังหวัดสมุทรปราการ ส่วนจังหวัดขอนแก่นนั้นจะไปสร้างที่อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นที่ดินของทหารอเมริกา ทหารอเมริกาเข้ามาสร้างสนามบินขึ้นและเดี๋ยวนี้เขาเลิกใช้แล้ว เพราะว่าสงครามอินโดจีนเลิกไปแล้วนะครับ-----

ผมขอกราบเรียนทั้งวงผู้ดำเนินการทำอากาศยานว่าไหน ๆ จะเวนคืนแล้วท่านทำไมถึงไม่เวนคืนให้มาก ๆ กว่านี้ นี่เวนคืนแค่เพียง ๑๔ ไร่ ราคา ๑ ล้านกว่าบาทเท่านั้น ๑ ล้านบาทเศษ นะครับ ท่านประธานฯ ครับ ในการจะสร้างสนามบินที่อำเภอ น้ำพอง จะไปสร้างที่โน่น สนามบินนานาชาติ ไม่เอาที่ที่โน่นะครับ กระผมขอกราบเรียนทั้งวงผู้ว่า ที่นี้ใกล้เมือง ห่างจากเมืองขอนแก่น ห่างจากจังหวัดขอนแก่นไม่ถึง ๑๐ - ๒๐ กิโลเมตร ประมาณสัก ๑๐ กิโลเมตรเท่านั้น และสนามบินน้ำพองที่ท่านจะสร้างขึ้นนั้นห่างออกไป ๑๐๐ กว่ากิโลเมตร ไม่สะดวกด้วยประการทั้งปวง จะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากมาย ทั้ง ๆ ที่เรามีที่ดินมากอยู่แล้วในท้องที่ตำบลบ้านเกิดนี้ในบริเวณที่สนามบินแห่งนี้ ไหน ๆ ท่านจะเวนคืนแล้วชอบที่จะเวนคืนต่อไปในการเวนคืนที่ดินทั้งหมดเพื่อสร้างท่าอากาศยานสากล นะครับ ถ้าทิ้งไว้ต่อไปราคาก็จะสูงขึ้น จึงขอกราบเรียนทั้งวงผู้ว่าการทำอากาศยานมา ณ โอกาสนี้ด้วย ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๘ คณะกรรมาธิการวิสามัญกิจการวุฒิสภาได้เสนอให้กรรมาธิการการคมนาคมรับเรื่องนี้ไปเป็นเจ้าของเรื่องและก็พิจารณา ท่านวิสิษฐ์พูดแทนคณะกรรมการการคมนาคมใช้ไหม ครับ เชิญท่านวิสิษฐ์ครับ

นายวิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ขอบขอบคุณ ท่านประธานฯ ครับ ผม วิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดเชียงใหม่ครับ สืบเนื่องมาจากการพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ นะครับ ได้มอบหมายให้คณะกรรมการการคมนาคมของวุฒิสภาพิจารณาและศึกษาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตามข้อบังคับการประชุม พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๐๘ ทั้งนี้ก็เพื่อว่าเป็นข้อมูลให้แก่ท่านสมาชิกฯ ได้ประกอบการพิจารณา พ.ร.บ. ฉบับนี้นะครับ ผมในนามตัวแทนของคณะกรรมการการคมนาคมนะครับ ขออนุญาตชี้แจงให้ท่านสมาชิกฯ ได้รับทราบข้อมูลตามที่ได้ศึกษามานะครับ คณะกรรมการการคมนาคมนั้นหลังจากได้รับเรื่องดังกล่าวจากมติของคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาแล้วนะครับ ได้ตั้งคณะทำงานจำนวน ๓ ท่าน ก็คือ นายสมบัติ วราภิตร นางจิรา อยู่ประเสริฐ และ กำนายโกเมศ ทิมธนานนท์ เรื่องดังกล่าวนี้ครับ ท่านประธานฯ ตามที่

คณะกรรมการการคมนาคมของวุฒิสภาได้ศึกษาข้อนำโดยสรุปนั้รับว่า สืบเนื่องจาก
 เรื่องนี้กรมการบินพาณิชย์ได้มีโครงการพัฒนาท่าอากาศยานขอนแก่น ท่อท่าอากาศยานเดิม
 นั้รับ โดยมีความประสงค์จะขยายลานวิ่งซึ่งเดิมมีความยาว ๒,๑๐๐ เมตร ขยายลานวิ่ง
 เป็น ๓,๐๐๐ เมตร นั้รับ เพื่อยอมรับการจราจรและความสะดวกของผู้ใช้บริการ ในการ
 ดั้กล่าวจ้เป็นจะต้องใช้ที่ดินบริเวณหัวสนามบินนั้นเพิ่มอีกในบริเวณลานวิ่งอีกประมาณ
 ๑๐๘ ไร่ ในการดั้กล่าวกรมการบินพาณิชย์ได้จัดงบประมาณโดยจัดซื้อวิธีพิเศษ คือจัดซื้อ
 ที่ดินดั้กล่าวนั้รับ ได้รับงบประมาณวางงบประมาณในปี ๒๕๓๕ จำนวน
 ๑๗.๓ ล้านบาท และงบประมาณในปี ๒๕๔๐ จำนวน ๓๒.๗ ล้านบาท รวมเป็น
 งบประมาณที่จะใช้ ๕๐ ล้านบาท-----

แต่ในการจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวได้รับอนุมัติจากสำนักงานประมาณให้จัดซื้อที่ดินประมาณ ๑๐๘ ไร่ ในวงเงินเพียงประมาณ ๔๓ ล้านบาท การจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวในปี ๒๕๓๕ นั้น กรมการกินพาณิชย์ได้จัดซื้ออยู่จำนวน ๗๒ ไร่เศษ จำนวน ๑๒ แปลง เป็นงบประมาณอยู่ ๒๑ ล้านบาท และในปี ๒๕๔๐ จำนวน ๒๔ ไร่เศษ เป็นเงินอยู่ประมาณ ๘ ล้านบาท รวมงบประมาณที่ซื้อไปได้ ๘๘ ไร่ เป็นเงินอยู่ ๒๘ ล้านบาทเศษ แต่ว่าท่านประธานฯ ครับ ที่ดินทั้งหมด ๑๐๘ ไร่โดยประมาณนี้มีอยู่ทั้งหมด ๑๖ แปลง ได้จัดการจัดซื้อจัดจ้างไป อย่างที่นำเสนอไป ๑๕ แปลง มีอยู่ ๑ แปลงก็สิ้นเนื่องมาจากจำเป็นต้องออกพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ๑ แปลงคือมีเจ้าของที่ดินชื่อนายวนิช เดชานุเบกษา ๑ แปลงนั้นะครับเจ้าของที่ดินไม่ยอมเจรจาในการซื้อขายดังกล่าว ที่ดินในส่วนชื่อนายวนิช เดชานุเบกษา เดิมทีนั้นกรมการกินพาณิชย์ประมาณการว่าจะซื้ออยู่ประมาณ ๘ ไร่เศษ แต่เมื่อดำเนินการจริง ๆ แล้วจำเป็นจะต้องใช้ทั้งหมดในส่วนที่ขาดเหลือนี้ ๑๔ ไร่ครับ เมื่อเป็นดังนี้ กรมการกินพาณิชย์ไม่สามารถจัดซื้อจัดจ้างด้วยวิธีพิเศษได้ แต่ว่าตามข้อเท็จจริง กรมการกินพาณิชย์นั้นได้ดำเนินการก่อสร้างตามโครงการดังกล่าว และได้ครอบครองที่ดินของนายวนิช เดชานุเบกษา นี้ดำเนินการไปเป็นที่เรียบร้อย โครงการดังกล่าวนี้มีการก่อสร้างจนแล้วเสร็จ แล้วก็มีการใช้ไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคมว่า กรมการกินพาณิชย์ได้ครอบครองที่ดินดังกล่าวนี้ตั้งแต่วันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และดำเนินการก่อสร้างเรียบร้อยแล้วเสร็จในวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และได้ใช้เต็มพื้นที่ไปแล้ว ในรายดังกล่าวนี้เมื่อเจ้าของที่ดินไม่ตกลงในการซื้อขาย กรมการกินพาณิชย์ ในเบื้องต้นได้ตั้งคณะกรรมการเบื้องต้นโดยคำสั่งของกระทรวงคมนาคม ที่ ๒๕๔/๒๕๔๑ ที่ได้พิจารณากำหนดราคาที่ดินแปลงดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะกรรมการดังกล่าวนี้ได้กำหนดราคาซื้อขายในเบื้องต้นไว้ไร่ละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท โดยยึดถือการประเมินราคาที่ดินตามคณะกรรมการ ผู้เป็นเจ้าของที่ดินนั้นได้อุทธรณ์ แล้วคณะกรรมการอุทธรณ์ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๓ รับคำอุทธรณ์แล้วก็เพิ่มจากราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท นั้นเป็นราคาไร่ละ ๑๘๖,๕๐๐ บาท ซึ่งจำนวนเงินดังกล่าวทั้ง ๒ ครั้งนี้ กรมการกินพาณิชย์ได้นำเงินดังกล่าวนี้เข้าไปฝากไว้ที่ธนาคารออมสินโดย

๑. ๒๖ (๕. ทัวไท)

ที่พวรรณ์ ๕/๗

งวดแรกในราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาทนั้นได้ฝากที่ธนาคารออมสินเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ./
๒๕๔๒ เพื่อให้ไปเจ้าของที่ดินมารับ แต่ปรากฏว่าเจ้าของที่ดินก็ยังไมำรับ และเมื่อมีการ
อุทธรณ์เพิ่มขึ้น ราคาเพิ่มขึ้นนะครับ กรมการบินพาณิชย์ก็ได้นำเงินจำนวนที่เพิ่มจึ้นนั้น
เข้าฝากเพิ่มให้ที่ธนาคารออมสินเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม/๒๕๔๒ ^{ซึ่ง}นั่นคือเรื่องราว
ความจำเป็นต้องออก พ.ร.บ. ฉบับนี้-----

- ୬/୭

ฉะนั้นเมื่อเป็นดังนี้คณะกรรมการที่ไปศึกษาได้สรุปในเบื้องต้นเพื่อเป็นข้อมูลให้ว่า
กรรมการบินพาณิชย์ได้ดำเนินการพัฒนาท่าอากาศยานขอนแก่น โดยมีที่ดินทั้งหมดจำเป็น
ต้องใช้ในโครงการรวม ๑๖ แปลง ทั้งหมด ๑๐๘ ไร่ และมีความจำเป็นเพิ่มอีก ๑๑
๑๑๓ ไร่ ซึ่งมีเจ้าของที่ดินเพียง ๑ รายเท่านั้น ประมาณ ๑๔ ไร่ไม่ยินยอม ราชซื้อที่ปรากฏ
และได้นำเรียน

ประการที่ ๒ กรรมการบินพาณิชย์ได้ดำเนินการก่อสร้างดังกล่าวแล้วเสร็จ
และเปิดดำเนินการใช้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นคณะกรรมการการคมนาคมจึงได้นำ
รายละเอียดข้อมูลเพิ่มเติมมาเพื่อประกอบการพิจารณาความเห็นของคณะกรรมการ
การคมนาคมว่า เนื่องจาก พ.ร.บ. ฉบับนี้มีจำนวนอยู่ ๖ มาตรา และมีสาระสำคัญอยู่ใน
มาตรา ๔ เท่านั้นเอง ความเห็นของคณะกรรมการนำเสนอต่อที่ประชุมว่า พ.ร.บ.
ดังกล่าวสมควรพิจารณาเพื่อให้ประกาศใช้โดยเร็ว โดยเสนอให้ที่ประชุมนั้นได้มีการ
พิจารณา ๓ วาระรวด ทั้งนี้ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุมจะเห็นสมควรต่อไป ขอขอบคุณ
ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมบุรณ์ ทองบุราณ ครับ

นายสมบุรณ์ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สมบุรณ์ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดยโสธร ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผมว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่น่าเข้าสู่สภาหรือครับ แรก ๆ ว่าจะจ่ายเงินให้เขาไร่ละ
๑๕๐,๐๐๐ บาท ค่อมมาเพิ่มให้อีก ๑๘๖,๕๐๐ บาท ผมว่าเรื่องอย่างนี้ไม่น่าจะเหลือต่ำกว่าแรง
ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมหรือครับ และวันนี้ตามมารายท ท่านน่าจะมาชี้แจง
ครั้งนี้ แต่ ๑๔ ไร่ทำไมเจรจาไม่ได้ ทำไมต้องมารบกวนสภาด้วยล่ะครับ ในกฎหมาย
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ ย่อ ๆ วรรคสองบอกว่า ต้องกำหนดให้อย่างเป็นธรรม โดยคำนึงถึง
ราคาซื้อขายตามปกติ การได้มา สภาพที่ตั้งของอสังหาริมทรัพย์ ตรงนี้ผมคิดว่ากรรมการ
ต้องคำนึงถึง ไม่ใช่ว่าปีนั้นก็ซื้อมาเท่านี้ ถ้าเกิดเขาไปฝากธนาคารไปกู้เงินแบงก์มาคิดหนี
ธนาคารอยู่ ถ้าขาย ๑๘๖,๕๐๐ บาท ก็ขาดทุนน่าจะคำนึงตรงนั้นด้วย ก็แต่ ๑๔ ไร่เท่านั้น
ไม่กี่ล้านบาทหรือครับ การบินไทยก็ใหญ่โตมโหฬารแต่ทำไมทำไม่ได้ และที่สำคัญคือ
ทำไมรัฐมนตรีน่าจะมาชี้แจงด้วย ก็ผ่ากว่าเรื่องอย่างนี้ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าเข้าสภา อันไหน

พอจะสุม่อด้วยก็อะสุม่อด้วยไปละอะ อย่าให้ราษฎรต้องไปเสียค่าทนายฟ้องศาลเลยครับ
ค่าทนายฟ้องศาลก็จะไม่มีอยู่แล้ว เพราะว่าคนพูดกันได้ ถ้าพูดไม่ได้ก็ให้ ส.ว. ขอนแก่น
ไปเจรจาก็ได้ครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : เชิญออกเตอร์พาครับ

นายพา อักษรเสือ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม พา อักษรเสือ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดขอนแก่น ปัญหาเรื่องนี้ยังเชิญผมได้รับ
การร้องเรียน และได้มีส่วนรู้ข้อมูลในเบื้องต้นอยู่บ้าง ผมเห็นว่าราคาที่ดินที่ทางคุณวนิจ
ได้อุทธรณ์นั้นเป็นราคาที่เหมาะสม เพราะที่ตรงนั้นเป็นที่ที่หมู่บ้านจัดสรร แล้วก็ที่จริง
คุณวนิจเองถูกบังคับให้ย้ายหมู่บ้านออกจากตรงนั้นด้วยซ้ำไป แต่เนื่องจากหมู่บ้านตรงนั้น
เป็นหมู่บ้านที่ค่อนข้างใหญ่และก็มีจำนวนหมู่บ้านอยู่มากก็เลยต้องเจียดที่ดินบางส่วนให้
ผมว่าเป็นความอะสุม่อด้วยและประนีประนอมกันและตกลงกันอย่างดีแล้ว ราคาที่ได้นี้
ก็ไม่ใช่เป็นราคาที่เกินอะไร ผมคิดว่าเป็นความเหมาะสมและไม่น่าจะมีปัญหาในเรื่องนี้ครับ
ขอบคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญออกเตอร์เจิมศักดิ์ครับ

นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ
ที่เคารพ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ผมขอถามท่านประธานฯ ผ่านไป
ยังท่านรัฐมนตรีที่ดูแลร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติที่ผมไม่เข้าใจ
ผมเห็นด้วยกับการมีการการคมนาคมที่บอกว่า น่าที่จะมีการพิจารณา ๓ วาระรวด
แต่ผมไม่เข้าใจจริง ๆ อย่างนี้จะให้ผมไปพิจารณาได้อย่างไร

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เขียนว่า ค่ายบ้านเปิด อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น แล้วก็มีแผนที่ที่มีรูปเครื่องบินเขียนว่า เป็นท่าอากาศยานขอนแก่น แล้วเครื่องหมายข้างล่างที่เขียนเครื่องหมายมีแผนที่ที่มีรูปเครื่องบินเขียนว่า สนามบิน แสดงว่าท่าอากาศยานและสนามบินมีแค่ตรงนั้นใช่ไหมครับ ถ้าดูในแผนที่แล้วแผนที่นี้ไปเวนคืนอะไรนอกเขตสนามบิน ถ้าดูตามแผนที่ ถ้าแผนที่นี้ถูกผมต้องเข้าใจเป็นอย่างนี้ แต่ถ้าหากว่าแผนที่นี้ผิดพลาดต้องเขียนใหม่ให้เข้าใจว่า กรอบนอกทั้งหมดนั้นเป็นบริเวณสนามบินและจึงขอเวนคืน และตรงนั้นน่าจะเป็นตัวอาคารท่าอากาศยานหรือเปล่า ผมไม่ทราบ ผมพิจารณาไม่ได้ครับ ท่านประธานฯ ถ้าหากว่าผมเห็นอย่างนั้นครับ นั่นเป็นประการที่หนึ่ง ตามท่านประธานฯ ว่าขอให้ท่านรัฐมนตรีชี้แจงตรงนี้ให้ชัดเจนนะครับ ประการที่ ๒ ผมไม่ทราบใครจะชี้แจง ตรงนี้ไม่เห็นมีเลย ผมก็ไม่ทราบว่าจะจะไม่เห็นความสำคัญของการพิจารณาตรงนี้หรือไม่ ผมไม่ทราบ ประการที่ ๓ อย่างที่เพื่อนสมาชิกวุฒิสภาได้พิจารณาแล้ว ผมเห็นด้วยว่าการเวนคืนใด ๆ ก็ตาม ถ้าไม่จำเป็นหรือถ้าจะเวนคืนก็ตามควรจะให้ผลตอบแทนกับเจ้าของที่ดินให้เป็นทีพอใจพอสมควร ไม่ใช่ถือโอกาสว่าเรามีอำนาจรัฐจะเวนคืน แล้วก็บอกว่าจะให้เจ้าของที่ดินนั้นเสียสละเพื่อบุคคลอื่น ผมคิดว่าคนอื่นได้ผลประโยชน์จากเรื่องนี้มากมายก็ควรจะเจียดเงินเพื่อที่จะมาช่วยเจ้าของทรัพย์สินที่เขาถูกเวนคืนด้วย เพราะฉะนั้นอยากจะให้ท่านประธานฯ พิจารณาในประเด็นนี้ด้วยครับว่า ถ้าเขาสามารถจะจ่ายให้เป็นที่พอใจได้พอสมควรให้เขาได้ประโยชน์จากการเวนคืนด้วย ต่อไปจะเหมือนบางประเทศที่เขาอยากจะให้ถนนมา เขาอยากจะให้สนามบินมา เขาอยากจะให้สาธารณูปโภคมา เพราะว่ามันแล้วเขาได้ราคาดีกว่าขายให้คนอื่น เขาก็ได้ประโยชน์ไปกับกิจการนั้นด้วย หลักการนี้ควรจะยึดครับ ท่านประธานฯ ครับ เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมช่วยชี้แจงตรงนี้ด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านไพฑูย์ อุบัติศฤงค์ ครับ

นายไพฑูย์ อุบัติศฤงค์ (วุฒิสภา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ

ผม ไพฑูย์ อุบัติศฤงค์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ต ผมไม่เห็นด้วยนะครับ ที่จะให้สภาแห่งนี้พิจารณา ๓ วาระรวด ~~ด้วย~~ ^{ขึ้น} เพราะว่ามีรายละเอียดหลายประการยังไม่

เพียงพอ ผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์jemศักดิ์ ปิ่นทอง ~~หน้า~~ ขออภัยที่ต้องเอ่ยนาม
 ที่กล่าวว่าแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดิน ~~นี้~~ ^{นี้} ดูแล้วไม่สมบูรณ์ ท่านประธานฯ เห็นไหมครับ
 เป็นรูป ๒ ข้างอยู่ที่ดิน ๒ แปลงนี้ ผมสงสัยว่าตรงกลางนี้จะใช้งานได้หรือเปล่า ผมอยาก
 ให้กรรมการที่เราตั้งขึ้นมาไปดูรายละเอียดว่า ส่วนที่เป็นโฉนดเส้นเล็ก ไม่ทราบว่าเป็น
 เป็นเรื่องของอะไรในครับ ดูแล้วไม่มีรายละเอียดเลย ผมอยากให้ทางสภาพิจารณาด้วย
 ความรอบคอบ แล้วท่านรัฐมนตรีที่จะมาชี้แจงก็ไม่ได้มา เพราะฉะนั้นผมจะให้กรรมการ
 ทั่วไปพิจารณาเพิ่มเติมดีกว่าครับ ท่านประธานฯ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกรรมการการคมนาคมครับ ท่านวิสิษฐ์ครับ

นายวิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
 ผม วิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนประเด็นเรื่องที่ว่า
 คณะรัฐมนตรีจะมาชี้แจงนั้นก็เป็นการพินิจของที่ประชุมแห่งนี้ ในฐานะที่กรรมการ
 การคมนาคมได้ร่วมขอหมายให้ไปหาข้อมูลเพิ่มเติม อยากขอชี้แจงเป็นข้อมูลเพิ่มเติม
 นิดหนึ่งตามแผนที่นี้ ตามที่ได้ศึกษามาถือบริเวณที่เป็นรูปเครื่องบินนั่นคือตัวอาคาร
 สนามบิน แล้วพอจะนึกว่าจะมีรันเวย์จำนวน ๒,๐๐๐ เมตร ที่ความยาว ส่วนที่ดีที่เวนคืน
 แปลงนี้จะอยู่ในช่วงที่ขยายรันเวย์ออกมาคือ ในส่วนที่ขยายความยาวออกมาประมาณ
 ๕๐๐ เมตร แล้วที่ดินแปลงนี้ที่มีช่องโหว่เป็นที่ดินแปลงอื่นที่เรียบร้อยไปแล้ว เพราะฉะนั้น
 แผนที่แสดงในตรงนี้ก็ถือเป็นแผนที่ของที่ดินเจ้าของ จำนวน ๑๓๔ ไร่ แล้วจะถูกเวนคืน
 อยู่ ๒ ส่วน จำนวน ๑๔ ไร่ ~~อันนี้คือพื้นที่~~ ^{อันนี้คือพื้นที่} ข้อมูลที่ได้มา ส่วนที่ประชุมแห่งนี้จะพิจารณา
 ไปเลยหรือว่าจะรอทางกระทรวงการคมนาคมมา เพื่อตอบข้อซักถามหรือประการใดนั้น
 ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุมครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณครับ เชิญคุณหญิงจินดาครับ ขอประทานไทย
คุณสราวุธครับ

คุณหญิงจินดา สุขมาก (นันทบุรี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
คะ ดิฉัน จินดา สุขมาก สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนันทบุรี นะคะ จากที่คณะกรรมการ
การคมนาคมได้ศึกษาไว้ฉันดิฉันพบว่ามีความสำคัญถึง ๒ เรื่อง ในประการที่ ๑ ขณะนี้
การก่อสร้างได้เสร็จสิ้นแล้ว คือเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วนะคะ และประการที่ ๒ ก็มีเจ้าของ
ที่ต้องเวนคืนที่ไม่ยอมเพียงรายเดียว ดิฉันขอกราเรียนถามคณะกรรมการการคมนาคม
หรือว่าท่านรัฐมนตรีก็ได้้นะคะ ขอเรียนถามผ่านไปทางท่านประธานฯ ~~หรือคะ~~ ปัจจุบัน
ที่ได้สร้างเสร็จไปแล้วนั้น บุคคลที่ไม่ยินยอมเขาได้ปฏิบัติเช่นไร ทราบว่าถึงขั้นตอน
การอุทธรณ์แล้วนะคะ แล้วขั้นตอนการอุทธรณ์นั้นได้ดำเนินการไปถึงไหน พอลงทราบ
บ้างหรือไม่ กราบขอพระคุณคะ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสราวุธ นิยมทรัพย์ ครับ

นายสราวุธ นิยมทรัพย์ (นครปฐม) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม
นายสราวุธ นิยมทรัพย์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครปฐม ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผมอ่านพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมืองขอนแก่น
จังหวัดขอนแก่น แล้วก็มี ความสงสัยอยู่หลายประการ ~~หรือครับ~~

ประการแรก เจ้าของเรื่องคือคณะรัฐมนตรีไม่ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับ
พระราชบัญญัติฉบับนี้เลย มีข้อสงสัยอยู่หลายประการที่อยากจะสอบถาม ~~หรือครับ~~
การเวนคืนนี้ได้จ่ายเงินกันอย่างไร อย่างที่ท่านตัวแทนของคณะกรรมการการคมนาคม
ได้ชี้แจงเมื่อสักครู่ฉันผมก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ~~หรือ~~ ผมคิดว่าเราจะต้องเป็นประเพณี
หรือเปล่า ~~หรือ~~ ถ้าต่อไปไม่มีคณะรัฐมนตรีชี้แจงเราก็จะพิจารณากฎหมายไป
เรื่อย ๆ อย่างนั้นหรือครับ ผมว่าท่านประธานฯ น่าจะพิจารณาซักถามคณะครับว่าเรื่องนี้
เป็นเรื่องสำคัญเหมือนกัน พระราชบัญญัติทุกฉบับนี้สำคัญทั้งนั้น แต่เจ้าของเรื่องไม่มา
เราจะพิจารณากันอย่างไรละครับ ^{เรื่อง} ~~อันนี้~~ ก็อยากจะถามท่านประธานฯ ~~หรือครับ~~ เรื่องนี้
ผมคิดว่าควรจะเลื่อนไปก่อนนะครับ เพราะว่ามีเพื่อนสมาชิกฯ หลายท่านอยากจะสอบถาม
ถึงความเป็นมา ผมอ่านแผนที่ก็ไม่เข้าใจอย่างท่านเจ้าคุณได้ชี้แจงด้วย

ท่านประธานฯ แล้วไม่เข้าใจจริง ๆ ครับ ความจริงน่าจะมียาละเอียดมากกว่านี้เพื่อเราจะได้
สอบถาม ท่านแล้ว นรปติ เมื่อสักครู่นี้ก็พูดถึงหรือว่าเจ้าของที่ดินชื่ออะไรผมจำไม่ได้
แล้วครับ แต่ไม่ตรงกับท่านวิเศษฐ์ที่อธิบายเมื่อสักครู่นี้ ~~นรปติ~~ ขัดแย้งกันไปหมด
เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ผมคิดว่าน่าจะมีคณะรัฐมนตรีมาชี้แจง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของเรื่อง
ครับ ขอขอบคุณ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เชิญท่านสนธิ

นายสนธิ จันทรวงศ์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สนธิ จันทรวงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุบลราชธานี ผมมีความเห็นว่าเพื่อเป็น
มาตรฐานนะครับ ครั้งนี้ให้เลื่อนไปก่อนแล้วก็เป็นมาตรฐานว่า ต่อไปนี้รัฐมนตรีต้องมา
ชี้แจง เพราะมีฉะนั้นแล้วสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติทั้งหลายนี้ก็ยังติดขัดอยู่ ขอบคุณมากครับ
ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เชิญท่านพันเอก สมคิด ศรีสังคม ครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผม พันเอก สมคิด ศรีสังคม สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุดรธานี เรื่องพระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ~~นั้น~~ กระผม
ขอตั้งข้อสังเกตอย่างนั้นะครับ

ประการแรกก็คือ สิทธิเสรีภาพในทรัพย์สินของประชาชนตามกฎหมาย
รัฐธรรมนูญ การที่บุคคลใดก็ตามหรือฝ่ายรัฐก็ตามจะล่วงล้ำเข้าไปในแดนกรรมสิทธิ์
ของประชาชนนี้เขาจะต้องมอบกรรมสิทธิ์หรือมอบอำนาจให้เข้าไปทำกิจการอย่างใด
อย่างหนึ่งถึงจะได้ แต่ปรากฏว่าเรื่องนี้นะครับ ทั้ง ๆ ที่ประชาชนเขาไม่ยอมแล้วอีกทาง
ฝ่ายรัฐก็เอากฎการบิดเบือนขึ้นนะครับ ก็ไปสร้างเสร็จแล้วนะครับ ทั้ง ๆ ที่กรรมสิทธิ์นี้
ยังเป็นของประชาชนอยู่ นั่นเป็นการละเมิดสิทธิกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินของประชาชน
โดยผิดกฎหมาย ทำไม่ได้ แล้วถ้าจะทำก็ต้องออกกฎหมายเวนคืน แล้วกฎหมายเวนคืนนี้
ก็ยังไม่ได้ออกเป็นกฎหมาย เป็นร่างพระราชบัญญัติเท่านั้น

เพราะฉะนั้นไม่มีสิทธิใด ๆ ทั้งสิ้นที่จะไปสร้าง ไปบุกรุกเข้าไปในที่ดินของเขา นี่เป็นการกระทำที่ละเมิดรัฐธรรมนูญโดยแจ้งชัดของฝ่ายรัฐ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง เขากะทำเฉพาะในรัฐเผด็จการเท่านั้น รัฐในระบอบประชาธิปไตยไม่กระทำโดยเด็ดขาด นี่แหละครับประการหนึ่งที่สำคัญที่สุด แล้วที่ผู้ที่มีอำนาจเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ก็ไม่ปรากฏว่าท่านเข้ามาชี้แจงด้วยประการใด ๆ เพราะฉะนั้นเราก็ไม่สามารถที่จะพิจารณาได้ แผนที่ดีหลายท่านได้ชี้แจงแล้วว่าไม่เข้าใจ ทำไม่ละเอียดย เพราะฉะนั้นกระผมก็ขอฝากไว้ละครับ ฝ่ายเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ถ้าเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนไม่ว่าสิทธิเสรีภาพเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สินจะต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ถ้าอย่างนั้นบ้านเมืองก็วนเวียนกันไปหมด กระผมก็ขอตั้งข้อสังเกตไว้อย่างนั้น และทุกครั้งจะต้องมีรัฐมนตรีมาชี้แจง ถ้าไม่มาแล้วเราจะผ่านไม่ได้ ไม่ยอมผ่าน ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ท่านสมาชิกฯ ในที่ประชุมครับ กระผมขอเรียนปรึกษาว่า ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่บ้านเมืก อำเภอมือง จังหวัดขอนแก่นนี้ ท่านมีความเห็นจะให้ดำเนินการต่อหรือจะให้เลื่อนครับ ผมถามว่าท่านผู้ใดจะให้เลื่อนขอความกรุณายกมือครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือเป็นส่วนใหญ่) ..

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นที่จะให้ดำเนินการต่อหรืออย่างอื่นครับ

(ไม่มีสมาชิกฯ ยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีนะครับตกลงมติที่ประชุมเป็นเอกฉันท์ให้เลื่อนตกลงเลื่อนนะครับ

ท่านสมาชิกฯ ครับ ต่อไปผมทำตามมติของที่ประชุมที่ประธานคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา ท่านนิพนธ์ได้นำเสนอขออนุมัติที่ประชุมสภาขอนำระเบียบวาระเรื่อง ขอให้วุฒิสภาดังคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาและ

LIRT

ว. ๒๖ (ศ. ทัวไป)

สิริวรรณ ๘/๒

ยกร่างข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ในหมวดที่ว่าด้วย
กระบวนการพิจารณาลงมติถอดถอนตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่ง นายพนัส
ทัศนียานนท์ กับคณะเป็นผู้เสนอ

เลขที่	21	พ.ศ. 2545
วันที่	10-00 น.	

วุฒิสภา

ถนนคูทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๕๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕

เรื่อง ขอเสนอญัตติ เรื่อง ขบให้วุฒิสภาดังคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษาและขอร่างข้อบังคับ
การประชุมวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ในหมวดที่ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาของมติ
ถอดถอน ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

เนื่องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐๓ - ๓๐๗ ได้บัญญัติให้วุฒิสภา
มีอำนาจถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและตำแหน่งสำคัญอื่น ๆ และปรากฏว่าในปัจจุบันได้มีการ
เข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาเพื่อให้วุฒิสภามีมติถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้ดำรงตำแหน่งอื่น
หลายรายแล้ว จึงขณะนี้ทุกรายกำลังอยู่ในระหว่างการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เพื่อชี้มูลตามข้อกล่าวหา แต่โดยเหตุที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
และข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์และกระบวนการพิจารณาของวุฒิสภา
เพื่อให้มีหลักประกันการพิจารณาข้อกล่าวหาและผลการไต่สวนของ ป.ป.ช. อย่างเป็นทางการและเที่ยงธรรมว่า
มีเหตุตามกฎหมายและพยานหลักฐานเพียงพอที่จะถอดถอนบุคคลที่ถูกกล่าวหาได้หรือไม่ อีกทั้งยังไม่เคยมี
บรรทัดฐานการดำเนินการของวุฒิสภาในเรื่องนี้แต่อย่างใด ซึ่งหากมิได้มีการวางหลักเกณฑ์และกระบวนการ
พิจารณาดังกล่าวไว้โดยละเอียดและชัดเจน อาจเป็นเหตุให้สาธารณชนเกิดความระแวงสงสัยได้ว่าการพิจารณา
ของวุฒิสภามีความละเอียดรอบคอบไม่เพียงพอและไม่อยู่บนพื้นฐานของการพิจารณาตามหลักกฎหมาย
และหลักความยุติธรรมโดยแท้จริง อันจะนำไปสู่การเสื่อมความเชื่อถือศรัทธาของสาธารณชนในความเป็นอิสระ
และความเป็นกลางของสถาบันวุฒิสภาในที่สุดได้

ดังนั้น อาศัยอำนาจตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๖ ข้าพเจ้าจึงขอ
เสนอญัตติเพื่อให้ที่ประชุมวุฒิสภาดังคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษาและขอร่างข้อบังคับการประชุม
วุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ในหมวดที่ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาของมติถอดถอน ตามบท
บัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ โดยมิระเวลาการพิจารณาตามที่ที่ประชุมวุฒิสภามอบหมายตามข้อบังคับ
การประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(โปรดพลิก)

สำหรับเหตุผลและรายละเอียดเพิ่มเติม ข้าพเจ้าจะได้นำแจ้งในที่ประชุมวุฒิสภาต่อไป

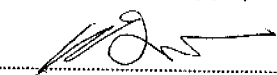
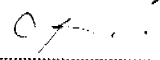
ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

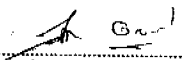
พล. อภิวัฒน์ #083

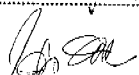
(นายพนัส ทัศนียานนท์)

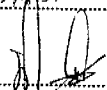
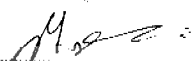
สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดตาก

ผู้ร่วมเสนอญัตติ สมาชิกวุฒิสภาผู้ร่วมเสนอญัตติ เรื่องขอให้วุฒิสภาดังคณะกรรมาธิการวิสามัญ
พิจารณาและร่างข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาว่าด้วยกระบวนการพิจารณาของมติของคณะ
บุคคลผู้ดำรงตำแหน่งตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ หมวด ๑๑๑-๑๑๒

๑. (นายสรศักดิ์ อภิสิทธิ์ # 11) ๒. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์) 160 ✓

๓. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 58 ✓) ๔. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์) 122 ✓

๕. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 118 ✓) ๖. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 178 ✓)

๗. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 88 ✓) ๘. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 161 ✓)

๙. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 159 ✓) ๑๐. (นาย สรศักดิ์ อภิสิทธิ์ 85 ✓)

LIRT

รับรอง สมาชิกวุฒิสภาผู้รับรองยุติ เรื่อง ขอให้วุฒิสภาตั้งคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณา
 พิจารณาและร่างข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาว่าด้วยกระบวนการพิจารณาลงมติออกนอกอนุচ্ছেตผู้ดำรง
 ตำแหน่งตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๑-๑๑๑ Mr

1. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 2. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 209
3. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 4. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 281
5. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 6. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 065
7. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 8. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 35
11. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 12. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 53
13. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 180 14. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 128
15. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 14. 16. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 26
17. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 90
19. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 133 20. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 086
18. นาย วัลลภ (นาย วัลลภ วัลลภ) 149

๒๒

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

สิริวรรณ ๕/๓

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญท่านพนัส เสนอญัตติครับ

นายพนัส ทัศนียานนท์ (ตลก) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพ กระผม พนัส ทัศนียานนท์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดตาก ท่านประธานที่เคารพ
กระผมกับเพื่อนสมาชิกฯ อีก ๑๐ ท่าน ได้ร่วมกันขอเสนอญัตติเรื่องนี้ คือขอให้วุฒิสภา
ตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อพิจารณาศึกษาและยกร่างข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา
แก้ไขเพิ่มเติมในหมวดที่ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาผลถอดถอนตามพญญัตติ
รัฐธรรมนูญ กระผมและคณะมีเหตุผลดังต่อไปนี้

เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้มีบทบัญญัติให้วุฒิสภา
เรามีอำนาจถอดถอนบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและตำแหน่งสำคัญอื่น ๆ แล้วก็
ปรากฏว่า ในปัจจุบันนี้ได้มีการเข้าชื่อร้องขอต่อท่านประธานวุฒิสภา เพื่อให้วุฒิสภามีมติ
ถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ เหล่านั้น ซึ่งล่าสุดก็เป็นการร้องขอให้ถอดถอนรัฐมนตรี
ซึ่งถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจ ซึ่งการอภิปรายไม่ไว้วางใจก็เพิ่งผ่านไปเมื่อไม่นานมานี้
และในขณะนี้ทุกรายที่ถูกร้องขอให้ถอดถอนเรื่องก็กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของ
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ ป.ป.ช. -----

- ๑๐/๑

ซึ่งตามกระบวนการและขั้นตอนของ ป.ป.ช. นั่นก็เป็นที่น่าทราบดีว่าจะต้องมีการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อชี้มูลตามข้อกล่าวหาต่อไป ทั้งนี้สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับทางวุฒิสภาเรานั้น เนื่องจากว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบันนี้และข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และกระบวนการพิจารณาของวุฒิสภาไว้อย่างชัดเจนและโดยละเอียด คงกำหนดเป็นเพียงหลักเกณฑ์กว้าง ๆ ให้วุฒิสภามีอำนาจพิจารณาลงมติถอดถอน โดยมีข้อเน้นย้ำอยู่ในมาตราที่เกี่ยวข้อง ก็คือมาตรา ๓๐๔ มาตรา ๓๐๕ มาตรา ๓๐๖ มาตรา ๓๐๗ ว่าเมื่อ ป.ป.ช. ได้มีการไต่สวนและชี้มูลแล้วก็จะต้องส่งรายงานพร้อมทั้งเอกสารทั้งหมดเท่าที่ ป.ป.ช. มีอยู่มายังท่านประธานฯ และท่านประธานฯ ก็จะต้องเรียกประชุมสภาเพื่อพิจารณาโดยเร็ว แล้ววุฒิสภาเองที่สำคัญที่สุดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๗ ได้เน้นย้ำไว้ว่า สมาชิกวุฒิสภาจะต้องมีอิสระ ผมหาข้อชี้แจงได้ตรงนี้ มีอิสระในการที่จะลงมติสามในห้าของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาของเรา เพื่อที่จะพิจารณาถอดถอนหรือไม่ถอดถอนบุคคลที่ถูกกล่าวหา นั้น จากการตรวจสอบของกระผมกับเพื่อนสมาชิกฯ ที่เข้าชื่อร่วมกันเสนอญัตตินี้ก็ปรากฏว่า ถึงแม้ว่าในรัฐธรรมนูญเองไม่มีบทบัญญัติใด ๆ นอกเหนือไปจากที่กระผมได้กล่าวอ้างถึงแล้วนั้นจะมีได้มีการกำหนดกระบวนการพิจารณาไว้โดยละเอียดและในข้อบังคับการประชุมเรานั้นไม่มีแน่นอนอยู่แล้ว แต่จากการที่ได้ตรวจสอบบทบัญญัติรัฐธรรมนูญเองปรากฏว่ามีมาตรา ๓๓๑ ได้บัญญัติไว้ดังนี้ครับ “นอกจากที่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้” โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน (๗) กระบวนการพิจารณาของวุฒิสภาในการถอดถอนผู้ใดคนหนึ่งออกจากตำแหน่ง ซึ่งจะต้องเปิดเผย ผมหาข้อชี้แจงได้ คำนี้ อันนี้ไม่มีเขียนอยู่ในรัฐธรรมนูญตั้งแต่มาตรา ๓๐๔ มาตรา ๓๐๕ จนถึงมาตรา ๓๐๗ และก็มีข้อยกเว้นว่า เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะสำคัญและการลงมติซึ่งต้องกระทำเป็นการลับ ผมก็เลยไปตรวจสอบตามพระราชบัญญัติ ป.ป.ช. กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่ามีบทบัญญัติอะไรบ้างใหม่เพื่อออกมารองรับ (๗) ครึ่งนี้ของมาตรา ๓๓๑ ของรัฐธรรมนูญ ตรวจสอบแล้วปรากฏว่าไม่มีครับ มีแต่เพียงลอกจากรัฐธรรมนูญลงไปเท่านั้นเอง บทบัญญัติมาตรา ๓๐๔ มาตรา ๓๐๕ มาตรา ๓๐๖

มาตรา ๓๐๗ ส่วนที่จะบอกว่าวุฒิสภจะต้องพิจารณาโดยเปิดเผยอะไรอย่างที่กำหนดไว้ใน
 มาตรา ๓๓๑ (๗) นี้ไม่ได้กำหนดไว้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎเกณฑ์ที่จะพิจารณาว่า
 มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะสำคัญหรือเรื่องอะไรบ้างที่จะสามารถ
 พิจารณาเป็นการลับได้ อันนี้ก็ไม่มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
 ว่าด้วยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กระผมจึงเห็นว่าเรื่องนี้
 เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งว่า ทางวุฒิสภาเราต้องมีความจำเป็นที่จะต้องวางกติกากำหนด
 หลักเกณฑ์อะไรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นหลักประกันว่าวุฒิสภาเราจะสามารถพิจารณา
 ในเรื่องเกี่ยวกับการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้ดำรงตำแหน่งอื่น ซึ่งเรื่อง
 ก็คงจะมาถึงวุฒิสภาเราในไม่ช้านี้ กระผมคาดการณ์ไว้ว่าอย่างนั้นนะครับ แต่ถึงจะไม่มีเรื่อง
 มาถึงเลย กระผมก็คิดว่าไม่น่าจะเป็นการเสียหายอะไร ถ้าเราจะมีกฎกติกาของเรากำหนดไว้
 ในข้อบังคับให้ชัดเจน และต่อจากนั้นไปก็อาจจะมีการริเริ่มต่อไปได้ด้วยซ้ำว่า เนื่องจากมี
 ความบกพร่องในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยเรื่อง ป.ป.ช. เนื่องจากไม่ได้
 กำหนดเรื่องนี้ไว้ หลักเกณฑ์ที่เรากำหนดไว้ในข้อบังคับเรานี้ถ้าจะเป็นการนำเสนอเพื่อจะ
 ไปแก้ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย ป.ป.ช. เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะครับ-----

- ๑๑/๑

ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ และเหนือสิ่งอื่นใดนะครับ
 กระผมเห็นว่าการกำหนดคดีศึกษาในเรื่องนี้ไว้ นอกจากเหตุผลในเชิงกฎหมายที่กระผม
 ได้กล่าวไปแล้ว กระผมคิดว่าขณะนี้วุฒิสภาของเราคงกำลังถูกจับจ้องมองดูอย่างใกล้ชิด
 โดยสาธารณชน โดยสื่อทั้งหลายว่าถ้าหากมีเรื่องเช่นนี้เข้ามาในวุฒิสภาเพื่อการพิจารณา
 ลงมติแล้ว วุฒิสภาเราจะสามารถทำหน้าที่ของเราตามแมนเดต (Mandate) ที่รัฐธรรมนูญ
 ได้กำหนดไว้ได้อย่างสมบูรณ์หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือการมีหลักประกันว่าสมาชิก
 วุฒิสภาเรทั้งหมดจะสามารถพิจารณาเรื่องนี้ได้อย่างเป็นกลาง อย่างเที่ยงธรรม และที่สำคัญ
 ที่สุดคืออย่างเป็นอิสระ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้กระผมกับคณะจึงข้ายืนยันตามข้ออ้างกับ
 การประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๖ และข้อ ๑๕๔ ขอเสนอญัตติเพื่อให้ที่ประชุม
 วุฒิสภาตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อทำการศึกษาและถ้าหากจากผลของ
 การศึกษาเห็นว่าจะต้องมีการกำหนดออกมาเป็นข้อบังคับก็ให้ยกร่างข้อบังคับการประชุม
 วุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม โดยให้เพิ่มเป็นหมวดที่ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาลงมติถอดถอน
 ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ โดยมีระยะเวลาการพิจารณาศึกษาตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา
 มอบหมาย ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา จึงเรียนเสนอมาเพื่อโปรดพิจารณาครับ
 ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเสรี สุวรรณภานนท์ ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ

ที่เคารพครับ ผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ครับ ญัตติของ
 ท่านอาจารย์พนัส ขออนุญาตเอ่ยนาม ที่เสนอมานี้ผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งครับ
 เพราะนอกจากที่ได้กราบเรียนท่านประธานฯ ไปแล้ว ยังมีรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๑
 ที่กำหนดให้วุฒิสภามีอำนาจตราข้อบังคับการประชุมเกี่ยวกับกิจการอื่นเพื่อดำเนินการ
 ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ท่านอาจารย์พนัสได้เสนอมา
 จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่วุฒิสภาจะต้องดำเนินการ ประกอบกับมาตรา ๒๕๕
 ครับ ท่านประธานฯ ขออนุญาตเสริมในส่วนญัตติที่ท่านได้เสนอมาแล้วว่าในเรื่องของ
 กระบวนการการถอดถอนดังกล่าว นอกจากจะถอดถอนผู้ที่ดำรงตำแหน่งแล้วยังมี
 มาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญที่กำหนดเป็นวิธีการพิเศษแยกออกมาต่างหากในการถอดถอน

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่กราบเรียนตรงนี้ไม่ได้หมายความว่าตั้งใจจะไปถอดถอนใคร เพียงแต่ว่าเป็นกระบวนการที่วุฒิสภาจะต้องพิจารณา เมื่อจะดำเนินการตามมาตรา ๓๐๐ เป็นต้นไปแล้วก็อยากให้กรรมการที่จะตั้งขึ้นมาพิจารณาดำเนินการในส่วนของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ไปในคราวเดียวกันด้วยนะครับ กราบขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสันติภาพครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ กระผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ ผมเองก่อนข้างจะเห็นแตกต่างจากเพื่อนสมาชิกวุฒิสภา กระผมไม่เห็นด้วยโดยสิ้นเชิง สิ่งที่ไม่เห็นด้วยกระผมจะกราบเรียนให้ท่านประธานวุฒิสภาและเพื่อนสมาชิกฯ ได้รับทราบ เป็นลำดับต่อไป เพราะเป็นเรื่องของความละเอียดอ่อน กระผมลำดับให้ท่านประธานฯ ได้แลเห็นว่าอำนาจการถอดถอนเป็นอำนาจของวุฒิสภามาตรา ๓๐๕ ถ้าการกระทำ ความผิดเป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๓ เพียงแต่ชื่อว่า ไม่ต้องดูอะไรมาก ครับ ท่านประธานฯ ถ้าท่านสมาชิกวุฒิสภามีรัฐธรรมนูญอยู่ในมือ กระผมมีอยู่แผ่นเดียว ท่านประธานฯ พูดยืนยันว่าท่านประธานฯ เป็นอำนาจของพวกพ้องทั้ง ๒๐๐ คน และไม่ต้องตั้งใครมากลั่นกรอง ไม่ต้องตั้งกรรมการอะไรทั้งสิ้น ถ้าท่านมีกระผมจะอ่านให้ฟัง นิดหนึ่ง เอาละ มาตรา ๓๐๕ เมื่อ ป.ป.ช. รับเรื่องไปแล้ว มีการไต่สวน จะมีมูลหรือไม่ แต่พอมาตรา ๓๐๕ วรรคสองบอกว่า เมื่อไต่สวนเสร็จแล้วให้คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทำรายงานเสนอต่อวุฒิสภา คือท่านทั้งหลาย แต่วิธีการ ๒๐๐ คนจะต้องมีส่วนร่วม การกำหนดกรอบ นิดเดียวครับ ท่านประธานฯ ถ้าท่านประธานฯ ไปดูในมาตรา ๓๐๖ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะแตกต่างกับมาตรา ๓๐๕ ในวรรคสอง ส่งไปศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ครึ่งนี้ก่อนข้างจะอธิบายความไว้ชัดเจนว่า ถ้าไม่ได้ ๑, ๒, ๓ เขาระบุไว้ชัดเจน แต่ของวุฒิสภาไม่ เพราะฉะนั้นอำนาจที่มีขึ้นตามรัฐธรรมนูญเป็นของท่านทั้งหลาย ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรา ๓๐๖ เขียนอย่างนี้ครับว่า -----

“เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๓๐๕ แล้ว ให้ประธานวุฒิสภาจัดให้มีการประชุมวุฒิสภา เพื่อพิจารณาตัดสินกล่าวโดยเร็ว” ไม่บอกเลขครึบว่าให้ทำอะไร แต่ที่นี้ผมเรียนตรงนี้ครับ ท่านประธานฯ ว่า เหลือเวลาอีกตั้ง ๖ เดือน ทำไมต้องรีบอะไรนักหนา ป.ป.ช. แลงข่าวว่า อีก ๖ เดือนกว่าจะเสร็จ ต้องเรียกรัฐมนตรีไปไต่สวน คดีกฎหมายยังพิจารณาค้างง้ออยู่ในสภานี้มาก ผมไม่ทราบเลยว่ามิอะไรเกิดขึ้น แต่ท่านประธานฯ ไหน ๆ ก็จะพูดเรื่องนี้กันแล้ว ก็พูดอีกสักทีหนึ่ง ถ้าจะพิจารณาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้นะครับ ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ว่า เรา วุฒิสภาทั้ง ๒๐๐ คน ทำหน้าที่ ๑. เป็นคณะลูกขุนทั้งหมด จะต้องเห็นว่าสิ่งที่ ป.ป.ช. รายงานต่อวุฒิสภานั้นมีอะไรบ้าง เราต้องฟังครบ ๒. วุฒิสภาทั้ง ๒๐๐ คน ถ้าคนไหนมีความสามารถ มีฝีมือในการซักถาม ผมเชื่อครับ ท่านทำรายงานต่อวุฒิสภา ๑. รายงานด้วยวาจา ๒. รายงานด้วยเอกสาร ผมไม่นั่งเขียน แล้วรายงานท่านเห็นไหมว่า หลายครั้งข้อมูลเวลารายงานมา พวกเราไม่มีโอกาสดูครับ มานั่งแล้วถึงเวลาปั๊บถึงคะแนนกัน ถึงมีปัญหา ท่านกล่าวหาเขาว่าอะไรบ้าง ๑, ๒, ๓, ๔ ลำดับความมา คนที่มีเทคนิคในการถาม คนที่ทำหน้าที่เป็นทนาย ท่านถามเพื่อนห้อง ๒๐๐ คนที่นั่งทำหน้าที่เป็นลูกขุน จริงที่เขามา ตอบไม่ได้ อันนี้ตอบได้ ท่านทำหน้าที่เป็นลูกขุน คนที่เก่งในการซักถาม รัฐมนตรี ป.ป.ช. กล่าวหาอย่างนี้ มีคนกล่าวหา ท่านตอบผมได้ไหม ท่านอยู่ซ้ายมือผม ต้องให้เป็นธรรมชาติ บทสุดท้ายเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏชัดต่อคณะลูกขุน ท่านทั้ง ๒๐๐ คนต้องทำหน้าที่เป็นตุลาการวินิจฉัยพิพากษาคดีทางการเมือง หมายความว่าเรื่องที่คนทั้ง ๒๐๐ คนเรานั้นจะครับ จะต้องมีส่วนร่วม แต่พอการไปตั้งกรรมการขึ้นมาศึกษานั้นะครับ ถ้าไปดูในมาตรา ๒๐๖ นั้นะครับ รัฐธรรมนูญบอกว่าจะให้มีการประชุมวุฒิสภา ไม่ได้บอกต้องรายงาน ผมเข้าใจเจตนารมณ์ของท่านไปกำหนดกรอบ แต่รัฐธรรมนูญไม่ได้บอกให้มีการกำหนดกรอบว่าต้องทำอะไร ง่าย สั้น ซึ่งแตกต่าง ท่านไปดูในมาตรา ๓๐๕ ครับ ท่านประธานฯ ผมไม่อยากจะอ่านให้เสียเวลา แต่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๕ วรรคสอง นั้นะครับ ถ้าในกรณีไปยึดการสูงสุดส่งคำแนะนำดีทางการเมือง มีข้อโต้แย้ง รัฐธรรมนูญกำหนดระเบียบว่าท่านต้องทำอะไร ๑, ๒, ๓ ท่านมีรัฐธรรมนูญในมือ ท่านอ่านเลยครับ อันนั้นผมไม่คิดใจ แต่ในขณะเดียวกัน ในกรณีที่ เป็นข้อเท็จจริงของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผมเข้าใจครับ ท่านประธานฯ

กรรมการที่เราซื้อขอกังวลว่า เราจะกำหนดกรอบอย่างไร แต่ผมบอกไม่จำเ็น ถ้าเรื่องนี้ ๒๐๐ คนไม่มีส่วนร่วม กำหนดกรอบเป็นครับ ผมเชื่อว่าคนเรานกมีชนคนมีพวก หลายครั้งหลายหน การตั้งกรรมการขึ้นมาตรวจสอบประวัตินี้ะครับ ผมเชื่อครับ ออกมา รายงานบางที่ก็อยู่น้ำนิ่งอยู่หลังข้าง ถ้าช่วยพวกก็เวลากล่าวรายงานก็ไม่ต้องให้ครบ กระบวนการแล้วใครละครับ จะมีเวลาไปอ่านสำนวน ถ้าข้อเท็จจริงปรากฏชัดอย่างนี้ รัฐมนตรีที่ถูกถอดถอน ป.ป.ช. กล่าวหาครับ ท่านประธานฯ ต้องเปิดเผย สื่อต้องรู้ สังคม ต้องรู้ รู้แต่เพียงว่าการลงคะแนนนั้นเป็นดุลพินิจของวุฒิสภา แต่ข้อกล่าวหาที่จะพิพากษา ทางการเมือง ข้อกล่าวหาที่รุนแรงซึ่งจะต้องห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมือง ๕ ปี เป็นเรื่อง ร้ายแรง เพราะฉะนั้นการกล่าวหาครั้งนี้จะมูบมิมไม่ได้ ข้อกล่าวหาจริงนั้นจะต้องชัดเจน สังคมจะต้องรับรู้ เพราะฉะนั้นกระบวนการครั้งนี้ผมสรุปกับท่านสมาชิกฯ ว่า เมื่อเรา ทำหน้าที่เป็นคณะลูกขุน เมื่อเราทำหน้าที่เ็นทนายความซักค้าน เมื่อเราทำหน้าที่เป็น ตุลาการที่จะพิพากษาคดีทางการเมือง ข้อเท็จจริงชัดเจนครับ ท่านประธานฯ ผมไม่เห็นด้วย ครับ ถ้าตราบใดไปคัดค้านางที่พวกท่านทั้งหลายที่ฟังมีต่อวุฒิสภา เป็นอำนาจของเพื่อนพ้อง ๒๐๐ คน แล้วไปบอกให้ใครทำนั้นะครับ แม้ปรารถนาดีก็ตาม ผมไม่เห็นด้วยหรือครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสุนทร จินดาอินทร์ ครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ผม สุนทร จินดาอินทร์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดกำแพงเพชร ผมได้ฟัง ๒ ท่าน ซึ่งไปในแนวเดียวกัน อีกท่านหนึ่งไปอีกแนวหนึ่งนะครับ ผมขอกราบเรียนว่า การที่ ท่านพินัยกับพวกได้เสนอญัตตินั้น เพื่อที่จะเพิ่มเติมข้อบังคับว่าด้วยการถอดถอน แต่ผม เห็นว่าการที่จะถอดถอนใครนั้นไม่จำเป็นต้องมีอยู่ในข้อบังคับหรือครับ เพราะว่าใน รัฐธรรมนูญเขียนไว้ชัดเจนอยู่แล้ว อำนาจอธิปไตย มาตรา ๓๐๕ วรรคสอง เขาบอกว่า “เมื่อได้สวนเสร็จแล้วให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทำรายงาน เสนอต่อวุฒิสภา โดยในรายงาน” ย้ำตรงนี้ครับ “โดยในรายงานต้องกล่าวระบุให้ชัดเจนว่า ข้อกล่าวหาตามคำร้องของข้อใดมีมูลหรือไม่เพียงใด พร้อมทั้งระบุเหตุแห่งการนั้น” ครองนี้ ครับสำคัญ วุฒิสภาเราเป็นะครับ เมื่อรับเอกสารหรือว่าความเห็นของ ป.ป.ช. มาแล้ว

๒๕

ว. ๒๖ (ศ. ทัวไป)

อรสา ๑๒/๓

๒๐๐ คนนี้รับ ไม่มีวุฒิภาวะที่จะดูหรือกรับว่า พยานหลักฐานเหล่านี้ฟังได้หรือไม่
ประกอบกับการลงมติต้องลงโดยวิธีลงคะแนนลับ อันนี้ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งกรับ ที่คงจะ
ไม่ใช่สาระสำคัญอะไร-----

- ๑๓/๑

สิ่งที่สำคัญผมขอย้ำอีกครั้งครับว่า ในรายงานที่ ป.ป.ช. จะทำมานั้นจะต้องมีข้อกล่าวหา มีข้อมูลแล้วก็เหตุผลที่ว่าทำไมถึงจะต้องถอดถอนบุคคลเหล่านั้น ผมจะชี้ข้อแตกต่าง ในรัฐธรรมนูญให้ท่านว่ากรณีที่ความเห็นของ ป.ป.ช. ออกมานั้นจะไป ๒ ทาง ทางหนึ่ง จะมาที่สมาชิกวุฒิสภาครับ คือสภาของเราเนี่ย อีกทางหนึ่งนั้นจะส่งไปยังอัยการสูงสุด กรณีที่อัยการสูงสุดจะมีวิธีการเขียนไว้ชัดเจนในรัฐธรรมนูญครับว่า ถ้าเห็นว่า พยานหลักฐานตรงในนามปร้องอาจจะต้องกรรมการร่วมระหว่างอัยการและ ป.ป.ช. ถ้าหากว่าเมื่อตั้งกรรมการร่วมแล้วยังไม่ได้ข้อยุติก็เป็นเรื่องที่ ป.ป.ช. จะตั้งหมายไปฟ้องเองได้ อันนี้ครับเขียนไว้ชัดเจนในรัฐธรรมนูญ ในเมื่อรัฐธรรมนูญไม่ได้เขียนว่าพิธีการที่จะดำเนินการในสมาชิกวุฒิสภาจะอย่างไรนั้น ผมคิดว่ามันคือรัฐธรรมนูญเอกว่าให้ท่านวินิจฉัยได้เลยไม่ต้องไปตั้งกรรมการขึ้นมาเพื่อคิดว่าจะอย่างไร เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นด้วยกับญัตติที่จะตั้งกรรมการเพื่อมาดำเนินการตรงนี้ครับ

อีกกรณีหนึ่ง ส่วนที่ท่านพินิจสาธกว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๑ อันนั้นเป็นเรื่องที่กำหนดให้กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกำหนดไว้เท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการพิจารณาของเราในชั้นวุฒิสภา เพราะฉะนั้นผมค่อนข้างจะเห็นพ้องด้วยกับท่านสันติภาพครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอความกรุณาให้ผู้ร่วมเสนอญัตติอภิปรายก่อน และผู้รับรองอภิปราย และผู้ที่ไม่ได้ลงชื่ออะไรเลย เคียวมจะเอาตามชื่อ ขอเชิญ อาจารย์แก้วสรร ครี

นายแก้วสรร อดิโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม แก้วสรร อดิโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะผู้ร่วมเสนอญัตติ ขออภิปรายสนับสนุนโดยสังเขปดังนี้

ข้อแรก โปรดอ่านญัตติให้ชัดเจนนะครับ ในญัตตินี้เป็นเรื่องถามว่า ถ้าเกิดมี แต่งจะมีเมื่อไรไม่ทราบนะครับ ถ้าเกิดมีความเห็นจาก ป.ป.ช. ตรงมาซึ่งเราว่าคนนี้มีมูลควรถอดถอนแล้วเราจะทำกันอย่างไร ซึ่งตรงนี้ยังไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น จึงเห็นควรเสนอตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาว่าวิธีพิจารณาของเราจะเป็นเช่นไร ถ้าจำเป็นต้อง

แก้ข้อบังคับก็ให้ร่างเสนอมาคด้วยหรือถ้าเห็นว่าจะต้องใช้บังคับไม่ต้องมีอะไรเลย ก็ดีห้อง
ป.ป.ช. แกลงมติเลยก็ว่ากันทีหลัง แต่ปัญหาคือพอเรื่องเข้ามาแล้วถ้าไม่ตั้งรับกันเสียก่อน
ทำความเข้าใจเสียก่อนมันไปหมด ไม่ได้เสนอตั้งกรรมการเพื่อมาคอยนั่งเป็นผู้เลข
อยู่ ๒๐ กว่าคนบอกถ้าใครจะถอดถอนใครต้องผ่าน ๒๐ คนนี้ไม่ได้เสนอเช่นนั้นเลยนะคร้า
ไม่ได้เสนอเช่นนั้นเลย ศึกษากระบวนการพิจารณาของวุฒิสภาว่าจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้
เพราะฉะนั้นโปรดอย่าเอาเรื่องกรรมการตรวจคุณสมบัติอะไรมาเป็นแบบอย่าง
อันนั้นไม่เกี่ยวนี่คือข้อแรกนะครับ ที่ต้องทำความเข้าใจ ส่วนท่านผู้ใดจะเห็นว่าทำ
อย่างไรดีนั้นก็ไปให้กรรมการเขารายงานมาแล้วก็อภิปรายกันตอนนั้น นี่คือสาระสำคัญ
ข้อแรกที่ผมขออภิปราย

- ๑๔/๑

ข้อที่ ๒ ถามว่าทำไมต้องมาคิดเรื่องนี้ คำตอบเป็นเช่นนี้ครับ ผมเอง
ผมเห็นด้วยเป็นส่วนตัว เรื่องนี้โดยหลักวิชาแล้วก็โดยบทบัญญัติที่เขียนไว้ชัดเจน ว่าการ
ถอดถอนโดยวุฒิสภา ภาษาฝรั่งเศสเรียกว่าอิมพีชเมนต์ (Impeachment) ขอโทษ ความหมาย
ก็คือให้วุฒิสภาใช้อำนาจชี้ขาดถึงตุลาการ จะไม่ควรมึกรรรมาธิการใดมาเสนอรายงานคนนั้น
ควรเป็นอย่างนี้ ไม่มีนะครับ ๒๐๐ คนนี่คือลูกขุน นี่ที่สนะที่ขอเสนอไว้

ข้อที่ ๓ ถ้าท่านถามว่าควรจะมีกระบวนการพิจารณาอะไรกันหรือไม่ รอให้เรื่อง
เข้ามาถึงตรงนั้นก็ลงมติว่ากันเลยไม่ดีกว่าหรือ ตรงนั้นะครับ ท่านมีรัฐธรรมนูญอยู่ในมือก็
ขอให้ท่านเขามักจะพูดกันอย่างนี้บ่อย ๆ ผมก็จะอ่านให้ฟังเลยก็ได้ มาตรา ๒๕ หลายถน
นี่ก็ว่าเป็นบทอาฆัมกับท โทษครับ มาตรา ๒๕ เริ่มตั้งแต่มาตรา ๒๖ เลย การใช้อำนาจโดย
องค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตาม
บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ อ้าว เรื่องนี้ไม่เห็นเขียนไว้นี้ ขอโทษ มาตรา ๒๗ สิทธิและ
เสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้งโดยปริยาย กฎหมายมีอยู่ในตัวของมัน
แต่มีมนต์มาเขียนไว้อาจจะไม่ชัด แต่มันมีของมันอยู่เราเรียกว่าโดยปริยาย เพราะฉะนั้นถ้า
ไปขึ้นศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง รัฐมนตรีผู้ถูกกล่าวหาเวลานั้นเขา
มีสิทธิขอทราบข้อกล่าวหาหลักฐานที่กล่าวหาเขาคืออะไร เขามีสิทธิที่จะแสดงการแก้แค้นกล่าวหา
เหล่านั้น แล้วถ้ามีพยานสำคัญซึ่ง ป.ป.ช. ละทิ้ง โยนของเขาทิ้งไม่รับฟังเขาต้องมีสิทธิ
ของพวกนี้ก็คือสิทธิเสรีภาพซึ่งมีอยู่ แล้วปรากฏเป็นปริยายอยู่ในกระบวนการยุติธรรม
ทั้งหลายชัดเจน ถ้าวุฒิสภาปิดประตูลงมด ทำตัวเป็นประหนึ่งกล่องดำ เป็นปัญหาแน่นอน
อาจารย์แก้วสรรคิดเองใช้ไหมนี้ กฎหมายใครตีความอย่างไรก็ได้ ถ้าท่านชอบอ่าน
ลายลักษณ์อักษร โปรดมาดูมาตรา ๓๓๑ (๗) รัฐธรรมนูญทั้งเล่มครับ ถือกระดาก
แผ่นเดียวไม่ได้ะครับ มาตรา ๓๓๑ (๗) จริงอยู่เป็นบทเฉพาะกาล ระบุว่า การออก
กฎหมายเรื่องป้องกันและปราบปรามการทุจริตให้มีสาระดังต่อไปนี้ เขาเขียนไว้โน (๗)
กระบวนการพิจารณาของวุฒิสภาในการถอดถอนผู้หนึ่งผู้ใดออกจากตำแหน่ง ตรงนี้ต้อง
มีกฎหมายต้องเป็นกระบวนการพิจารณา ต้องมีพยานหลักฐาน มีคำแถลง แล้วมีกระบวนการ
พิจารณาว่าจริงเท็จ ถูก ผิด แล้วเขาโคด (Code) ไว้ด้วยเท่านั้น ซึ่งจะต้องเปิดเผย

๓๓

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ภavana ๑๔/๒

พอเปิดเผยไม่มีอะไรเลย เลขฯ ป.ป.ช. พุดเสร็จลงมติ แล้วเปิดเผยทำไมครับ ต้องมีการนำเสนอข้อมูลข้อแตกต่าง เพราะฉะนั้นอันนี้จริงอยู่เป็นบทเฉพาะกาล แต่สะท้อนขึ้นย่นให้ชัดเจนว่ากระบวนการพิจารณาของวุฒิสภาต้องอยู่ได้บังคับ มาตรา ๒๖ ต้องเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิเสรีภาพของบุคคล ซึ่งเมื่อเป็นรัฐมนตรี สะท้อนชัดเจนนะครับ บอกแต่สะท้อนก็สะท้อนไป โทษ คุณ โคน มาตรา ๒๗ สิทธิเสรีภาพไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ มีโดยปริยายด้วย แล้วอันนี้ไม่เข้าปริยายหรือครับ ปริยายชัดเจน -----

- ๑๕/๑

เพราะฉะนั้นผมจึงเข้าใจเห็นตรงกับเพื่อนและที่ท่านเจ้าของยุติคดีว่า เรื่องนี้ต้องเป็นกระบวนการพิจารณา ต้องมีความยุติธรรมขั้นต่ำ ส่วนความยุติธรรมขั้นต่ำตรงนั้นจะเป็นเท่าไรอย่างไรก็อาจจะไม่จำเป็นต้องเหมือนศาล แต่ยังไม้ชัดอีกดู มาตรา ๓๐๕ วรรคที่ว่าถ้า ป.ป.ช. เห็นว่าข้อกล่าวหาหรือมูลคดีมีมูลให้ประธาน ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็น ส่งความแก่ความเห็นไม่ได้ วุฒิสภาได้พิจารณาเอกสารเห็นว่าคดีหนึ่ง ๒๐,๐๐๐ หน้า โหลเข้ามา ส่งมาให้เก็บในตู้ไม้โซ่ เขาส่งมาให้เราพิจารณา เพราะฉะนั้น โดยเหตุแวดล้อมทางกฎหมาย แต่ทั้งนี้ทั้งปวงนี้แหละครับ ผมกับผู้ร่วมเสนอและท่านเจ้าของจึงเห็นว่าเรื่องนี้ต้องมาตั้งหลักวิเคราะห์เสียแต่เนิ่น ๆ ส่วนจะเห็นอย่างไร ก็ให้กรรมการเขาไปเถียงกันก่อน แล้วก็นำมาเสนอพวกเรา ถ้าถึงขั้นต้องแก้ไขข้อบังคับอันนี้ก็เป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะเสนอ ๒๐ คน เสนอยุติคดีต่างหาก แต่ปล่อยเรื่องนี้ทิ้งไว้เฉย ๆ โดยไม่มีการศึกษาไม่ได้ ขอบพระคุณครับผม

ประธานวุฒิสภา : ผมขออนุญาตผู้ร่วมเสนอยุติคดีเหลืออีก ๓ ท่าน นะครับ มีท่านอาจารย์วัลลภ เคียวท่านร่วมเสนอยุติคดีด้วยหรือเปล่า

ร้อยตำรวจโท เขาวริน ลัทธศักดิ์ศิริ (ราชบุรี) : มีเรื่องขออนุญาต ท่านประธานฯ นิดเดียว เรื่องเดียวกันนี้แหละครับ แต่ท่านประธานฯ จะบอกवाई ผู้เสนอยุติคดีอภิปรายก่อน แล้วก็ผู้รับรอง แล้วก็ค่อยให้คนอื่นอภิปรายนั้น ผมไม่เห็นด้วย คือวิธีปฏิบัติน่าจะเปลี่ยนกันไป ถ้าอย่างนั้นสมมุติว่ายุติคดีมีคนเสนอ ๔๐ คน พวก ๔๐ คน พุดไปคนอื่นไม่มีสิทธิพูด ต้องเปลี่ยนครับ ท่านประธานฯ ครับ ท่านลองพิจารณาดูครับ

ประธานวุฒิสภา : ก็อย่างนี้ครับ คือบังเอิญผู้ร่วมเสนอยุติคดีเหลือน้อย อีกสักครูเดียว แล้วก็ผู้ที่ขออภิปรายก็ยังไม่มากจะได้เขาเปลี่ยนกันระหว่างเห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย ขณะนี้มีไม่เห็นด้วยอยู่ ๒ ท่าน ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตเอาที่เหลืออีก เล็กน้อย อีกประมาณ ๓ คนเท่านั้นเอง ขอเชิญอาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ดังคนานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพครับ ผม วัลลภ ดังคนานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภาในฐานะผู้ร่วมเสนอยุติคดี ผมจะรบกวนเวลาของสภาแห่งนี้สั้น ๆ เท่านั้น เพราะผมเข้าใจว่าคงมีความเห็นของสมาชิก อยู่ค่อนข้างมาก สาเหตุที่ผมได้ร่วมลงนามสนับสนุน ร่วมเป็นผู้เสนอ

ร่างนี้พร้อมกับท่านพนัสและท่านอาจารย์แก้วสรร ก็เพราะว่าผมก็มีความเข้าใจครับ เมื่อผมอ่านรัฐธรรมนูญอย่างน้อย ๓ - ๔ มาตราที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ผมมีความสับสน ในถ้อยคำ ๒ - ๓ ถ้อยคำ ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ ความสับสนนี้ผมเชื่อว่าถ้าเราตั้ง คณะกรรมการพิจารณาขึ้นมาจะคลี่คลายความสับสนนั้นได้ ผมยกตัวอย่างนะครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ถ้าท่านประธานฯ ได้พิจารณาในมาตรา ๓๐๖ ของรัฐธรรมนูญ พูดว่าเมื่อรายงานเอกสารทั้งหลายทั้งปวง ป.ป.ช. ส่งมาถึงเราแล้ว ท่านประธานฯ จะต้องจัดให้มีการประชุมโดยเร็ว คำว่า “โดยเร็ว” นั้นมันต้องช้าไม่ได้ ภาษาราชการ บอกว่าโดยเร็วคือช้าไม่ได้ แต่ขณะเดียวกันผมก็ไปอ่านมาตรา ๓๐๕ วรรคสี่ มาตรา ๓๐๕ วรรคสี่ บอกว่า ถ้า ป.ป.ช. มีมติว่าข้อกล่าวหาใดมีมูลนับแต่วันดังกล่าว ผู้ดำรงตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาจะปฏิบัติหน้าที่ต่อไปไม่ได้จนกว่าวุฒิสภามีมติ คำว่า “จนกว่าวุฒิสภามีมติ” คงไม่ใช่ทันที เพราะฉะนั้นคำว่า “จนกว่า” ก็อรอนจนกว่าจะมีมติ กับคำในมาตรา ๓๐๖ ที่ผมพูดว่า โดยเร็ว คล้าย ๆ จะบอกว่า ๑. ให้เราทำโดยเร็ว แต่ ๒. ขณะเดียวกันก็ต้องรอนจนกว่าเราจะมีมติ นี่ก็มีความสับสนในใจมาก อ่านไป อ่านมาอย่างไรกันแน่ ขณะเดียวกันเมื่ออ่านไปตามที่ท่านอาจารย์แก้วสรรได้กรุณาอธิบายไว้แล้ว คือมาตรา ๓๓๑ (๘) เขียนชัดเจนมากกว่า กระบวนการพิจารณาของวุฒิสภา ในการถอดถอนผู้ใดผู้หนึ่งออกจากตำแหน่งซึ่งจะต้องเปิดเผย คือคล้าย ๆ กับพูดว่า ต้องมีกระบวนการ ผมก็กลับไปดู ป.ป.ช. ในกฎหมาย ป.ป.ช. ไม่พูดถึงกระบวนการเลย พอไม่พูดถึงกระบวนการ ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ท่านประธานฯ ครับ เอาวันนี้เป็นตัวอย่าง ก็ได้ ขนาดวันนี้ยังไม่มีนาย ก ถูกส่งมาให้เราพิจารณาเลยนะครับ เรายังไม่รู้ว่าจะพิจารณาอย่างไรเลย เราเถียงกันทั้งวันที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ ด้วยเหตุนี้แหละครับผมจึงลงนามว่าควรจะมีหรือไม่ที่จะให้มีการตั้งกรรมการศึกษากระบวนการพิจารณาลงมติ ถอดถอน ซึ่งผมเรียนท่านประธานฯ ครับ กระบวนการนี้อาจจะเหมือนท่านสันติภาพ เสนอก็ได้ อาจจะเหมือนท่านก็ได้ อาจจะเหมือนท่านสุนทรก็ได้ ไม่มีใครรู้ว่า กระบวนการนั้นจะออกมาอย่างไร ไม่มีใครรู้ครับ ท่านประธานฯ ครับ ฉะนั้นจำเป็น

๓๖

ว. ๒๒ (ส. ทัวไป)

จิตติมา ๑๕/๓

ที่จะต้องศึกษาเพื่อให้ความชัดเจนในกระบวนการเกิดขึ้น เพราะมีเข่นนั้นจะอลเวง
มากเลย เข้ามาถึงเดี๋ยวนั้นจะเอาอย่างนี้ เดี๋ยวนั้นจะเออย่างนั้นจะเป็นปัญหามาก

- ๑๖/๑

ประการสุดท้าย ท่านประธานฯ ครับ ขณะนี้เราจะปิดสมัยประชุมจริงอยู่แล้วผมมีมุลต้องเรียกประชุมวิสามัญขึ้นมาเพื่อพิจารณา ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้ครับว่า ถ้าเราไม่ใช้เวลาที่มีอยู่ ณ วันนี้เตรียมการสิ่งที่เราหวังไว้ล่วงหน้านี้เราจะปล่อยเวลาไปทำไม ถ้าเราเตรียมการไว้ก่อนไม่มีอะไรเสียหายเลยท่านประธานฯ ครับ มีแต่คนเขาบอกว่า เราคืนะหรับ เตรียมไว้ก่อน การเตรียมไว้ก่อนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด อาจจะไม่ได้ใช้ก็ได้ ไม่ได้ใช้เป็นสิ่งที่ดี ถ้าได้ใช้ก็เป็นสิ่งที่ดีไปด้วย ฉะนั้นโดยสรุปก็คือว่า กระผมเห็นว่าเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษากระบวนการพิจารณาครับ ท่านประธานฯ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านมนตรีครับ

นายมนัส รุ่งเรือง (สุพรรณบุรี) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม มนัส รุ่งเรือง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุพรรณบุรี ขอกราบเรียนว่า กระผมเห็นด้วยกับท่านผู้เสนอญัตติ กระผมอยากจะทำกราบเรียนอย่างนี้ครับ ในการที่จะวินิจฉัยอะไรก็แล้วแต่ ต้องมีกฎ มีกติกา มีวิธีดำเนินการ แม้แต่ที่ศาลก็มีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ เล่นฟุตบอลยังมีกติกาครับ เตะหว่างเขาไม่ได้ ฉะนั้นการที่เราจะพิจารณาแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะเขียนไว้ กำหนดว่าการที่ ป.ช. จะกล่าวหา นั้นจะต้องระบุให้ชัดเจนว่า ข้อกล่าวหาตามคำร้องข้อใดมีมูลหรือไม่ เพียงใด พร้อมทั้งระบุเหตุการณ์นั้นก็เป็นท่านองลักษณ์จะเกี่ยวกับการเขียนคำฟ้องคดีอาญาหรือคำฟ้องแพ่ง ซึ่งระบุว่าคำฟ้องต้องบรรยายให้แจ้งชัด ซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งคำฟ้อง ถามว่าเมื่ออัยการยื่นฟ้องแล้วศาลเชื่อคำฟ้องเลยไหม หมายความว่ายื่นฟ้องแล้วศาลเชื่อคำฟ้องเลยไหม คำฟ้องนั้นอาจจะจริงก็ได้ อาจจะโกหกก็ได้ ฉะนั้นที่ ป.ช. สรุปมา สมมุติว่าฉันลว่าผิด หรือส่อไป ถามว่าวุฒิสภาเราจะเชื่อได้ทันทีไหม ต้องพิจารณาต้องใคร่ครวญ ที่มีการพิจารณาใคร่ครวญต้องมีขั้นตอนไว้ก่อน และถ้าเรากำหนดเสียตอนนี้จะเป็นธรรมชาติว่า เราไม่ได้เจาะจงว่าคนนั้นคนนี้ถูกร้องแล้วจะมาบัญญัติวิธีการขึ้นเฉพาะราย ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าจะมีมาหรือไม่ มีมาแล้วในรัฐธรรมนูญก็ไม่ได้เขียน กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญก็ไม่มี ข้อบังคับก็ไม่มี

เมื่อถึงเวลานั้นถ้าเกิดเหตุขึ้น เราจะดำเนินการอย่างไร ถ้าเราไปกำหนดในช่วงนั้นอาจจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีอคติ เจะจงเฉพาะราช บัญญัติกฎหมายเพื่อบังคับเฉพาะคนเสียหายครับ กระผมเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ควรจะต้องมี แล้วก็ถ้าเรามีมติว่าจะตั้งกรรมการขึ้นมาศึกษาเรื่องนี้ก็น่าจะระดมความคิดว่า ควรจะสอบสวนในทิศทางใด เพื่อรวบรวมความเห็นของ ส.ว. เอาไปเป็นแนวในการที่จะร่างข้อบังคับขึ้นมา กระผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ครับ ท่านประธานฯ ผมนึกคิดมา ๒ - ๓ คืนยังคิดไม่ตก ยกตัวอย่างเช่น ป.ป.ช. ขึ้นมาว่า นาย ก ส่อไปในทางทุจริตส่งมาให้วุฒิสภา นาย ก ลาออกถ้าวุฒิสภาชี้ขาดไปว่าผิด โดนตัดสิทธิ ๕ ปี นาย ก ลาออกก่อนจะได้ไหม แต่รัฐมนตรีลาออกเลยอย่างนี้วุฒิสภาจะทำอย่างไร หรือว่านายกรัฐมนตรียกเลิกปรับคณะรัฐมนตรีใหม่ กระทรวงนี้โดนชี้มูลแล้ว ย้ายไปอีกกระทรวงหนึ่ง อย่างนี้จะดำเนินการอย่างไร หรือว่าล้มหายตายจากไปก่อนที่จะชี้ขาดจะทำอย่างไร ถ้าเป็นคดีอาญาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาถึงอาชญาจะจับ ความผิดจะจับไปด้วยความตามของจำเลยแต่เอาละ เมื่อตายแล้วให้สิทธิได้ แต่ถ้าลาออกจะทำอย่างไร อันนี้ยกตัวอย่างอย่างนี้ครับ มีข้อได้เปรียบเสียเปรียบอยู่ เพราะถ้าวุฒิสภาลงมติถอดถอนแล้ว ๕ ปีดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่ได้ คัดค้านการทางการเมือง ๕ ปีนี้ผู้คนที่หมดแล้วหาเสียงใหม่ก็ลำบากนะครับ-----

- ๑๗/๑

อันนี้ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งครับ ที่ว่าควรจะต้องกำหนดวิธีการพิจารณา มิใช่จะหลับหูหลับตา เชื่อ ป.ป.ช. เหมือนกับศาลอยู่ดี ๆ อ่านคำฟ้องอัยการแล้วเชื่อว่าจำเลยทำผิดเลยไม่ต้องสืบพยานแล้ว พิพากษาไปเลยทั้ง ๆ ที่เขายังไม่รับสารภาพ นี่เราควรจะต้องมาคิดครุ่นชกตัวอย่างนะครับ เช่นว่า ป.ป.ช. กล่าวหาชี้มูลมา เราจะเปิดโอกาสให้ ป.ป.ช. มาแถลงใหม่ครับ มาแถลงความเป็นจริงใหม่ครับ ทำไม ป.ป.ช. ถึงเชื่อว่าเขาส่อในทางทุจริต จะเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้มาแถลงแก้ตัวใหม่ครับ ในลักษณะแถลงการณ์ด้วยวาจา เหมือนกับแถลงปิดคดีอย่างนี้ครับ ชกตัวอย่างเราต้องมีครับ ต้องกำหนดไว้ว่าควรจะดำเนินการอย่างไร และกระผมคิดว่าเพื่อให้รวดเร็วบรรทัด ถ้าเมื่อสภานี้มีมติว่าควรตั้งกรรมาธิการขึ้นมา กรรมาธิการไม่ควรจะมากคนนัก เพราะถ้ามากคนที่วุ่นวายนะครับ น่าจะประมาณสัก ๑๕ คนเป็นอย่างมาก และควรจะต้องประกอบด้วยทนายความเก่า หรือทนายความปัจจุบัน อดีตอัยการ อดีตผู้พิพากษา อดีตตำรวจ ซึ่งเข้าใจวิธีการพิจารณาดีพอสมควร น่าจะร่างกฎกติกาได้ดี กระผมขอกราบเรียนเป็นเบื้องต้นครับ ท่านประธานฯ ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านพิชัย จำเพชร ครับ ท่านพิชัย เชิญครับ

นายพิชัย จำเพชร (เพชรบุรี) : กราบเรียนท่านประธานฯ สภาที่เคารพ

ผม นายพิชัย จำเพชร สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดเพชรบุรี กระผมเห็นด้วยกับท่านผู้เสนอญัตติ เนื่องจากสมาชิกวุฒิสภาจำเป็นต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๐๑ โดยบัญญัติไว้ในวรรคแรกว่า สมาชิกวุฒิสภามีอิสระในการออกเสียงลงคะแนน ซึ่งต้องกระทำโดยวิธีลงคะแนนลับ มติที่ได้ถอดถอนผู้ใดออกจากตำแหน่งให้ถือเอาคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา ซึ่งสมาชิกวุฒิสภาเองเป็นครั้งแรกที่จะมีการลงมติถอดถอน ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมการและเตรียมความพร้อมนะครับ ผมมีความเห็นว่าวุฒิสภาเองจำเป็นต้องปรึกษาเพื่อหาข้อสรุปเป็นวิธีปฏิบัติของวุฒิสภา ทั้งนี้ด้วยเหตุผลคือ

ประการแรก เพื่อแสดงให้เห็นว่าวุฒิสภามีวิธีการปฏิบัติที่เป็นที่เชื่อถือได้ว่าในการวินิจฉัยจะถอดถอนหรือไม่ถอดถอนผู้ใดออกจากตำแหน่ง

ประการที่ ๒ เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ที่จะถูกถอดถอนว่า วุฒิสภามีวิธีการปฏิบัติที่ยุติธรรม โปร่งใส

ประการที่ ๓ เพื่อเสริมสร้างสถาบันวุฒิสภาให้เป็นสถาบันที่มีวัฒนธรรมการทำงานที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าประชาชนและสังคมกำลังจ้องมองว่า วุฒิสภามีแนวทางปฏิบัติอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งถ้าประชาชนเห็นด้วยกับวิธีการแนวทางปฏิบัติในการลงมติถอดถอนหรือไม่ถอดถอนก็จะเป็นแนวทางที่วุฒิสภาจะได้รับการยอมรับในสังคมต่อไป ขอกราบขอบพระคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านวิสิษฐ์ครับ

นายวิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ สภาที่เคารพครับ ผม วิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดเชียงรายครับ ก่อนอื่นผมเข้าใจถึงเจตนาดีของผู้เสนอญัตติ เพราะว่าการถอดถอนนั้นถือว่าเป็นเรื่องสำคัญแล้วก็ไม่มีการปฏิบัติอื่นใด แต่ท่านประธานฯ ครับ ในญัตติดังกล่าวนั้นนะครับ มีข้อความอยู่ตอนหนึ่ง ผมจะขออนุญาตอ่านนะครับ หากมีได้มีการวางหลักเกณฑ์และกระบวนการพิจารณา ดังกล่าวไว้โดยละเอียดชัดเจนอาจเป็นเหตุให้สาธารณชนเกิดความระแวงสงสัยได้ ท่านประธานฯ ครับ ตรงนี้นะครับ ผมคิดว่าเป็นประเด็นหนึ่งที่มีความเป็นห่วง ตัวผมเองก็เป็นห่วงครับ คำพูดในญัตติตรงนี้นะครับ นำไปสู่สู่กระบวนการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อตรวจสอบประวัติที่ดี เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ดี ตรงนี้ครับเกิดความสงสัย ผมเชื่อว่าหลายท่านนะครับ ที่อภิปรายไม่เห็นด้วยนั้นก็ในประเด็นนี้ ผมเองก็ส่วนหนึ่งครับ ส่วนหนึ่งที่ไม่สบายใจนัก ถ้าญัตติดังนี้นะจะนำไปสู่สู่กระบวนการซึ่งจะต้องมากลั่นกรองก่อนยอมรับครับว่า ตัวแทนที่เราตั้งขึ้นไปเพื่อการกลั่นกรองนั้น ไม่มีอำนาจในการจะมาตัดสินวินิจฉัยของสมาชิกฯ ทั้ง ๒๐๐ ท่านก็ตาม

แต่ที่ผ่านมามีรับ ท่านประธานฯ ครับ เราจะเห็นว่าวิธีการต่าง ๆ ขบวนการต่าง ๆ นั้น มีข้อครหาโดยตลอด ข้อครหาเหล่านั้นอย่างไรท่านประธานฯ ครับ ไม่ใช่ในกรรมบ้าง นำข้อมูลมาอธิบายไม่ครบ มีความลำเอียง ต่าง ๆ นานาครับ ท่านประธานฯ เพราะฉะนั้น สิ่งเหล่านี้ไม่อยากจะให้เกิด และต้องยอมรับนะครับว่า การถอดถอนนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงทางการเมืองที่สุด เพราะฉะนั้นเราลองนึกภาพนะครับว่า ถ้ามีคณะกรรมการขึ้นมา มีการตรวจสอบหรือกลั่นกรองอะไรก็ตามนะครับ มันจะวุ่นวายขนาดไหน อีกประการหนึ่งนะครับ ท่านประธานฯ ที่ผมไม่เห็นด้วยว่า ถ้ายุติฉบับนี้จะนำไปซึ่งการตั้ง คณะกรรมการขึ้นมา จะเห็นว่าการถอดถอนนั้นรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ชัด ๆ อยู่ ๒ มาตรา คือ มาตรา ๓๐๖ กับมาตรา ๓๐๗ มาตรา ๓๐๖ ก็คือให้ท่านประธานฯ นำเข้าพิจารณาโดยเร็ว มาตรา ๓๐๗ ก็คือลงมติถอดถอน ไม่มีมาตราอื่นใดเลยครับ ที่จะมาเกี่ยวข้อง ผมจะนำไปท่านประธานฯ เห็นนะครับว่า ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ มาตรา ๑๓๕ เราจะเห็นว่า รัฐธรรมนูญกำหนดให้ต้องมีคณะกรรมการของวุฒิสภาเรา ตั้งขึ้นมาเพื่อตรวจสอบประวัติหรือรวบรวมข้อเท็จจริงนะครับ มาตรา ๑๓๕ จะมีอยู่ ๒ ช่วงนะครับว่า ให้วุฒิสกตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติ และความประพฤตินะครับ แล้วก็รวมทั้งรวบรวมข้อเท็จจริงพยานหลักฐานอันจำเป็นเสนอต่อวุฒิสภา ครั้นนั้นะครับ ท่านประธานฯ ครับ ถ้าคิดว่ารัฐธรรมนูญมีความประสงค์ให้ว่า ก่อนที่จะลงมติถอดถอนนั้นจะต้องมีคณะกรรมการขึ้นมากลั่นกรองหรือรวบรวมนะครับ มาตรา ๑๓๕ ก็จะต้องมีบัญญัติไว้ ครั้นนี้ท่านประธานฯ ครับ ความเป็นห่วงนะครับ ส่วนเรื่องถ้าคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งไปตามลำดับวันนั้นะครับ จะเข้าไปศึกษาขั้นตอนนั้นผมไม่ขัดข้องครับ ประเด็นนี้ผมไม่ขัดข้อง เพราะอย่างน้อย ๆ ก็จะมีแนวทางในทางปฏิบัติ แต่ถ้าจะถ่วงถ่วงไปเพื่อนำมาซึ่งคณะกรรมการกลั่นกรองหรือรวบรวมหลักฐานนั้น ผมไม่เห็นด้วยนะครับ การลงมติถอดถอนนั้น ด้วยเหตุด้วยผลที่ผมนำเสนอมาว่า รัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดไว้ เจตนารมณ์ของ รัฐธรรมนูญเองก็ไม่มีนะครับ ตัวอย่างเช่นในมาตรา ๑๓๕ นี้จะต้องบัญญัติไว้ว่านะครับว่า รวมถึงมาตรา ๓๐๗ ด้วย ท่านประธานฯ ครับ ผมเองมีส่วนฝากข้อคิดและความกังวลไว้

ในส่วนที่คณะกรรมการจะไปหาแนวทางขั้นตอนในการปฏิวัตินั้นคงไม่ขัดข้องครับ
ก็ฝากเป็นข้อคิดไว้ตรงนี้ครับ ขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร ได้ลงจากบัลลังก์
โดยมอบให้ นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านประสิทธิ์เชิญครับ

นายประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ (นครปฐม) : กราบเรียนท่านประธานฯ
ที่เคารพ กระผม ประสิทธิ์ ปทุมารักษ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครปฐม ผมได้ดูยุติแล้ว
ผมก็ถือว่าเป็นผู้ดีที่น่าที่จะได้มีการนำมาพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง และผมเห็นด้วยในการที่
ผู้เสนอญัตติเสนอญัตติในลักษณะนี้ เพราะอะไร เพราะหลายครั้งที่ผ่านมาระดมพิจารณา
อะไรต่าง ๆ นั้น บางครั้งไม่สามารถหาข้อยุติได้ เนื่องจากว่าเรายังไม่มีผู้ที่จะไปดำเนินการ
แทน หรือไปหาข้อมูลหาพยานหลักฐานมา เพียงแต่ว่าผู้คดีนี้ผมอยากให้เป็นยุติด้วย
อย่างเพิ่งไปมุ่งประเด็นเฉพาะกรณีถอดถอนรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีช่วยฯ ที่ผ่านการอภิปราย
เท่านั้น แต่อยากให้เป็นการดำเนินการในลักษณะที่ใช้เป็นการทั่วไปด้วย เพราะในกรณีตาม
มาตรา ๓๐๑ นั้น ยังใช้กับข้าราชการหน่วยงานอื่นด้วย เพราะการตัดสินคดีนั้นไม่ใช่ตัดสินคดี
เฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองแต่ประการเดียว แต่ยังตัดสินคดีของผู้ที่เป็นข้าราชการด้วย
ฉะนั้นในทางกลับกันแม้ว่าถ้าไม่มีบัญญัติรองรับไว้ การที่ถูกตัดสินออกจากตำแหน่ง
ทางการเมืองจะหลบเลี่ยงกฎหมายไปใช้สิทธิในการขอกลับคืนเข้ารับราชการอย่างนั้น
ได้หรือเปล่า ตรงนั้นก็อาจจะเป็นปัญหาต่อไป-----

เพราะฉะนั้นวิธีการอย่างนี้ผมว่ามันจะต้องมีการกำหนดให้ชัดเจน เนื่องจากว่าเมื่อเข้ามาถึงวุฒิสภาแล้ว เกิดวุฒิสภามีมติอะไรออกไป ผลการพิจารณานั้นควรที่จะต้องมีการตรวจสอบได้ และประชาชนต้องหายคลางแคลงใจว่าวุฒิสภานั้นได้มีการพิจารณาอย่างรอบคอบ ประกอบด้วยเหตุผลและหลักข้อกฎหมาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าไม่สามารถอธิบายได้เกิดความแตกต่างไปจากกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เกิดมีการพิจารณาแล้วผลการพิจารณาข้อมูลเหตุผลแตกต่างกันวุฒิสภาจะอธิบายอย่างไร เพราะฉะนั้นผมว่ามันในส่วนนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีคณะกรรมการหรือคณะกรรมการวิชาการชุดหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ในการรวบรวมข้อมูลที่ทาง ป.ป.ช. ได้ดำเนินการส่งมาว่าข้อมูลอย่างนั้นครบถ้วนหรือไม่ ผมเทียบเคียงได้ว่าทางของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจจะเทียบเคียงได้กับพนักงานสอบสวน จะเป็นพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจหรือฝ่ายอื่น ๆ ในทางกรณีก็แล้วแต่ เมื่อมาถึงขั้นตอนของวุฒิสภาก่อนที่จะทำการชี้ขาดก่อนที่จะพิจารณานั้นมันจะต้องมีการกลั่นกรองในส่วนนี้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมอย่างทีหลาย ๆ ท่านได้พูดหรือว่ากล่าวมาแล้ว อภิปรายมาแล้วว่าในการเตรียมความพร้อมเพื่อให้ข้อมูลเหล่านี้มาสู่พวกเรา เพราะอะไร เพราะว่าการตัดสินใจของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็ดี หรือข้าราชการตามมาตรา ๓๐๓ ก็ดี อันนั้นเป็นการลิดรอนสิทธิซึ่งเขาควรจะมีอยู่ตามปกติ ถึงแม้ว่าลักษณะนี้จะไม่ใช่เป็นโทษที่บัญญัติไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา แต่ก็ถือว่าการลงโทษลักษณะนี้มีผลกระทบต่อนิติสิทธิของบุคคลเหล่านั้นโดยตรง ฉะนั้นการพิจารณาจึงควรที่จะให้ความรอบคอบและมีความถี่ถ้วน เพราะฉะนั้นลักษณะตรงนี้ผมเห็นว่าเหมือนเป็นการบัญญัติเกี่ยววิธีพิจารณา วิธีพิจารณานั้นจะอย่างไร เพราะกระบวนการที่ขึ้นศาลยุติธรรมก็ดี กระบวนการที่ขึ้นศาลปกครองก็ดี ยังมีกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายวิธีพิจารณาความในศาลปกครอง อย่างนี้เป็นต้น เพื่อที่จะกำหนดกรอบการทำงานให้ชัดเจน ไม่สับสน แล้วก็มันเป็นขั้นตอน ฉะนั้นผมเห็นว่าคนที่ผู้ขึ้นญัตติและมีหลายท่านที่เข้าชื่อร่วมกันเสนอแนะทางนี้จึงเป็นแนวทางที่ถูกต้องแล้วและควรได้รับการสนับสนุนจากที่ประชุมเพื่อเป็นการกลั่นกรองต่อไป เพราะเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วครับ

ประการสุดท้าย ผมเกรงว่าถ้าหากว่าเกิดมีการพิจารณาจากวุฒิสภาไปโดยที่ข้อมูลไม่ครบถ้วน อย่างที่เมื่อสักครู่นี้มีท่านใดท่านหนึ่งผมจำชื่อท่านไม่ได้ ว่าถ้าเกิดมีกรณี ที่ทางฝ่ายสอบสวนเบื้องต้นไม่ได้ทำการสอบสวนหรือไม่ได้หาพยานที่เป็นพยานหลักฐาน ที่สำคัญเข้ามา ข้อมูลส่งมาไม่ครบ หรือข้อมูลเกิดมีการบิดเบือนไปจะอย่างไร เราดูเฉพาะ ข้อมูลที่ได้รับอย่างนั้นหรือ เราจะทำหน้าที่แบบบุรุษไปรษณีย์ต่อไปอย่างนั้นใช่ไหมครับ ถ้าไม่ เราควรที่จะคัดกรองและมีข้อมูลพร้อมในการที่จะให้เพื่อนสมาชิก ทั้ง ๒๐๐ ท่าน ประกอบในการพิจารณาวินิจฉัย ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เนื่องจากมีท่านผู้ที่จะอภิปราย ๑๕ ท่านอยู่ในมือของกระผมนะครับ ก็จึงอยากจะเรียนให้ท่านกระชั้นและผมอาจจะถามว่าเห็นท่านหรือเห็นแย้งอะไรอย่างนี้ เพื่อที่จะทำให้การอภิปรายนั้นได้ชัดเจน เชิญท่านสักครับ

นายศักดิ์ กอแสงเรือง (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ ผม สัก กอแสงเรือง สมาชิกวุฒิสภากรุงเทพฯ ท่านประธานฯ ครับ ผมคงเห็นด้วย สาเหตุที่เห็นด้วยก็เพราะเหตุว่าเราจำเป็นต้องมีวิธีพิจารณาว่าการพิจารณาตลอดจนนั้น ควรจะมีขั้นตอนวิธีการอย่างไร เปรียบเหมือนกับการประชุมก็จำเป็นต้องมีข้อบังคับ มิฉะนั้นก็จะสับสนได้ว่าการประชุมของวุฒิสภาที่จะดำเนินการพิจารณาลงมติตลอด ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งมาให้พิจารณาแล้วจะต้องดำเนินการอย่างไร การที่จำเป็น จะต้องมีการกระบวนาธิการไปศึกษาก็เพื่อที่จะตรวจสอบดูว่าจริง ๆ แล้วมีความจำเป็น ที่จะต้องกำหนดวิธีพิจารณาในขั้นตอนต่าง ๆ อย่างไร-----

และถ้าเราเปรียบเทียบกับในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๒ นะครับ เรื่องการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เขากำหนดไว้ชัดเจนครับว่า จะต้องยึดสำนวนสอบสวนของ ป.ป.ช. เป็นหลัก เมื่อยึดเป็นหลักแล้วนี้เป็นหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยจะต้องพิสูจน์หักล้าง ซึ่งตรงนั้นในกฎหมายรัฐธรรมนูญเขียนไว้ชัดเจนครับว่าเป็นระบบใดส่วน แต่ว่าในเรื่องของการถอดถอนของวุฒิสภาไม่ได้กำหนดไว้ แต่บอกว่ให้ทำโดยเปิดเผย วิธีการที่จะทำโดยเปิดเผยและลงคะแนนลับควรจะมีขั้นตอนอย่างไรที่จะทำการให้เกิดการเปิดเผยเพื่อความเป็นธรรม เพราะฉะนั้นการที่จะต้องมีแนวทางที่ชัดเจนนะครับ กรณีของการเปิดเผยนี้จะต้องมีกรอบอย่างไร เพื่อไม่ให้ถูกครหา แล้วก็จะไม่ถูกสงสัยในเรื่องของการเลือกปฏิบัติ เพราะเหตุว่าถ้าเรามีแนวทางที่ชัดเจนแล้วนี้ การที่จะพิจารณาลงมติแต่ละราย แต่ละคนก็จะมีมาตรฐานเดียวกันนะครับ แล้วก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นเฉพาะเรื่องหรือเฉพาะราย ตรงนี้เป็นหลักประกันนะครับ ทำอย่างไรที่จะให้แนวทางของเราชัดเจน แล้วก็สามารถที่จะดำเนินการได้อย่างอิสระและเป็นธรรม ผมจึงมีความเห็นว่าสมควรที่จะมีกรรมาธิการไปศึกษาแทนพวกเรา เมื่อคณะกรรมาธิการศึกษาแล้วก็จะได้มาเสนอให้พวกเราตัดสินใจว่ามีที่ทางเลือกแล้วควรจะเป็นทางไหนที่เป็นประโยชน์ที่สุด เพื่อการพิจารณา การถอดถอนของวุฒิสภาเป็นไปอย่างเที่ยงธรรมที่สุดนะครับ ขอบขอบคุณครับ --

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านผู้ใดที่ยกมือแล้วเห็นค้านหรือแย้งจากที่ท่านสักได้พูดมา ท่านสมพร เชิญครับ

นายสมพร คำชื่น (แพรว) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดแพรว ท่านประธานฯ ครับ ที่เรากำลังพูดถึงนี้เป็นเรื่องของมีผู้เสนอญัตติ เพื่อให้พิจารณาในเรื่องของการถอดถอน ซึ่งเป็นหมวดที่ ๑๐ ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ในเรื่องการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐนะครับ ซึ่งรัฐธรรมนูญ หมวดที่ ๑๐ นี้ผมขออนุญาตท่านประธานฯ สักนิดหนึ่งครับว่า มีอยู่ทั้งหมด ๔ ส่วน ส่วนที่ ๑ เป็นการแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ส่วนที่ ๒ ก็เป็นเรื่องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่วนที่ ๓ ก็เป็นการถอดถอนจากตำแหน่ง ที่เรากำลังพูดถึง

ท่านประธานฯ ครับ ในรัฐธรรมนูญนั้นมีเจตนารมณ์ให้วุฒิสภาของเราทำการถอดถอน เพราะฉะนั้นที่เราถ่วงพุดกันอยู่นี้ สมาชิกฯ หลายท่านก็ได้พุดถึงการได้สวนไปด้วย ผมอยากจะกราบเรียนว่า ในเรื่องของการได้สวนข้อมูลนั้นเป็นเรื่องหน้าที่ของ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ ป.ป.ช. โดยแท้จริง ซึ่งในรัฐธรรมนูญนั้นได้กำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้ชัดเจนในมาตรา ๓๐๑ (๑) ที่ได้ชี้ชัดว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหน้าที่ตาม (๑) คือได้สวนข้อเท็จจริงและสรุป ส่วนวนพร้อมทั้งทำความเข้าใจเสนอต่อวุฒิสภาตามมาตรา ๓๐๕ ซึ่งอำนาจหน้าที่ของ รัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้ตามมาตรา ๓๐๕ นั้น เป็นเรื่องของวุฒิสภาที่จะทำการถอดถอน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในเรื่องของการถอดถอนนั้นเป็นอำนาจ โดยแท้จริงของวุฒิสภา เป็นองค์รวมของวุฒิสภา ๒๐๐ คน ไม่ควรที่จะมีการตั้งกรรมาธิการ ขึ้นมาศึกษา หรือกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการขึ้นมา ผมสังเกตเห็นว่า ตามข้อบังคับของวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น วุฒิสภาที่มาจากการแต่งตั้งก็ได้ทำข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาไว้ และมีได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องของการถอดถอนไว้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ชอบแล้วตาม เจตนารมณ์รัฐธรรมนูญ ซึ่งเราจะนำมาเทียบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๕ ในเรื่องของการให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา แต่งตั้งของบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น ในองค์การอิสระนั้นมิได้ เพราะตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๕ นั้น ก็บัญญัติให้วิธีการ รายละเอียดหลักเกณฑ์นั้นให้วุฒิสภาสามารถออกข้อบังคับได้-----

แต่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๓ ถึงมาตรา ๓๐๘ ในเรื่องของการถอดถอนออกจากตำแหน่ง นั้น มิได้กำหนดให้วุฒิสภาทำข้ออ้างกับหรือหลักเกณฑ์ในการพิจารณา เพราะรัฐธรรมนูญ ได้กำหนดเจตนารมณ์ในมาตรา ๓๐๕ ว่า มีหน้าที่ในการถอดถอน เพราะฉะนั้นจึงเป็น อำนาจหน้าที่ของวุฒิสภาที่จะใช้ดุลยพินิจในการที่จะดำเนินการถอดถอนตามเจตนารมณ์ ของรัฐธรรมนูญก็ต้องมีมติสามในห้า มติของวุฒิสภาถือว่าเป็นที่สุด เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าอำนาจของวุฒิสภา ๒๐๐ ท่าน หรือองค์กรวุฒิสภานั้นเป็นองค์กรที่ศักดิ์สิทธิ์ มีอำนาจเด็ดขาดและเป็นที่ยึดตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นเราจะนำเอา ข้อบังคับหรือการเทียบเคียงในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๕ นั้นมาเปรียบเทียบ หรือมา เทียบเคียงย้อนเป็นไปไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญได้กำหนดเอาไว้ชัดเจน อันนี้ผมอยากจะ กราบบังคมทูลท่านประธานฯ ด้วยความเคารพ ขอกราบขอบพระคุณครับ ท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน วุฒิสภา) : ท่านเกษมเห็นต่างจากท่านนี้ใช่ไหมครับ เชิญครับ

นายเกษม รุ่งธนเกียรติ (สุรินทร์) : ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ กระผม เกษม รุ่งธนเกียรติ ส.ว. จากจังหวัดสุรินทร์ ท่านประธานฯ ครับ ต่อคำถามที่ว่า กระบวนการพิจารณาที่เรากำลังเสนอยุติกันเพื่อจะตั้งคณะกรรมการวิสามัญนี้ เราทำได้ไหม ผมว่าทำได้ เราจะขยันนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหายหรอกครับ เราทำได้ แต่ผม

อยากจะฝากคณะกรรมการวิสามัญที่จะตั้งขึ้นโดยที่ประชุมแห่งนี้มีอยู่ ๓ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ เมื่อท่านคิด^{กร:พอณ}ว่า^{กร:พอณ}การนี้ครับ^{กร:พอณ}การที่ออกมาตามแนวคิด ของท่านนี้จะต้องเป็น^{กร:พอณ}การที่สร้างความยุติธรรม โปร่งใสและตรวจสอบได้

นั่นคือหัวใจของ^{กร:พอณ}การที่คณะกรรมการวิสามัญของเราจะ ไปตั้งขึ้น ผมอยากจะเห็น ^{กร:พอณ}การที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของความยุติธรรม โปร่งใสและตรวจสอบได้

เรื่องที่ ๒ ^{กร:พอณ}การนี้จะต้องให้ประชาชนได้รับรู้^{กร:พอณ}การทุก^{กร:พอณ}การ จนถึงสิ้นสุดการตัดสินใจของเรา นี่คือข้อที่ ๒

เรื่องที่ ๓ ^{กร:พอณ}การนี้จะต้องไปผูกมัดหรือขึ้น^{กร:พอณ}การตัดสินใจ

ของคน ๒๐๐ คนในสภาแห่งนี้ เพราะว่าอะไรครับ เพราะว่าการตัดสินใจของสภาแห่งนี้ จะให้อิสระแก่คน ๒๐๐ คน ไม่อยากเห็น^{กร:พอณ}การใดผูกมัดหรือนำ

เพราะฉะนั้น ๓ ข้อนี้ผมว่าคณะกรรมการที่เราจะตั้งขึ้นไปเป็นวิสามัญ
ท่านก็ต้องใช้พื้นฐาน ๓ ข้อนี้เป็นหลักคิดในการสร้าง ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ถ้าคิดจาก ๓ ข้อนี้
คิดจาก ๓ ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ๓ ข้อที่ผมเสนอแนะนี้ผมเชื่อว่าการสร้าง ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ของท่าน
มาก็คงไม่มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์เหมือนเราตั้งวิสามัญไปศึกษา ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ตรวจสอบ
บุคคลที่จะเข้าดำรงตำแหน่งใน ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ขององค์กรอิสระ ไม่มีประโยชน์เลย ศึกษา
๑ - ๘ เดือน นั่งแถลงกันอยู่ข้างบน ข้างล่างไม่เอาด้วยแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าจะสร้าง
^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ตรวจสอบการตรึงนี้ให้ประสบความสำเร็จต้องยึด ๓ ข้อนี้ไป
ข้อที่ ๑ ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ตรวจสอบการต้องยุติธรรม โปร่งใสและตรวจสอบได้
ข้อที่ ๒ ต้องเป็น ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ที่ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ทุกขั้นตอนจนถึง
^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ การตัดสินใจ
ข้อที่ ๓ ^{กร: มอ} ~~หน่วยงาน~~ ตรวจสอบการนี้ต้องไม่ผูกมัด แล้วก็ไม่ขึ้นการตัดสินใจอิสระ
ของคน ๒๐๐ คน ณ สถานที่

ขอบคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา) : พันตำรวจเอก สุรพงศ์ เชื้ออุทัย

พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล (บุรีรัมย์) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผมเป็นคนสนับสนุนญัตตินี้ ผม พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล สมาชิกวุฒิสภา
จังหวัดบุรีรัมย์ ขออภิปรายสนับสนุนในส่วนที่ทุกท่านที่ได้อภิปรายเอาไว้แล้ว และ
ขอเพิ่มเติมว่า กระบวนการที่วุฒิสภาใช้อำนาจในการถอดถอนนั้น ถือว่าเป็นกระบวนการ
ในเรื่องของความยุติธรรม เพราะฉะนั้นวิธีพิจารณาการต่าง ๆ จะต้องเป็นไปตาม
กระบวนการที่โปร่งใส ชัดเจนและยุติธรรมเช่นศาลยุติธรรมทั้งหลายที่ได้พิจารณาอยู่
แม้กระทั่งศาลปกครอง ศาลรัฐธรรมนูญก็มีวิธีการเช่นเดียวกัน ต้องออกเป็นกฎหมาย
แต่เราออกเป็นเพียงแค่ระเบียบเท่านั้นเอง เป็นข้อบังคับของวุฒิสภาเท่านั้นเองซึ่งมาจะ
ใช้ได้ ไม่ถึงขั้นที่จะต้องออกมาเป็นกฎหมาย ก็ถูกต้องแล้วที่เสนอญัตตินี้ แต่ที่ผมต้อง
ลุกขึ้นมาอภิปรายนั้น เรื่องที่ผมพูดนั้นเป็นเรื่องที่ท่านได้อภิปรายไปแล้ว ในส่วนที่
ยังไม่ได้พูดถึงมีสมาชิกฯ บางท่านได้กล่าวถึงว่า ในเรื่องของการแต่งตั้งนั้นมีมาตรา ๑๓๕

เท่านั้นที่จะต้องตั้งกรรมการขึ้นมาทำการตรวจสอบประวัติและความประพฤติ แต่เรื่อง
การถอดถอนไม่มี ผมจึงต้องขอลูกขึ้นมามีไว้ว่า ในเรื่องของการถอดถอนนั้น
ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๕ ครับ ท่านประธานฯ ในการพิจารณาสอบสวนหรือศึกษา
เรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา ถามว่า การถอดถอนเป็นอำนาจหน้าที่ของสภา
หรือไม่ เป็นครับ เมื่อเป็นแล้วก็สามารถตั้งได้ตามมาตรา ๑๘๕ ของรัฐธรรมนูญ ผมขอ
สั้น ๆ เพียงเท่านี้ครับท่านประธานฯ

- ๒๒/๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านภิญญา เชิญครับ

นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
กระผม ภิญญา ช่วยปลอด สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านประธานฯ ครับ
ผมฟังเพื่อนสมาชิกฯ หลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นนักกฎหมาย ผมรู้สึกว่าคุณ
รอบคอบ ผมเข้าใจ ท่านเป็นห่วงสิทธิของมนุษยชน ผมเข้าใจ แต่ผมอยากขออภิปรายและ
ขอตั้งสังเกตว่า เรื่องนี้เป็นไปได้ไหมครับที่เจตนารมณ์รัฐธรรมนูญนั้นเน้นไปถึงบุคคลซึ่งมา
ทำหน้าที่บริหารประเทศครับ ไม่ใช่กระบวนการพิจารณาศาลปกติ เขาต้องการกำจัดคน
โกงบ้านโกงเมืองมาปกครองบ้านเมือง ฉะนั้นเขาจึงตั้งให้มีการโยกย้ายออกจาก ป.ป.ช.
ถ้าฟังตรงนี้เหมือนเสมือนหนึ่งเราไม่เชื่อ ป.ป.ช. เพราะไม่โปร่งใสและชัดเจน แม้แต่
กระบวนการ ป.ป.ช. เองรัฐธรรมนูญก็ได้บัญญัติไว้ ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธิตั้งทนายแก้ต่าง
นะครับ เหมือนกัน ครั้นนี้เราเลิกไปหรือเปล่าครับ ผมจึงมองว่าโดยข้อเท็จจริงแล้ว ถ้าเป็น
กระบวนการปกตินั้นแน่นอนครับ จะต้องโปร่งใสไปตามกระบวนการของศาลยุติธรรม แต่นี่
เขาเน้นถึงบุคคลที่มาปกครองบ้านเมือง ตำแหน่งใหญ่โต ตำแหน่งสูงในการบริหารประเทศ
ที่จะมาทำเอื้ออำนวย มีส่วนได้เสียกับการบริหารประเทศและสร้างความผิดพลาด และก็
คอร์รัปชันโกงกินได้ ฉะนั้นตรงนี้ข้อฝากกรรมวิธีการที่จะตั้งขึ้นมา ถ้าตั้งกรรมวิธีการเพื่อ
ต้องการมาตรวจสอบอย่างนี้ผมไม่เห็นด้วย แต่ว่ากรอบกว้าง ๆ เห็นด้วย แต่ ณ บัดนี้เราเชื่อ
ว่า ส.ว. ทุกคน เท่าที่อ่านรัฐธรรมนูญแล้วน่าจะทำได้ น่าทำได้ ผมคิดว่าการที่ ป.ป.ช.
ใช้อย่างนั้นมา เรามองว่า เอ๊ะ อย่างนี้ไม่ใช่ซะ ไม่ใช่น้ำที่ของเรากลับไปขึ้นะครับ ต้องเป็น
ศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัยว่าอะไรผิดอะไรถูก ฉะนั้นผมขอฝากข้อสังเกตสั้น ๆ ว่า
นี่ไม่ใช่เป็นกระบวนการศาลดำเนินการเรื่องปกติ แต่น่าจะเป็นลักษณะพิเศษเพื่อป้องกัน
ปราบปรามผู้บริหารประเทศที่โกงกิน ถ้าทำอย่างนั้นไม่ได้ตัวหอกครับ ถ้ามว่า ป.ป.ช.
มีเอกสารจริงไหม อันนั้นไปว่าอีกเรื่องหนึ่ง ถ้า ป.ป.ช. ทำอย่างนั้นไม่ถูกที่มีส่วนดำเนินการ
ได้ น่าที่จะให้มีการแก้รัฐธรรมนูญครับ บัดนี้รัฐธรรมนูญให้แค่ไหนเอาแค่นั้นครับ

LIRT

เราอย่าลืกกินครับ สร้างบ้านตามแบบที่เขาเขียนในรับรองแล้ว อย่าไปสร้างบ้านเกินกรอบที่เขาสร้างมา แปลนที่ไม่ได้เขียนไปสร้างเกิน ไปสร้างเกินแล้วใครรับผิดชอบครับถ้าเสียหายเจ้าของบ้านก็ไม่ยอมจ่าย คนสร้างก็เสียเวลา ฉะนั้นขอเขียนตรงนี้ว่าเอาตรงนี้ก่อนว่ารัฐธรรมนูญให้ตรงนี้แค่นี้ เอนแก่นั้น ตรงนี้เพื่อต้องการสร้างบรรทัดฐาน เราอย่ามองลืกดื้อว่าชุดนี้เป็นชุดตัวอย่างครับ ชุดหน้าว่าอีกเรื่องหนึ่งเมื่อแก้รัฐธรรมนูญแล้ว ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรจน์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านดำรง เชิญครับ

นายดำรง พุฒตาล (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ที่ผ่านมาก็พอสมควรวุฒิสภาส่วนใหญ่ท่านเป็นนักกฎหมาย อัยการ อดีตรัฐมนตรีและทนายความ กระผมมีมุมมองที่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่เป็นมุมมองที่มองทางสังคม ผมมองว่าเรากำลังอภิปรายกันอยู่ ๒ ฝ่าย ประเด็นอยู่ที่ว่าวุฒิสภาคงตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นเพื่อศึกษาซึ่งมีชื่อเรื่องว่า กรรมการการวิสามัญพิจารณาศึกษาและยกย่องบังคับการประชูปวุฒิสภา ในหมวดเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาของวุฒิสภา เพราะฉะนั้นการอภิปรายน่าจะอภิปรายกันให้ชัดเจนว่า ควรจะตั้งหรือไม่ควรจะตั้ง ถ้าท่านประธานฯ ถ้ามองผมกราบเรียนเลยว่า ตอนแรกที่ได้ยินข่าวผมต่อต้านและก็คิดว่าคงคัดค้าน เพราะเข้าใจผิดเพราะผมผิดหวังต่อกรรมการที่เราเคยตั้ง ทั้งที่เป็นวุฒิสภาเก่า และวุฒิสภาใหม่ในการศึกษาประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ที่สมาชิกวุฒิสภาคงแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เช่น ตำแหน่งในองค์กรอิสระ ซึ่งส่วนใหญ่ที่ฟังไม่ค่อยได้นัก ผมจึงมีความรู้สึกต่อต้าน แต่เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ท่านประธานฯ ครับ ผมอยู่กรรมการการต่างประเทศ กรรมการการต่างประเทศยกประเด็นนี้ขึ้นมาพูดว่า ถ้าถึงเวลาที่พวกเราจะต้องถอดถอนนี้เราจะทำอย่างไร มีหลากหลายความคิดครับ บางคนก็บอกว่า ถ้า ป.ป.ช. ว่ามาอย่างไรก็ถอดถอนเลย บางคนก็บอกว่าไม่ให้ความเป็นธรรมกับผู้ที่ถูกกล่าวหา ก็ควรจะให้สมาชิกวุฒิสภาได้สอบถาม บางคนก็บอกว่า เชิญผู้ต้องหาหรือผู้ที่ถูกถอดถอนนี้เข้ามาในวุฒิสภาเลยดีไหม แล้วก็ซักถามกัน ก็มีปัญหาอีก เดียว ๒๐๐ คนก็จะถามไปโดยไม่มีกระบวนการ ในที่สุดเมื่อมาอ่านญัตติของคุณพนัส ผมกลับเห็นในทางตรงกันข้ามเลยว่า จากประสบการณ์ที่เราเคยได้ยินกันว่า

๕๒

ว. ๒๖ (ส. ทวิไป)

คณะ ๒๒/๓

เราจะทำอย่างไรนี้ เห็นมีความจำเป็นว่าจำเป็นต้องตั้ง ท่านประธานฯ ครับ อย่างที่กระผม
บอกว่ากระผมมองทางสังคมก็คือผมถูกประชาชนถามมากตอนนี้ ประชาชนให้ความสนใจ
ว่าพอหลังจาก ป.ป.ช. แล้วมาถึงเราวุฒิสภาจะทำอย่างไร-----

- ๒๓๓/๑

รัฐธรรมนูญบอกว่าให้ถอดถอนโดยเร็ว ที่ว่าโดยเร็วก็เนื่องจากรัฐธรรมนูญบอกว่า ถ้าหากว่า ป.ป.ช. ซึ่งว่ามีมูลนิธิรัฐมนตรีคนนั้น ๆ ผนวก เหล่านั้นจะต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ ที่ตนเองรับผิดชอบอยู่ ขออนุญาตสมมุติว่า เกิดรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมถูกข้อมูล จาก ป.ป.ช. ว่ามีมูล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมที่ไม่สามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ ในกระทรวงกลาโหมทางด้านกองทัพบกได้ ถ้าเกิดอยู่ในช่วงที่จะโยกย้ายนายทหาร เช่น เดือนตุลาคมเป็นต้น เพราะฉะนั้นกระบวนการของกายพพในการ โยกย้ายทหารก็ต้องสะดุด ผู้ร่างคงเห็นเจตนารมณ์ว่า ถ้าหากวุฒิสภาไม่ถอดถอนโดยเร็วนี้ กระบวนการการบริหาร ทางรัฐบาลจะติดขัด รัฐธรรมนูญจึงเขียนว่าให้โดยเร็ว แต่พอมาถึงเวลาเราจะทำ ผมจะต้องทำหน้าที่เป็นศาลคนหนึ่งใช่ไหมครับ ท่านประธานฯ ครับ วันก่อนได้ขึ้น เพื่อสมาชิกวุฒิสภาแล้วว่า มีผู้พิพากษาบางท่านนี้อาจออกจากตำแหน่งผู้พิพากษา เพราะมีความรู้สึกเสียใจที่ตัดสินคดีบางคดีผิด ๆ เพราะกระบวนการศาลของเรา เราใช้ระบบแบบอัยการ ดำรง เพราะฉะนั้นเราตัดสินบนเอกสารที่อัยการ ดำรงว่ามา ผู้พิพากษายาอาจจะรู้สึกไม่ผิด แต่ตัดสินไปอย่างผิด ๆ เพราะระบบเป็นอย่างนั้น ผมเอาข้อนี้มาพิจารณาตัวเอง แล้วก็จะรู้สึกเสียใจถ้าหากว่าเราไม่ได้ข้อมูลโดยละเอียด เราไม่ได้ข้อมูลจากผู้ที่เราจะต้องถอดถอน เพราะฉะนั้นถ้าเราเอาข้อมูลเราจะใช้วิธี แบบไหน ใช้แบบสหรัฐอเมริกาสมัยที่จะถอดถอน นายบิล คลินตัน อย่างนั้นหรือ ให้สมาชิกวุฒิสภามีเวลาคนละ ๑ นาทีสอบถาม หรือใช้ระบบแบบที่มีหลายคนพูด ก็คือ แบบผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งมีการ สอบสวนได้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาฯ อาจจะไม่ใช่ ป.ป.ช. ทั้งหมดก็ลงไปสอบสวนได้ คือเกิดการสืบสวนว่าจะทำอะไร เพราะฉะนั้นถ้าหากตั้งกรรมการขึ้นมาจัดทำเป็น กฎเกณฑ์เสีย ในข้อบังคับการประชุมของเรามีแต่วิธีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่ง แต่ไม่มีวิธีการถอดถอน ผมจึงเห็นด้วยในการแต่งตั้ง ขอบชุด ไป लेकरครับถ้าหากว่า มีการแต่งตั้งกรรมการแล้วนี้ อยากให้ลงลึกละเอียด เช่น การเลือกคนมาเป็นกรรมการ นับคะแนน ควรเลือกอย่างไร วิธีการลงคะแนนลับควรจะทำอย่างไร ให้โปร่งใสตามที่ สมาชิกวุฒิสภาท่านเกษมกล่าว เช่น ขอให้คิดกาลงไปเลยว่า ต้องเดินไปรับบัตร แล้วก็กา ตรงนั้น จะกาด้วยปากหรือ จะกาด้วยมือ ผมเคยเห็นกรรมการนับคะแนนบ่อยครับ ผมมองเห็นว่า

มีผู้ทางที่จะทำอะไรได้ จะมาจากไหน กรรมการน่าจะเน้นในการลงคะแนนแล้วจะมาจาก การจับเบอร์ จับสลากดีไหม ไม่ใช่ให้ทำงานประธานฯ ดังมา นี่แหละครับ น่าจะอยู่ในหน้าที่ของกรรมาธิการวิสามัญที่ท่านพนัสเสนอ ฉะนั้นกระผมจึงขอสนับสนุน และมีความคิดว่าคุณมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องดำรงครับ เพื่อให้ผมซึ่งเป็นคนหนึ่งที่จะ ทำหน้าที่ก็กังวลไม่ทำอะไรผิดพลาดแล้วจะไปเสียใจ ไปถอดถอนคนที่ไม่ควรจะ ถอดถอน หรือ ไม่ถอดถอนคนที่ควรจะถอดถอน ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสงวนครับ

นายสงวน นันทชาติ (พะเยา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผม นายสงวน นันทชาติ ฟัง ๆ มาแล้วผมว่าตัดสินใจได้แล้วครับ ผมขอปิดอภิปรายครับ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

นายสงวน นันทชาติ (พะเยา) : ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ เชิญท่านนิรัตน์ เชิญครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม นิรัตน์ อยู่ภักดี ขอเวลาท่านประธานฯ ๑ นาทีได้ไหมครับ ผมเรียนอย่างนี้
ท่านประธานฯ ครับ ผมคิดว่าคณะกรรมการชุดนี้ไม่จำเป็นต้องตั้ง เรามีคณะกรรมการ
จริยธรรมอยู่ อย่างไรก็ต้องมาออกกฎหมายแล้ว ให้คณะกรรมการชุดนั้น
ไปทำงาน ไม่ต้องมาตั้งใหม่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ผมจะถามมติครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ประท้วงหรือครับ

LIRT

นายประเกียรติ นาสีมา (ร้อยเอ็ด) : คือเมื่อสักครู่นี้ผมฟังท่าน
ประธานฯ มนูญกฤตท่านได้พูดว่า จะให้พูดผู้ที่ลงชื่อเสนอญัตติและผู้สนับสนุน ผมยกมือ
ตั้งแต่คนแรกที่เข้ามาในนี้ที่ต้องจากท่านพนัสตามที่พูด

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : อนุญาต เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสีมา (ร้อยเอ็ด) : ไม่ใช่ อนุญาตหรือไม่อนุญาต
ท่านประธานฯ ต้องมองมาทางนี้บ้าง ผมยกมือจนแขนจะหักแล้วนะครับ เพื่อที่จะพูด
คือท่านประธานฯ ครับ สิ่งที่เราจะทำนั้นะครับ ท่านจะอนุญาตให้ผมพูดต่อใช่ไหมครับ

(นายวัลลภ ตังคณานุกีร์ ใค้อันและยกมือขึ้น)

นายวัลลภ ตังคณานุกีร์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ
ที่เคารพครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มีประท้วง เชิญครับ

นายวัลลภ ตังคณานุกีร์ (กรุงเทพมหานคร) : ประท้วงท่านประธานฯ
นะครับ ท่านประธานฯ มีผู้เสนอปิดและรับรองเรียบร้อย ถ้าท่านประเกียรติจะเสนอ
ท่านต้องเสนอเปิดครับ เท่านั้นเองครับ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบคุณท่านอาจารย์ครับ ถ้าท่านประเกียรติจะเสนอเปิดก็เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : กราบ ท่านประธานฯ วินิจฉัย
อย่างไรครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ให้ท่านเสนอเปิดครับ ไม่ให้อภิปรายครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ว่าอย่างไรครับ ท่านประธานฯ
ไม่ให้อภิปรายหรือให้อภิปราย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ไม่ให้อภิปราย แต่เสนอให้ท่านเปิดถามที่ประชุมว่าจะมีการเปิด
อภิปรายต่อไปหรือไม่ ให้ท่านเสนอมาแล้วผมจะขอมติจากที่ประชุม เพราะผมได้ขอมติจาก
ที่ประชุมแล้วว่ามีการเสนอไว้ไปแล้ว แต่ผมอนุญาตให้พูดนิดหน่อย เพราะว่าอาจจะฝาก
คำสองคำ ผมก็อนุญาตยืดหยุ่น แต่ว่าท่านยืนขึ้นมาขณะนี้ขอให้ท่านถามว่าจะมีการเปิด
อภิปรายต่อไปหรือไม่ในประเด็นนี้ เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : เมื่อตอนที่ผมยกมือขึ้นและขึ้นขึ้น
ท่านประธานฯ ยังไม่ได้เปิดนะครับ และผมก็ขออภิปราย ท่านประธานฯ บอกว่าเชิญ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ผมไม่อนุญาตให้คุณพูดต่อ จะถามหรือไม่ถามท่านนั่นเองครับ
เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : แสดงว่าท่านประธานฯ ไม่อนุญาต
ให้ผมพูดใช่ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ลงมติครับ เพราะผมให้ท่านถามว่าจะเกิดหรือไม่ ท่านไม่ถาม
เพราะฉะนั้นผมก็ถือดุลพินิจว่าหน้าที่ของผมได้หมดภาระไปแล้วนะครับ อาจารย์jemศักดิ์
ผมก็ไม่ให้ถามครับ เพราะว่าผมจะให้ลงมติ

นายjemศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานฯ ครับ
ผม jemศักดิ์ ปิ่นทอง

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ อาจารย์jemศักดิ์ก็เช่นเดียวกันครับ

นายjemศักดิ์ ปิ่นทอง (กรุงเทพมหานคร) : ผมขอเสนอเปิดอภิปราย
เพราะว่าผมก็ได้ออกมือไว้ก่อนแต่เมื่อผู้เสนอเปิดอภิปราย (ในกรณี) ผมยังเห็นว่าผมมีข้อความที่
สมควรจะเสนอเปิดครับ ๒ ๖

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญครับ อาจารย์jemศักดิ์เสนอเปิดอภิปรายครับ โปรดยกมือขึ้น
ครับ ผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มือไม้มีอันจะครับ เานะ ผมถามมตเเล ผมจะถามอย่างนี้
นะครับว่า ให้ลงในบันทึกเลยนะครับ ชัดเจน จำเป็นไหมครับ

(นายประเกียรติ นาสัมมา ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายประเกียรติ นาสัมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผมขอประท้วงนะครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : อนุญาตให้ประท้วงครับ เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสัมมา (ร้อยเอ็ด) : ครับ คืออย่างนี้ผมไม่เชิงประท้วง
ผมขอหารือนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านพูดกลับคำ อย่างนั้นผมไม่อนุญาตครับ

นายประเกียรติ นาสัมมา (ร้อยเอ็ด) : อย่างนั้นผมขอหารือก่อนที่จะเปิด
หรือไม่เปิดนี้ะครับ หรือจะลงมติว่าเปิดอภิปรายต่อไปหรือไม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เอาอย่างนี้ครับ ท่านประเกียรติครับ ท่านอาจจะขออนุญาต
ที่ประชุมว่าขอพูดสักนิดหนึ่งเท่านั้นเอง ผมก็จะอนุญาตครับ

นายประเกียรติ นาสัมนา (ร้อยเอ็ด) : ไม่ใช่ขออนุญาตที่ประชุม ต้องขออนุญาตท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : แน่นออนกรับ เพราะว่าที่ผมนั่งอยู่ตรงนี้ผมนั่งในฐานะที่ผมนบริหารที่ประชุมแห่งนี้ ที่ประชุมได้เปิดไปแล้วกรับ ได้สั่งปิดไปแล้วและมีผู้ขอเปิดนี้เปิดไม่กมือกรับ ซึ่งเปิดแล้วผมนก็ดู ถ้าหากผมใช้ดุลพินิจนี้ผมนก็หมายความว่าน่าจะลงมติไปแล้ว แต่ว่าท่านยืนยันที่อยากรจะพูดในฐานะเป็นเจ้าของสภาด้วยคนหนึ่งนั้นผมนก็จะอนุญาต แต่จะต้องมีเหตุและมีผล เพราะฉะนั้นจะพูดกลับไปกลับมา นั้น สภาแห่งนี้ไม่ควรจะเป็นอย่างนี้

นายประเกียรติ นาสัมนา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ กรับ เดียวผมนขอลำดับนิตหนึ่งนจะกรับ คือเมื่อสักครุ่นนี้มีการขอใหปิด

(นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ ได้ขึ้นและยกมือขึ้น)

นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : กระผมขออนุญาตประท้วงกรับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีประท้วงกรับ เชิญท่านอาจารย์วัลลภกรับ

--

นายวัลลภ ตังคณานุก์ย์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
ความจริงผมจะไม่ประท้วงอะไรเลย ๆ นะครับ ผมคิดว่าเมื่อสักครู่ท่านประธานฯ วินิจฉัย
เด็ดขาดเรียบร้อยว่ามีผู้เสนอปิด มีผู้รับรอง มีผู้เสนอเปิด มีผู้รับรอง และท่านประธานฯ
ขอลงมติว่าเห็นเป็นประการใด ฉะนั้นท่านประธานฯ ต้องดำเนินการต่อครับ ไม่มีทำ
อย่างอื่นได้แล้วครับ ต้องขอมติว่าเปิดหรือปิดเท่านั้นครับ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบคุณครับ ผมก็จะดำเนินการตามนั้นนะครับ ท่านประเกียรตินั่งลง
นะครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าเห็นสมควรจะปิดการอภิปราย โปรดกดปุ่ม เห็นด้วย ท่านผู้ใด
เห็นควรว่าควรจะมีการอภิปรายต่อไปกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย กรุณาลงคะแนนครับ ท่านสงสัย
อีกนะครับ เห็นด้วยที่จะให้ปิดอภิปรายกด เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยที่จะมีการปิดอภิปรายกด
ไม่เห็นด้วย เชิญครับ ถ้าเรียบร้อยเจ้าหน้าที่รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๘๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๓๔ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วย ๘๖ ไม่เห็นด้วย ๓๔ งดออกเสียงและไม่ลงคะแนน
อย่างละ ๐ ครั้ง ขอเชิญกำหนดครมวชิการครับ ท่านอาจารย์พนัสครับ โอ.เก. ขออภัยครับ
ผมพลาดไป ขออภัย ลงมติใช่ใหมครับ ขออภัยครับ ข้ามขั้นตอนไปครับ ดิฉันบ้าง หัวเราะ
บ้างก็คิดครับ เครียดมากครับ ผมจะขอมตินะครับ ดีใจที่เห็นท่านหัวเราะได้เนครับ
ท่านผู้ใดเห็นชอบให้ตั้งครมวชิการวิสามัญนะครับ อีกครั้งหนึ่งเนครับ ท่านผู้ใดเห็นชอบ
ให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญกดปุ่ม เห็นด้วย ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย
ลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๐๘ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๓๐ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วย ๑๐๘ ไม่เห็นด้วย ๓๐ งดออกเสียง ๓ ไม่ลงคะแนนเสียง
๐ นะครับ เชิญกำหนดครมวชิการ ท่านอาจารย์พนัส เชิญครับ

LIRT

นายพนัส ทัศนียานนท์ (ตลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ผม
พนัส ทัศนียานนท์ ส.ว. จังหวัดตากในฐานะผู้เสนอญัตติ ขอเสนอคณะกรรมการ
จำนวน ๒๗ ท่าน ครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ ท่านนิรัตน์ เชิญครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม
นิรัตน์ อยู่ภักดี ผมเห็นเป็นอย่างอื่นครับ ผมขอเสนอมี ๑๒ ท่าน นะครับ และเอา
คณะกรรมการจริยธรรมฯ ที่เราเลือกไปแล้วทั้ง ๑๒ ท่าน ครับ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ผมจะขอให้ลงมติเลยนะครับ ท่านสมบุญฤทธิ์ไหมครับ เชิญครับ

นายสมบุญฤทธิ์ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สมบุญฤทธิ์ ทองบุราณ ครับ จากยโสธร คือด้านหนึ่ง ท่านประธานฯ ผมเห็นด้วยกับ
ท่านนิรัตน์นะครับ เอา ๑๒ ท่าน กรรมการจริยธรรมฯ บวกกับเจ้าของญัตติ ๓ ท่าน เข้าไป
ด้วยครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านนิรัตน์ว่าอย่างไรครับ เชิญครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : ผมขอถอนครับ ตามท่านสมบุญฤทธิ์ครับ
เป็น ๑๓ ท่าน ครับ รวมทั้งผู้เสนอญัตติครับ ผู้เสนอญัตติ ๓ ท่านก็ได้ จริยธรรมอีก
๑๒ ท่าน เป็น ๑๕ ท่านครับ ขอผู้รับรองครับผม

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ท่านนิพนธ์ครับ เชิญครับ

LIRT

นายนิพนธ์ วิสัษฐยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม นิพนธ์ วิสัษฐยุทธศาสตร์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอ่างทอง ผมอยาก จะกราบเรียนเหตุผลนี้ครับว่า การที่เจ้าของยุติติเสนอ ๒๗ ท่านนั้น เนื่องจากจะได้ ระดมความคิดเห็นในเรื่องนั้นะครับ เพราะเป็นขบวนการที่เราไม่เคยมีมาก่อน ไม่เคยทำ มาก่อน ควรที่จะใช้ความคิดหลากหลายมากำหนดวิธีการ แต่ที่นี้ถ้าเสนอกรรมการ จริยธรรมฯ นี้ครับประกอบด้วยท่านประธานฯ ท่านรองประธานฯ ด้วย ซึ่งไม่ควรลงมา ตรงนี้ กรรมการจริยธรรมฯ มี ไม่เอาประธานใช้ไหมครับ และตอนนี้เจ้าของยุติตินี้ก็มี ผู้เสนอยุติติเป็นสิบนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ๑๕ กับ ๒๗ ครับ

นายนิพนธ์ วิสัษฐยุทธศาสตร์ (อ่างทอง) : ครับ ถ้าเสนอต่างความเห็น อย่างนี้ก็แล้วแต่มติที่ประชุมแล้วกันครับ ผมเพียงแต่ว่าเหตุที่ทางเจ้าของยุติติเสนอมาก นั้นะครับ ก็เนื่องจากว่าต้องการระดมความคิดเห็นที่เท่านั้นเองครับ มาช่วยกัน กำหนดวิธีการ ขอบคุณครับ

--

- ๒๖/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกโหล่ง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านวิสิษฐ์ เชิญครับ

นายวิสิษฐ์ เดชะธีราวัฒน์ (เชิญราย) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม วิสิษฐ์ เดชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเชียงราย จำนวนผมไม่ขัดข้องนะครับ แล้วแต่ที่ประชุม แต่ผมขัดข้องนิดหนึ่งว่า ถ้าจะเอาเฉพาะผู้เสนอญัตติอย่างเดียว ผมไม่เห็นด้วยเพราะความคิดจะไม่หลากหลาย เพราะฉะนั้นต้องกระจายให้ทั่วความต้องการเราต้องการความคิดทั้งสภา ที่เราเคยปฏิบัติมาว่าถ้าเราต้องการความคิดทั้งสภาง่ายที่สุดก็ตัวแทนแต่ละคณะเข้าไปแล้วก็เพิ่มเติมตามจำนวน ผมขอเสนอความเห็นอย่างนี้แต่จำนวนแล้วแต่ที่ประชุม ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกโหล่ง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านพนัส เชิญครับ

นายพนัส ทักนิยานนท์ (ดาก) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม พณัส ทักนิยานนท์ ขอกราบเรียนชี้แจงอย่างนี้ครับ

คือในเบื้องต้นในฐานะที่เสนอญัตติคิดว่ากรณีนี้เป็นเรื่องเฉพาะ เป็นกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องการถอดถอน จริงอยู่ในบางเรื่องอาจจะไปเทียบเคียงกับกรรมวิธีการหรือกรรมการจริยธรรมฯ ได้แต่ไม่ใช่ทั้งหมด แต่เรื่องนี้ผมว่าเป็นเรื่องที่ต้องข้างจะละเอียดอ่อน เพราะฉะนั้นมีคณะกรรมการพิจารณาต่างหากน่าจะเป็นเรื่องที่เหมาะสมและสมควรกว่า

ส่วนในประเด็นที่ ๒ ซึ่งเพื่อนสมาชิกฯ มีความกังวลว่าจะไม่มีความหลากหลายอย่างเพียงพอ นั้น กระผมขอกราบเรียนว่าผู้ร่วมเสนอญัตติทั้งหมด ไม่ได้เป็นกรรมการนั้น หมายความว่าไม่ได้เป็นทั้งหมด นอกจากนั้นแล้วก็จะมีการพิจารณาโดยเกณฑ์ของกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา เพราะเมื่อวันที่ยานุติฉันเสนอคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาที่อาศัยหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา นั่นก็คือความหลากหลายและการมีตัวแทนมาจากกรรมการวิสามัญคณะต่าง ๆ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือได้มีการเน้นในแง่ของกรรมการที่เป็นนักกฎหมาย

ส่วนหนึ่ง และก็แม้แต่ผู้ที่จะไม่เห็นด้วยก็ได้มีการพิจารณาว่าควรจะเข้ามาอยู่ใน คณะกรรมการนี้ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ได้มีการพิจารณาว่าทำไมถึงเสนอมา ๒๖ ท่าน ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสมบูรณกับท่านนิรันดร์ยังยืนยืนอยู่ไหมครับ เชิญครับ

นายสมบูรณ ทองบุราณ : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม สมบูรณ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจากยโสธร ท่านประธานฯ ครับ คือตัวเลข ๒๗ พังด้วยเหตุด้วยผลเห็นด้วย แต่ ๒๗ น่าจะมาจากคณะกรรมการจริยธรรมฯ เป็นหลักก่อน ๑๒ ท่าน ที่เหลือก็บวกไปให้ครบ ๒๗ ท่าน ท่านประธานฯ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : พอแล้วครับ ผมจะขอมติแล้วนะครับ เพราะว่าพูดไปก็เหมือนเดิม ผมจะถามอย่างนั้นะครับ ผมจะเอาตัวเลขเป็นหลัก ใครเห็นด้วยกับท่านผู้เสนอญัตติคือท่าน อาจารย์พนัสใช้กรรมวิธีการ ๒๗ ท่าน กดปุ่ม เห็นด้วย

(นายสมบูรณ ทองบุราณ ได้ขึ้นและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : อาจารย์สมบูรณประท้วงใช่ไหมครับ เชิญครับ ถ้าประท้วง

นายสมบูรณ ทองบุราณ : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม สมบูรณ ทองบุราณ ไม่ทราบที่ท่านประธานฯ จำคิดไหม คือตัวเลขผมกับท่านพนัสตรงกันครับ ท่านประธานฯ คือ ๒๗ สภาแห่งนี้เห็นด้วย ๒๗ เท่ากันนะครับ แต่ท่านประธานฯ ครับ ผมฝากความคิดว่า ใน ๒๗ คนผมเสนอว่าให้อากรรมการจริยธรรมฯ ๑๒ ท่านเข้าไปด้วย ที่เหลือก็บวกเข้าไปให้ครบ ๒๗ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านฟังไม่ชัดเจนครับ ท่านอาจารย์วัลลภ เชิญครับ

นายวัลลภ ดังคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ประเด็นที่ ๑ ของท่านประธานฯ คงไม่ต้องโหวตเพราะว่าตัวเลขตรงกัน ๒๗ ท่าน ของทั้งท่านสมบูรณและท่านพนัส เพียงแต่ที่มาของ ๒๗ ท่านนี้ต่างกัน ของท่านสมบูรณ

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ทิพวรรณ ๒๖/๓

ขอเอกสารกรรมการจริยธรรมฯ ๑๒ ท่านที่มาจากการเลือกตั้งจากพวกเราเป็นตัวแทน
 บวกอีก ๑๕ ท่านที่หาหรือในที่นี้ แต่ของท่านพนัส ๒๗ ผมไม่แน่ใจว่าท่านมีชื่อหรือยัง
 คือความต่างตรงนี้ครับ เพราะฉะนั้นถ้าเป็นไปได้ ถ้าท่านพนัสจะรับข้อเสนอกของ
 ท่านสมบูรณ์เข้าไปก็น่าจะง่ายขึ้น ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ
 (นายประเกียรติ นาสิมมา ได้ขึ้นและยกมือขึ้น)

- ๒๗/๑

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ครับ เวลาจะพูดต้องขึ้นขึ้นด้วยกมือ แล้วท่านประธานฯ ก็จะเห็น ผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดร้อยเอ็ด ในการที่จะลงมติ ขณะนี้ท่านประธานฯ ของลงมติว่าจะเอาจำนวน ๑๕ คนตามที่ท่านสมบุรณ์ ทองบุราณ เสนอ หรือว่าจะเอา ๒๗ คนตามที่ท่านพนัสเสนอ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสมบุรณ์ ท่านเปลี่ยนแล้วนะครับ ท่านสมบุรณ์ ท่านบอกว่า ๒๗ คนเท่ากัน

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : คือการเปลี่ยนเป็นข้อเสนอต้องมีผู้รับรอง ไม่ใช่ยื่นขึ้นเปลี่ยนได้ทุกวันที่ แล้วท่านประธานฯ ก็ตามเขาทุกวันที่เหมือนกัน ไม่มีข้อยุติจะลงมติได้อย่างไร ผมเองอยากเสนอ ๑๕ คนด้วยซ้ำ เหตุผลของผมมีมากมายเลย แต่ผมก็เห็นพ้องตามท่านพนัส ๒๗ คนก็ควรพอ เพราะกรณีตรงนี้ผมขอเพิ่มเติมนิดหนึ่งว่าทำความเข้าใจกับสภาแห่งนี้สักนิดหนึ่ง แล้วทำความเข้าใจกับท่านประธานฯ นิดหนึ่งดูมาตรา ๑๐๖ มันง่าย อ่านแล้วง่ายมาก คือส่งมาแล้วก็ลงมติ แต่ความยุ่งยากภายใต้ความโปร่งใสที่ดี การตรวจสอบได้ก็ดีขึ้นที่จะต้องร่างข้อบังคับขึ้นมาดำเนินการ ตรงนี้ต่างหาก เพราะฉะนั้นการร่างข้อบังคับครั้งนี้ต้องการความหลากหลายทางความคิด ไม่ใช่เอากรรมการจริยธรรมฯ เข้ามา จริยธรรมไปควบคุมเรื่องของท่าน งานเขาอยู่แล้ว ผมขอประท้วงท่านประธานฯ ว่าอย่าเรรวน เอาข้อที่จะลงมติ ๒ ข้อนี้มา ของท่านสมบุรณ์ยังไม่มีการรับรองเลย ของท่านนิรัตน์ก็ถอนไปแล้ว เพราะฉะนั้นคงเหลือญัตติของท่านพนัสอยู่คนเดียวคือ ๒๗ คน ผมเห็นด้วยอย่างนั้น ผมก็กดลงมติไปแล้ว ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : การใช้คำว่า “ตามเขาเสนอ” กับ “รวันร” เน้น ซึ่งที่จริงไม่ควรจะใช้ด้วยซ้ำไป ถ้าจะมีอะไรบอกให้ประธานฯ ทราบก็บอกโดยตรง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก ท่านอาจารย์แก้วสรร เชิญครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ เรื่อง ๑๕ ผมก็ได้ยื่นกับหู และท่านสมบุรณ์ก็ถอนไปแล้ว เพราะฉะนั้นตอนนี้ก็เหลือ ๒๗ จะระกอบ

ด้วยใครบ้าง ซึ่งตรงนี้เป็นไปตามปกติก็จะเห็นในแนวปฏิบัติของเรา คือหลังจาก คณะกรรมการการวิจัยปฏิบัติการวุฒิสภารับทราบ ก็จะให้ตัวแทนแต่ละกรรมการ ไปถามกันมาแล้วก็เสนอข้อเตรียมไว้ก็จะเดินหน้าต่อไปตามนั้น ก็เสนอข้อเลย แต่ถ้า คุณสมบูรณ์ ยังคิดใจจะเอาจริยธรรมเข้ามา ก็โปรดเสนอขึ้นมามีปราชญ์ว่าองค์ประกอบ จะมีการระบุอย่างที่ท่านเสนอหรือเปล่า ถ้าท่านยืนยันก็จะต้องโหวตกัน ประเด็นเป็น อย่างนั้น ส่วนท่านประธานฯ ที่นั่งอยู่ข้างบนผมเห็นใจ ท่านก็อยากจะทำให้พวกเราทุกคน ได้มีโอกาสพูดรับความเห็นมากที่สุด แต่ถ้าถึงจุดประเด็นอย่างนี้แล้ว ท่านถามคุณสมบูรณ์ จักรับว่า ท่านยังยืนยันคิดวิธีพิเศษขึ้นมาหรือเปล่า ยังจะเอาคณะกรรมการจริยธรรม มาเกี่ยวไหม ในเมื่อเป็นงานจบ (Job) เป็นงานเทคนิคทางกฎหมาย ท่านสมบูรณ์ยังยืนยัน หรือเปล่า ถ้ายืนยันก็โหวตครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านประพจน์ผมหรือครับ เชิญท่านสุชน

นายสุชน ขาสีเครือ (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สุชน ขาสีเครือ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชัยภูมิ ผมขออนุญาตไม่ประพจน์ท่านประธานฯ แต่ขออนุญาตชี้แจงเพิ่มเติมนิดเดียวว่า ในประเด็นที่ท่านอาจารย์พนัสและท่านแก้วสร ได้พูดถึงกรรมการ ๒๑ คน ผมขออนุญาตเรียนท่านประธานฯ ในฐานะอยู่ใน คณะกรรมการการวิจัยปฏิบัติการวุฒิสภา วันนั้นผมได้ประชุมร่วมกับคณะกรรมการ วิสามัญกิจการวุฒิสภาเขายืนยันกันแล้วว่า ถ้าหากที่ประชุมมีการอนุมัติให้ตั้ง คณะกรรมการชุดนี้ขึ้นมา หลักการเราบอกว่าขอเป็นการศึกษาโดยเร็ว เร็วก็จะใช้เวลา ๓๐ วันหรือ ๔๕ วัน นี่คือเหตุผลตอนนั้น และสัดส่วนของกรรมการนั้น ท่านพนัส ได้พูดชัดว่ามาจากสัดส่วนผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย และฝ่ายสืบสวนสอบสวนก็มี และ กระจายไปอยู่ในคณะกรรมการทุกคณะส่วนหนึ่ง แล้วก็เชิญผู้ที่ไม่อยู่ในคณะกรรมการ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีโอกาสได้ศึกษาเรื่องนี้มา เช่น อดีต ส.ส.ร. อันนี้คือมติที่ประชุม ในวันนั้น คือเราอยากให้คณะกรรมการชุดนี้ถ้าได้ตั้งขึ้นมาต้องมีคุณภาพ แล้วก็ทำงานเร็ว

LIRT

๖๓

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

นนทพร ๒๓/๓

เพื่อจะได้เอากลับมาให้พวกเราดูอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าไม่เข้าทำพวกเราจะได้แก้ไขได้หรือไม่เอานั่น ผมขอเรียนชี้แจงว่าควรจะมีหลักตามที่ท่านพันสเสนอ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

- ๒๘/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบคุณนะครับ ท่านพนัส เชิญครับ

นายพนัส ทศนียานนท์ (ตลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พนัส
ทศนียานนท์ ในฐานะผู้เสนอญัตติกักขเสนอรายชื่อเลยได้ไหมครับ เพราะว่าในรายชื่อ
ที่เตรียมไว้ก็มีกรรมการจริยธรรมฯ เข้าไปตั้ง ๕ คนอยู่แล้ว ขอเสนอรายชื่ออย่างนี้นะครับ
๒๗ ท่าน

๑. นายแก้วสรร อติโพธิ
๒. นายชุมพล ศิลปอาชา
๓. นายณรงค์ นุ่นทอง
๔. นายถาวร เกียรติไชยากร
๕. นายนิวัฒน์ พันธุ์
๖. นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล
๗. นายประเกียรติ นาสิมมา
๘. นายประสิทธิ์ ปทุมารักษ์
๙. นายพนัส ทศนียานนท์
๑๐. นายวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์
๑๑. นายวิชิต พูลลาภ
๑๒. นายวิสิษฐ์ เตชะธีราวัฒน์
๑๓. พลเอก สิริ ทิวะพันธุ์
๑๔. พลตำรวจเอก สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์
๑๕. นายศักดิ์ กอแสงเรือง
๑๖. นายสุนทร จินดาอินทร์
๑๗. นายสุรัชย์ คณิตังคระกุล

(นายสมบุรณ์ ทองปูลาณ ไคยัณและยคมมอชัณ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มีผู้ประท้วงครับ เชิญครับ

นายสมบุญ ท่องบุราณ (ยโสธร) : กราเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สมบุญ ท่องบุราณ จากยโสธร ท่านประธานฯ ครับ ผมว่าทางท่านผู้เสนอญัตติ
กำลังทำผิดและท่านประธานฯ ก็อาจจะลืมไป คือท่านก็บอกว่ามีกรรมการจริยธรรมฯ
๕ ท่านอยู่แล้วนะครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นกระผมเห็นด้วย กระผมก็ยินดีที่จะถอนตรงนั้น
ก็ให้ท่านประธานฯ ดำเนินการต่อไปครับ ขออนุญาตประท้วงท่านนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านจะถอนไหมครับ

นายสมบุญ ท่องบุราณ (ยโสธร) : ถอนนะครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบคุณที่ประท้วงครับ เชิญท่านพนัสครับ

นายพนัส หัสนิยานนท์ (ตาก) : ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตอ่านต่อละครับ

๑๘. พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล

๑๙. นายเสรี สุวรรณภานนท์

๒๐. นางอริยญา สุฉนิล

๒๑. ร้อยตรี อำนวย ไทชานนท์

๒๒. พลตำรวจโท ทวี ทิพย์รัตน์

๒๓. นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์

๒๔. นายไสว พราหมณี

๒๕. นายปรีดี หิรัญพฤกษ์

๒๖. นายบุญเลิศ ไพรินทร์

๒๗. นายแพทย์ นพดล สมบูรณ์

ขอขอบคุณครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ ท่านอาจารย์วัลลภ เชิญครับ

นายวัลลภ ตังคณานุกีร์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ผมขอ
อนุญาต ซึ่งกระผมมีการทักมาก ขออนุญาตตอนและขอเปลี่ยนเป็นอาจารย์จอน อึ้งภากรณ์
ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : คุณจอนนะครับ มีผู้รับรองครับ มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นอีก
ไหมครับ ถ้าไม่มีเชิญท่านเลขาธิการครับ

นางสาววรรณิ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการวุฒิสภา) : รายชื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษาและยกร่าง
ข้อบังคับการประชุมวุฒิสภาแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน ๒๗ ท่าน

๑. นายแก้วสรร อติโพธิ
๒. นายชุมพล ศิลปอาชา
๓. นายณรงค์ นุ่นทอง
๔. นายถาวร เกียรติไชยากร
๕. นายนิวัฒน์ พันธุ์
๖. นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล
๗. นายประเกียรติ นาสิมมา
๘. นายประสิทธิ์ ปทุมารักษ์
๙. นายพนัส ทศนิยานนท์
๑๐. นายจอน อึ้งภากรณ์
๑๑. นายวิชิต พูลตาก
๑๒. นายวิสิทธิ์ เตชะธีราวัฒน์
๑๓. พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์
๑๔. พลตำรวจเอก สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์
๑๕. นายลัก กอแสงเรือง

๓๑

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

สุกัถกหณ ๒๘/๔

๑๖. นายสุนทร จินดาอินทร์
๑๗. นายสุรชัย คณัถังตระกูล
๑๘. พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ฝันวน
๑๙. นายเสรี สุวรรณภานนท
๒๐. นางอรัญญา สุจนัถ
๒๑. ร้อยตรี อำนวน ไทยานนท
๒๒. พลตำรวจโท ทวี ทิพย์รัตน
๒๓. นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ
๒๔. นายไสว พรหมณั
๒๕. นายวิริถิ หิริฎพฤกษ
๒๖. นายบุญเลิศ ไพรินทร
๒๗. นายนพดล สมบูรณ์

- ๒๙/๑

Legislative Institutional Repository of Thailand

๗๒

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

สริฎญา ๒๕/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : อาจารย์พนัสกรับ จะใช้เวลากี่วันครับ เชิญครับ

นายพนัส ทักเนียนท์ (ดาก) : ขอเวลา ๓๐ วันครับผม ขอผู้รับรองครับ (มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ มีผู้รับรอง จะมีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ ท่านสุนทรครับ เชิญครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพครับ ผม สุนทร จินดาอินทร์ จากกำแพงเพชร นะครับ ผมคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องรีบ เพื่อความรอบคอบถ้าจะท่านะครับ เพราะว่าหลังจากนี้เราจะปิดสภา ๒ เดือน เปิดอีก ๔ เดือนเป็นสมัยนิติบัญญัติผมไม่แน่ใจว่าจะเข้าได้หรือไม่ครับ แล้วก็เปิดอีก ๒ เดือน ระยะเวลาไม่ถึง ๔ เดือน ผมคิดว่ากว่าอันนี้จะไปเข้าได้สมัยนิติบัญญัติ ผมเข้าใจว่าตรงนี้แก้ไขข้อบังคับน่าจะเข้าไม่ได้ เพราะฉะนั้นการทำให้เข้าสักนิดหนึ่ง ผมเรียนท่านพนัส นะครับ น่าจะได้รับความรอบคอบมากกว่าครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ รู้สึกมีผู้รับรองเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ ความเห็นของท่าน ก็คงจะเป็นความเห็นต่อสภานะครับ เชิญครับ อาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ตังคณานุกัย (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ คงไม่ใช่ครับ เมื่อสักครู่นี้ท่านพนัสเสนอ ๓๐ วัน แต่ท่านสุนทรเห็นเป็นอย่างอื่นครับ แล้วท่านบอกว่าน่าจะมากกว่านั้น ผมเห็นคล้ายๆกันครับ เพราะว่าสมัยนิติบัญญัติ ๓๐ วันนั้น ทำให้ไม่เสร็จท่านขอไม่ได้เลยนะครับเพราะปิดสมัยประชุมอยู่ เป็นความคิดที่มีเหตุผล นะครับ ท่านอาจารย์พนัสครับ ขยายวันเถอะครับ ขอบคุณ ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ถ้าอย่างนั้นอาจารย์พนัสครับ เชิญครับ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

๗๓

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

สัณญญา ๒๕/๒

นายพนัส ทัศนียานนท์ (ตกร) : ถ้าอย่างนั้นกระผมก็เห็นด้วยนะครับ ตามที่ท่านสุนทรเสนอมานะ และท่านวัลลภก็ได้กรุณาช่วยชี้แจงว่ามีเหตุผลเช่นนั้นครับ ถ้าอย่างนั้นก็ขอมเปลี่ยนจาก ๓๐ วันเป็น ๕๐ วันก็แล้วกันครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ (มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ มีท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ ท่านวงศ์พันธุ์เชิญครับ

นายวงศ์พันธุ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วงศ์พันธุ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ส.ว. พังงา ครับ ผมอยากตั้งข้อสังเกตอย่างนี้ครับ จะก็วันก็ขอพิจารณาอีกคนหนึ่งครับ ก็อย่างนี้ครับ ท่านประธานฯ ครับ ในระหว่างนี้ ป.ป.ช. กำลังพิจารณาเรื่องการถอดถอนอยู่ สมมุติว่า ป.ป.ช. เกิดส่งเรื่องมาภายใน ๓๐ วัน และถ้าเราต้องรอข้อบังคับของเราเนี่ย ผมอยากเรียนถามว่าจะเกิดความเสียต่อทางราชการหรือไม่ เพราะว่าเมื่อ ป.ป.ช. ลงมติว่ามีบุคคลที่เราแล้วจะต้องหยุดปฏิบัติงาน กว่าข้อบังคับของเราจะออกมาถึง ๕๐ วัน ๓ เดือน งานต้องหยุดไป ๒ เดือน ๖๐ วัน ผมคิดว่าตรงเนี่ยต้องพิจารณาด้วยว่าเราจะทำอะไรครับ ผมก็คิดว่าระยะสั้นนั้นน่าจะดีกว่า ถ้าไม่ทันก็เปิดสมัยประชุมวิสามัญเถิดดีกว่าที่เราจะรอไปอิงสามัญซึ่งอีกนาน ตรงนี้ผมคิดว่าน่าจะ เป็นประโยชน์ต่อทางราชการครับ ผมขอเสนอเพียง ๓๐ วันครับ ก็แล้วแต่ที่ประชุมจะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านอาจารย์แก้วสรร เชิญครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : ครับ ผมว่าการขอเวลาไว้นานนี้ไม่เสียหาย ถ้าเกิดครบ ๓๐ วันแล้วก็เปิดสมัยประชุมอยู่พอดีก็เสร็จเลย อย่างที่อาจารย์วัลลภคงที่ถูกต้องแล้วก็เป็น ๕๐ วันนะครับ ที่นี้ข้อท้วงติงของท่านวงศ์พันธุ์ ตรงนี้เป็นเรื่องว่าจะเสร็จเมื่อไร ซึ่งอันนี้อีกเรื่องหนึ่งซึ่งในทัศนะผมก็ขอเสนอว่าให้พยายามให้เร็วที่สุด แล้วเป้าหมายก็คือว่าในช่วงเปิดวิสามัญงบประมาณนี้ตรงนั้นยังไม่ใช่ว่าสมัยวิสามัญจะเสนอพิจารณาอะไรก็คล่องตัว ตั้งเป่าไว้ตรงนั้นนะครับ ก็หุุดหวิดเพราะดูแล้วก็ประมาณ ๔๐ กว่าวัน เดือนกรกฎาก็พอดี ก็น่าจะแก้ปัญหาได้

แล้วไหน ๆ ก็ไหน ๆ นี่นะครับ ควจะพูดให้ชัดเจนครับ ผมขอใจที่ท่านมนัส รุ่งเรือง
อภิปราย ขอร้องที่เอ่ยนาม เพราะถ้าเขาส่งคนมาแล้วมีมูลแล้วเรามาปล้ำข้อบังคับนี้
ถูกครหาได้ครับ เพราะฉะนั้นก็ต้องรีบให้เสร็จเร็วที่สุด แต่ถ้า ป.ป.ช. จะเสร็จก่อน
ก็เรื่องของเขารอว่าไปตามจังหวะ แต่รีบให้เร็วที่สุด เป้าหมายคือสมัยงบประมาณที่จะเปิด
ตรงนั้นนะครับ ถ้าน่าจะเป็นข้อก้ำกัไป ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ต่อไปเรื่องด่วนที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ
แห่งชาติ พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

- ๓๐/๑

ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
ที่สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาแล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน
ด่วนที่สุด

ที่ สม ๐๐๐๘/ ๔ ๓ ๐ ๘

ส่ง สำนักการพิมพ์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เลขรับ.....
วันที่ 17 พ.ค. 2545
เวลา ๑๒.๓๐ น.

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทิศใน กทม. ๑๐๓๐๐

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๔ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ
แห่งชาติ พ.ศ. ซึ่งคณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้เสนอ

ฉะนั้น จึงส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมาเพื่อนำเสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๔

อนึ่ง ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

โทร. ๐ ๒๒๔๔-๑๑๒๕

๐ ๒๓๕๗ ๓๒๐๙

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

สารบบ

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.
ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.

(นายภูมิพันธ์ สีธีระประเสริฐ กับคณะ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ

และมาตรฐานคุณภาพบริการด้านสาธารณสุข พ.ศ. (นายปรีชา มุสิกุล กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. (นายอำนาจ คลังผา

และว่าที่ร้อยตรี ไพโรจน์ สุวรรณฉวี เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

พ.ศ. (นายสิทธิชัย กิตติธเนศวร และพันตำรวจเอก ทิน วงศ์ปลั่ง เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติ

หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. (นายสุวัฒน์ วรรณศิริกุล และนายชลน่าน ศรีแก้ว เป็นผู้เสนอ)

ที่ประชุมได้พิจารณาและลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้งหกฉบับนี้ ในคราวประชุม

สภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๓๓ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

และครั้งที่ ๓๔ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญ

ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา โดยถือร่างของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา เมื่อคณะกรรมาธิการ

พิจารณาเสร็จแล้วจึงได้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร

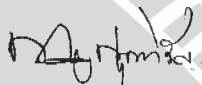
ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๓ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันพุธที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และครั้งที่ ๒๔ (สมัยสามัญทั่วไป) วันพุธที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕

ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่สอง แล้วลงมติในวาระที่สามเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้

และให้เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญ

ร่างพระราชบัญญัตินี้สภาผู้แทนราษฎรส่งให้วุฒิสภาเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕

(นายพิฑูร พุฒินิธิกุล)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๕๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้ชนชาวไทยย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายบัญญัติ และการให้บริการสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนมีส่วนร่วมเท่าที่จะกระทำได้ และมาตรา ๘๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้รัฐต้องจัดและส่งเสริมการสาธารณสุขให้ประชาชนได้รับการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง ด้วยเหตุนี้ จึงต้องจัดระบบการให้บริการสาธารณสุขที่จำเป็นต่อสุขภาพและการดำรงชีวิตให้มีการรักษาพยาบาลที่มีมาตรฐาน โดยมีองค์กรกำกับดูแลซึ่งจะดำเนินการโดยการมีส่วนร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชนเพื่อจัดการให้มีระบบการรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพทั่วประเทศ และให้ประชาชนชาวไทยมีสิทธิได้รับการบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานด้วยกันทุกคน นอกจากนี้เนื่องจากในปัจจุบันระบบการให้ความช่วยเหลือในด้านการรักษาพยาบาลได้มีอยู่หลายระบบ ทำให้มีการเบิกจ่ายเงินซ้ำซ้อนกัน จึงสมควรนำระบบการช่วยเหลือดังกล่าวมาจัดการรวมกันเพื่อลดค่าใช้จ่ายในภาพรวมในด้านสาธารณสุขมิให้เกิดการซ้ำซ้อนกันดังกล่าว และจัดระบบใหม่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

LIRT

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๕๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้ชนชาวไทย
ก่อนมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษา
พยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ตามที่กฎหมายบัญญัติและการให้
บริการสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องส่งเสริมให้องค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนมีส่วนร่วมเท่าที่จะกระทำได้ และมาตรา ๘๒ ได้บัญญัติให้รัฐต้อง
จัดและส่งเสริมการสาธารณสุขให้ประชาชนได้รับบริการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง
ประกอบกับรัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ว่ารัฐบาลมุ่งมั่นที่จะ
สร้างระบบบริการและคุ้มครองสุขภาพเพื่อให้ประชาชนชาวไทยมีสุขภาพที่ดีขึ้นหน้า โดยจะดำเนินการ
ปฏิรูประบบสุขภาพ เพื่อลดรายจ่ายโดยรวมด้านสาธารณสุขของประเทศและลดค่าใช้จ่ายในการดูแล
รักษาสุขภาพของประชาชน พร้อมทั้งสร้างหลักประกันและโอกาสในการเข้าถึงบริการทางการแพทย์
และสาธารณสุขที่ได้มาตรฐานอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน

(นายภูมิินทร์ ลีธีระประเสริฐ กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

(นายสิทธิชัย กิตติอนศวร และพันตำรวจเอก ทิน วงศ์ปลั่ง เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประกันสุขภาพ 74

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพและมาตรฐานคุณภาพบริการด้านสาธารณสุข

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันสุขภาพและมาตรฐานคุณภาพบริการ
ด้านสาธารณสุข

เหตุผล

เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕๒
บัญญัติว่า

"มาตรา ๕๒ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกัน ในการรับบริการทางสาธารณสุขที่ได้
มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ
โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การบริการทางสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ
โดยจะต้องส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนมีส่วนร่วมด้วยเท่าที่จะกระทำได้"

กฎหมายฉบับนี้ เน้นการจัดระบบสร้างหลักประกันสุขภาพที่มุ่งเน้นความเป็นธรรม
ของระบบด้วยการกระจายความเสี่ยงโดยอาศัยหลักการเฉลี่ยทุกข์ เฉลี่ยสุข เป็นกลไกสำคัญในการ
ระดมทรัพยากร เพื่อสนับสนุนการขยายฐานระบบคุ้มครองด้านสุขภาพต่าง ๆ ที่มีอยู่เดิม ไปสู่การสร้าง
หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าแก่คนไทยทุกคนอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน โดยคำนึงถึงการจัดสรร
ทรัพยากรที่เพียงพอต่อการให้บริการด้านสุขภาพในทุกระดับให้มีคุณภาพมาตรฐานที่ดี และสนับสนุน
กลไกการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพ สุขศึกษา และป้องกันโรคให้แก่ประชาชนชาวไทยโดยถ้วนหน้า
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายปรีชา นิลกุล กับคณะ เป็นผู้เสนอ)

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประกันสุขภาพ /5

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๔๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้ชนชาวไทย
ย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษา
พยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ตามที่กฎหมายบัญญัติและ
การให้บริการสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องส่งเสริม
ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนมีส่วนร่วมเท่าที่จะกระทำได้ และมาตรา ๔๒ ได้บัญญัติ
ให้รัฐต้องจัดและส่งเสริมการสาธารณสุขให้ประชาชนได้รับการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพ
อย่างทั่วถึง ด้วยเหตุนี้จึงต้องจัดระบบการให้บริการสาธารณสุขที่จำเป็นต่อสุขภาพและการดำรงชีวิต
ให้มีการรักษาพยาบาลที่มีมาตรฐาน และให้ประชาชนชาวไทยมีสิทธิได้รับการบริการสาธารณสุข
ด้วยกันทุกคน และเนื่องจากในปัจจุบันนี้ระบบการให้ความช่วยเหลือในด้านการรักษาพยาบาล
ได้มีอยู่หลายระบบทำให้การเบิกจ่ายเงินซ้ำซ้อนกัน จึงสมควรนำระบบการช่วยเหลือดังกล่าว
มาจัดการรวมกันเพื่อลดค่าใช้จ่ายในภาพรวมในด้านสาธารณสุขเพื่อมิให้เกิดการซ้ำซ้อนกันดังกล่าว
และจัดระบบใหม่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(นายอานวย คลังมา และว่าที่ร้อยตรี ไพโรจน์ สุวรรณฉวี เป็นผู้เสนอ)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand
ประกันสุขภาพ /6

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยหลักประกันด้านสุขภาพระบบเดียวสำหรับประชาชนทุกคน โดยเท่าเทียมกัน และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ในทุกระดับ

เหตุผล

มนุษย์ทุกคนสมควรได้รับการดูแลรักษาสุขภาพ ซึ่งเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน และโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ในมาตรา ๕ ได้ระบุถึงศักดิ์ศรีมนุษย์ ที่ต้องได้รับการคุ้มครอง ในมาตรา ๕๒ บุคคลมีสิทธิรับบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน ผู้ยากไร้ มีสิทธิรับบริการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ รัฐพึงจัดบริการอย่างทั่วถึงและอย่างมีประสิทธิภาพ ทันต่อเหตุการณ์ที่ระบุในมาตรา ๘๒

ความพยายามของรัฐที่ผ่านมาในการขยายความครอบคลุมด้านสวัสดิการ รักษาพยาบาลยังคงเป็นปัญหาที่มีประชาชนบางส่วนไม่สามารถเข้าถึงบริการได้ และขณะเดียวกัน คนที่ได้รับสวัสดิการรักษาที่ต่างระบบกันได้รับการปฏิบัติที่ไม่ได้มาตรฐานเดียวกัน มีความแตกต่างกันระหว่างสวัสดิการในระบบข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ ประกันสังคม และระบบสงเคราะห์ผู้ไร้รายได้น้อย ซึ่งในนี้รวมถึง เด็ก คนชรา ผู้พิการ ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งเนื่องมาจากระบบ การจัดการที่แยกเป็นหลายกองทุน ที่ดำเนินงานโดยหลายหน่วยงาน รัฐมีการจัดสรรค่าใช้จ่ายเพื่อ สุขภาพในจำนวนที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพการรักษาที่ได้รับ นอกจากนี้ในกลุ่มประชาชนที่ ได้รับการสงเคราะห์นั้นแม้ว่าจะได้รับสวัสดิการแล้วก็ตามยังมีปัญหาในเรื่องคุณภาพการบริการที่ก่อให้เกิดความทุกข์ทั้งทางกายและใจให้กับผู้รับบริการด้วย เช่น ถูกเรียกเก็บเงินล่วงหน้า การได้รับยา คุณภาพแตกต่างกับสวัสดิการอื่น การไม่ได้รับข้อมูลการรักษาที่รอบด้าน การถูกปฏิเสธการรักษา นอกจากนี้ปัญหาการที่ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการควบคุมตรวจสอบระบบบริการดูแลรักษา ทำให้การจัดบริการในแต่ละชุมชนไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในท้องถิ่น และทำให้สูญเสีย องค์ความรู้ดั้งเดิมของชุมชนในการดูแลสุขภาพ

กฎหมายฉบับนี้จึงได้บัญญัติให้สอดคล้อง และรับรองบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ เพื่อให้สามารถใช้อย่างได้อย่างแท้จริง ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้สร้างหลักประกันแก่บุคคลทุกคน โดยเท่าเทียมกันในด้านสวัสดิการการดูแลสุขภาพ โดยมีกองทุนหลักประกันสุขภาพเพียงกองทุนเดียว เพื่อให้มีการกำกับดูแลด้วยมาตรฐานการดูแลสุขภาพที่มีคุณภาพ ครอบคลุม มีความหลากหลาย และมีประสิทธิภาพเท่าเทียมกัน โดยให้ประชาชน องค์กรท้องถิ่นในทุกระดับสามารถมีส่วนร่วม ในการกำหนดระบบบริการสุขภาพของชุมชน การควบคุมตรวจสอบบริการ และการร่วมพัฒนา ระบบบริการ

(นายสุวัฒน์ วรรณศิริกุล และนายชลน่าน ศรีแก้ว เป็นผู้เสนอ)

4

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประกันสุขภาพ /8

ร่าง
พระราชบัญญัติ
หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
พ.ศ.

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่การควบคุมไว้ในกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
พระราชบัญญัติว่าบัญญัติบางเรื่องเกี่ยวกับการจัดให้มีเงินอุดหนุน
สุขภาพ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ ๑๑๑
พ.ศ. ๒๕๕๐ และสภาผู้แทนราษฎรได้ให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้โดยมีมติว่าสมควรตราเป็นกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพ

.....
.....

มาตรา ๑๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา

Journal of Interpersonal Violence

[illegible]

“การปฏิบัติ” ขององค์กร องค์กรเป็นกลางและซื่อสัตย์ มีประจักษ์และ
 ความเป็นธรรม มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีคุณธรรมและจริยธรรม มี
 ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม มีวัฒนธรรมที่ดีงาม มีระบบการ
 บริหารงานที่ดี มีกระบวนการทำงานที่ดี มีผลการดำเนินงานที่ดี มี
 ความพึงพอใจของลูกค้าและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

1. The "United States" mentioned in the title of the document is the United States of America.

$\frac{d}{dt} \int_{\Omega} u^2 dx = -2 \int_{\Omega} u \Delta u dx = 0$

[illegible][illegible]

Figure 1. The effect of the concentration of the *Agrobacterium* suspension on the transformation efficiency of *Agrobacterium* strains. The number of transformed cells was determined by the number of colonies obtained after 10 days of growth on the selective medium. The results are the mean of three independent experiments. Error bars represent the standard deviation.

Figure 1. The effect of the concentration of the *Agrobacterium* suspension on the transformation efficiency of *Agrobacterium* strains. The number of transformed cells was determined by the number of colonies obtained after 10 days of growth on the selective medium. The results are the mean of three independent experiments. Error bars represent the standard deviation.

[illegible][illegible]

• *Staphylococcus aureus* (Staph aureus) is a common cause of skin infections, such as abscesses, impetigo, and cellulitis. It is also a leading cause of hospital-acquired infections, including pneumonia, bloodstream infections, and surgical site infections.

$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4}$

...and the fact that the *in vitro* and *in vivo* results are in good agreement.

[illegible]

LIBR

"กองทุน" หมายความว่า กองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

"คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน" หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข

"เลขาธิการ" หมายความว่า เลขาธิการสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ หรือสำนักงานสาขา
แล้วแต่กรณี

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของ
คณะกรรมการหรือคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน แล้วแต่กรณี ให้ปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัตินี้

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

สิทธิการรับบริการสาธารณสุข

มาตรา ๕ บุคคลทุกคนมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานและมีประสิทธิภาพ
ตามที่กำหนดโดยพระราชบัญญัตินี้

คณะกรรมการอาจกำหนดให้บุคคลที่เข้ารับการบริการสาธารณสุขต้องร่วมจ่ายค่าบริการ
ในอัตราที่กำหนดให้แก่หน่วยบริการในแต่ละครั้งที่เข้ารับการบริการ เว้นแต่ผู้ยากไร้หรือบุคคลอื่นที่รัฐมนตรี
ประกาศกำหนดไม่ต้องจ่ายค่าบริการ

ประเภทและขอบเขตของบริการสาธารณสุขที่บุคคลจะมีสิทธิได้รับให้เป็นไปตามที่
คณะกรรมการประกาศกำหนด

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประกันสุขภาพ / 11

(โปรดพลิก)

มาตรา ๖ บุคคลใดประสงค์จะใช้สิทธิตามมาตรา ๕ ให้ยื่นคำขอลงทะเบียนต่อสำนักงานหรือหน่วยงานที่สำนักงานกำหนด เพื่อเลือกหน่วยบริการ เป็นหน่วยบริการประจำ

การขอลงทะเบียนเลือกหน่วยบริการประจำ การขอเปลี่ยนแปลงหน่วยบริการประจำ และหน้าที่ของหน่วยบริการประจำที่พึงมีต่อผู้รับบริการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงความสะดวกและความจำเป็นของบุคคลเป็นสำคัญ

ในกรณีที่บุคคลใดมีสิทธิเลือกหน่วยบริการเป็นอย่างอื่นตามหลักเกณฑ์การได้รับสวัสดิการหรือตามสิทธิที่บุคคลนั้นได้รับอยู่ตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ มติคณะรัฐมนตรี หรือคำสั่งอื่นใด ให้การให้สิทธิเข้ารับบริการสาธารณสุขในหน่วยบริการเป็นไปตามหลักเกณฑ์การได้รับสวัสดิการหรือสิทธิของบุคคลนั้น

มาตรา ๗ บุคคลที่ได้ลงทะเบียนแล้ว ให้ใช้สิทธิรับบริการสาธารณสุขได้จากหน่วยบริการประจำของตนหรือหน่วยบริการปฐมภูมิในเครือข่ายหน่วยบริการที่เกี่ยวข้อง หรือจากหน่วยบริการอื่นที่หน่วยบริการประจำของตนหรือเครือข่ายหน่วยบริการที่เกี่ยวข้องส่งต่อ เว้นแต่กรณีที่มีเหตุสมควร หรือกรณีอุบัติเหตุหรือกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉิน ให้บุคคลนั้นมีสิทธิเข้ารับบริการจากหน่วยบริการอื่นได้ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงความสะดวกและความจำเป็นของผู้ใช้สิทธิรับบริการ และให้หน่วยบริการที่ให้บริการนั้นมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารสาธารณสุขจากกองทุน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๘ ผู้ซึ่งมีสิทธิตามมาตรา ๕ ที่ยังไม่ได้ลงทะเบียนตามมาตรา ๖ อาจเข้ารับบริการครั้งแรกที่หน่วยบริการใดก็ได้ และให้หน่วยบริการที่ให้บริการกับบุคคลดังกล่าวจัดให้บุคคลนั้นลงทะเบียนเลือกหน่วยบริการประจำตามมาตรา ๖ และแจ้งให้สำนักงานทราบภายในสามสิบวันนับแต่ให้บริการ โดยหน่วยบริการดังกล่าวมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายสำหรับการให้บริการครั้งนั้นจากกองทุน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๙ ขอบเขตของสิทธิรับบริการสาธารณสุขของบุคคลดังต่อไปนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ มติคณะรัฐมนตรีหรือคำสั่งใดๆ ที่กำหนดขึ้นสำหรับส่วนราชการ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ และให้ใช้สิทธิดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการ

(๒) พนักงานหรือลูกจ้างขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

(๓) พนักงานหรือลูกจ้างของรัฐวิสาหกิจ หรือผู้ที่ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานอื่นของรัฐหรือบุคคลอื่นใดที่มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลโดยใช้จ่ายจากเงินงบประมาณ

(๔) บิดามารดา คู่สมรส บุตร หรือบุคคลอื่นใดที่ได้รับสวัสดิการการรักษาพยาบาลโดยอาศัยสิทธิของบุคคลตาม (๑) (๒) หรือ (๓)

ในการนี้ ให้คณะกรรมการมีหน้าที่จัดการให้บุคคลดังกล่าวสามารถได้รับการสาธารณสุขตามที่ได้ตกลงกันกับรัฐบาล องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ แล้วแต่กรณี

การกำหนดให้บุคคลตามวรรคหนึ่งประเภทใด หรือหน่วยงานใด ใช้สิทธิรับบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัตินี้ได้เมื่อใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาตามวรรคสามใช้บังคับแล้ว ให้รัฐบาล องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ แล้วแต่กรณี ดำเนินการจัดสรรเงินในส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลสำหรับบุคคลตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกานั้นให้แก่กองทุนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่ตกลงกับคณะกรรมการ

มาตรา ๑๐ ขหาเขตของสิทธิรับบริการสาธารณสุขของผู้มีสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยประกันสังคมให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยประกันสังคม การขยายบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัตินี้ไปยังผู้มีสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยประกันสังคมให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการและคณะกรรมการประกันสังคมตกลงกัน

ให้คณะกรรมการจัดเตรียมความพร้อมในการให้บริการสาธารณสุขแก่ผู้มีสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยประกันสังคม และเมื่อได้ตกลงกันเกี่ยวกับความพร้อมให้บริการสาธารณสุขกับคณะกรรมการประกันสังคมแล้ว ให้คณะกรรมการเสนอรัฐบาลเพื่อตราพระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาการเริ่มให้บริการสาธารณสุขจากหน่วยบริการตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้มีสิทธิดังกล่าว

เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาตามวรรคสองใช้บังคับแล้ว ให้สำนักงานประกันสังคมลงเงินค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขจากกองทุนประกันสังคมให้แก่กองทุนตามจำนวนที่คณะกรรมการและคณะกรรมการประกันสังคมตกลงกัน

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ลูกจ้างซึ่งมีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนผู้ใดใช้สิทธิรับบริการสาธารณสุขจากหน่วยบริการตามพระราชบัญญัตินี้เมื่อใดแล้ว ให้หน่วยบริการแจ้งการเข้ารับบริการนั้นต่อสำนักงานและให้สำนักงานมีสิทธิเรียกเก็บค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขจากกองทุนเงินทดแทน แต่ไม่เกินอัตราที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ส่งเข้ากองทุนเพื่อส่งต่อให้หน่วยบริการต่อไป

ในกรณีที่ผู้เข้ารับบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัตินี้เป็นลูกจ้างของนายจ้างที่ไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินสมทบกองทุนเงินทดแทน ให้สำนักงานมีสิทธิยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนเพื่อชำระค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุข แต่ไม่เกินอัตราที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ส่งเข้ากองทุนเพื่อส่งต่อไปหน่วยบริการต่อไป

การจ่ายเงินค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขตามมาตรานี้ ให้ถือเป็นการจ่ายเงินทดแทนในส่วนของการรักษาพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่ผู้ประสบภัยจากโรคตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถได้ใช้สิทธิรับบริการสาธารณสุขจากหน่วยบริการตามพระราชบัญญัติเมื่อใดแล้วให้หน่วยบริการแจ้งการเข้ารับบริการนั้นต่อสำนักงานและให้สำนักงานมีสิทธิเรียกเก็บค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขจากกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย แต่ไม่เกินจำนวนค่าสินไหมทดแทนตามภาระหน้าที่ที่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยต้องจ่ายตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่งเข้ากองทุนเพื่อส่งต่อไปหน่วยบริการต่อไป

ในกรณีที่บริษัทผู้รับประกันภัยหรือบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถจำกัดมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ประสบภัยจากรถที่เข้ารับบริการสาธารณสุขตามวรรคหนึ่งให้สำนักงานมีอำนาจออกคำสั่งให้บริษัทดังกล่าวชำระค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุข แต่ไม่เกินอัตราที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่งเข้ากองทุนเพื่อส่งต่อไปหน่วยบริการต่อไป

การจ่ายเงินค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขตามมาตรานี้ ให้ถือเป็นการจ่ายค่าสินไหมทดแทนในส่วนของการรักษาพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่ผู้เข้ารับบริการสาธารณสุขจากหน่วยบริการตามพระราชบัญญัติเป็นผู้มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลจากการประกันภัย ให้สำนักงานมีสิทธิเรียกเก็บค่าสินไหมทดแทนในส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขจากผู้มีหน้าที่ต้องชำระ แต่ไม่เกินจำนวนเงินที่เอาประกันภัย ในการนี้ ให้สำนักงานมีอำนาจออกคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวชำระเงินภายในระยะเวลาที่กำหนด ส่งเข้ากองทุนเพื่อส่งต่อไปหน่วยบริการต่อไป

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่เหตุให้การเข้ารับบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติเกิดจากการกระทำของผู้ใด และผู้เข้ารับบริการสาธารณสุขดังกล่าวมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากผู้นั้นหรือจากบุคคลหรือกองทุนใด ให้ผู้บังคับการมีสิทธิเก็บค่าสินไหมทดแทน

ในส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขจากผู้ที่ทำให้เกิดเหตุ บุคคล หรือกองทุนซึ่งมีหน้าที่ต้องชำระเงินนั้นและมีอำนาจออกคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวชำระเงินภายในระยะเวลาที่กำหนดส่งเข้ากองทุนเพื่อส่งต่อไปให้หน่วยบริการต่อไป

การเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๕ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด โดยต้องคำนึงถึงภาระของสำนักงานและของผู้มีหน้าที่ต้องชำระประกอบด้วย ในการนี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้หน่วยงานอื่นของรัฐหรือเอกชนเป็นผู้ดำเนินการแทน โดยให้มีการหักค่าใช้จ่ายจากเงินที่เรียกเก็บได้ตามสมควร

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่ผู้เข้ารับบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๕ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๑ เป็นผู้มิได้สิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามมาตรา ๑๒ จากกรมประกันภัยตามมาตรา ๑๓ หรือจากบุคคลหรือกองทุนใดก็ตามตามมาตรา ๑๔ ด้วย ให้สำนักงานเรียกเก็บค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ตามลำดับ แต่คณะกรรมการอาจวางระเบียบกำหนดลำดับและเงื่อนไขการเรียกค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ เป็นอย่างอื่นก็ได้

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่บุคคลใดมีความประสงค์หรือมีข้อตกลงที่จะให้ตนหรือบุคคลใดได้รับบริการสาธารณสุขจากหน่วยบริการตามพระราชบัญญัตินี้ในส่วนที่สูงกว่าบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๕ ให้สำนักงานมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการให้บริการสาธารณสุขของหน่วยบริการให้มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อมิให้สิทธิประโยชน์ของประชาชนทั่วไปอันพึงได้รับจากบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๘ ต้องถูกกระทบกระเทือน

หมวด ๒

คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

มาตรา ๑๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ” ประกอบด้วย

- (๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ
- (๒) ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย และผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ

(๓) ผู้แทนเทศบาลหนึ่งคน องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนึ่งคน องค์การบริหารส่วนตำบลหนึ่งคน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่นหนึ่งคน โดยให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทคัดเลือกกันเอง

(๔) ผู้แทนองค์กรเอกชนซึ่งมีวัตถุประสงค์มิใช่เป็นการแสวงหาผลกำไร และดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้ องค์ละหนึ่งคน โดยการคัดเลือกกันเองในแต่ละกลุ่มให้เหลือกลุ่มละหนึ่งคน และให้ผู้แทนดังกล่าวคัดเลือกกันเองให้เหลือจำนวนห้าคน

(ก) งานด้านเด็กหรือเยาวชน

(ข) งานด้านสตรี

(ค) งานด้านผู้สูงอายุ

(ง) งานด้านคนพิการหรือผู้ป่วยจิตเวช

(จ) งานด้านผู้ติดเชื้อเอชไอวีหรือผู้ป่วยเอดส์อื่น

(ฉ) งานด้านผู้ใช้แรงงาน

(ช) งานด้านชุมชนแออัด

(ซ) งานด้านเกษตรกร

(ณ) งานด้านชนกลุ่มน้อย

(๕) ผู้แทนภาคเอกชนผู้ประกอบอาชีพด้านสาธารณสุข โดยการคัดเลือกกันเองให้เหลือจำนวนหนึ่งคน

(๖) ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหกคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความเชี่ยวชาญทางด้านประกันสุขภาพ การแพทย์และสาธารณสุข การแพทย์ทางเลือก การเงินการคลัง กฎหมาย และสังคมศาสตร์ ด้านละหนึ่งคน

องค์กรเอกชนตาม (๔) ต้องเป็นองค์กรที่ดำเนินกิจกรรมมาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และได้มาขึ้นทะเบียนไว้กับสำนักงานก่อนครบกำหนดสี่ห้าวันนับแต่วันที่มิให้มีการคัดเลือกกรรมการ ถ้าองค์กรใดดำเนินกิจกรรมหลายกลุ่ม ให้ขึ้นทะเบียนเพื่อใช้สิทธิคัดเลือกกรรมการในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการตาม (๓) (๔) และ (๕) ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ให้กรรมการตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ดำเนินการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเสนอให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการตาม (๖)

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคสี่ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ให้เลขาธิการเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๘ กรรมการตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง (๓) (๔) (๕) และ (๖) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับเลือกหรือแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกันไม่ได้

เมื่อครบกำหนดวาระตามวรรคหนึ่ง หากยังมิได้มีการคัดเลือกกรรมการตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง (๓) (๔) และ (๕) หรือแต่งตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง (๖) ขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น อยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับคัดเลือกหรือได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่ แต่ต้องไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น

ในกรณีที่กรรมการตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้ดำเนินการคัดเลือกหรือแต่งตั้งกรรมการประเภทเดียวกันแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งกรรมการนั้นว่างลงและให้ผู้ได้รับคัดเลือกหรือได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่วาระของกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการคัดเลือกหรือแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างนั้นก็ได้ และในกรณีนี้ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่เหลืออยู่

มาตรา ๑๙ นอกจากการพ้นตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่งแล้ว กรรมการตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง (๓) (๔) (๕) และ (๖) พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๖) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

มาตรา ๒๐ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ประกันสุขภาพ / 17

(โปรดพลิก)

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นมีหน้าที่แจ้งให้คณะกรรมการทราบและมีสิทธิเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นแต่ไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียง

วิธีการประชุม การปฏิบัติงานของคณะกรรมการ และส่วนได้เสียซึ่งกรรมการมีหน้าที่ต้องแจ้ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๑ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุขของหน่วยบริการ และเครือข่ายหน่วยบริการ และกำหนดมาตรการในการดำเนินงานเกี่ยวกับหลักประกันสุขภาพแห่งชาติให้มีประสิทธิภาพ

(๒) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวง และประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) กำหนดประเภทและขอบเขตในการให้บริการสาธารณสุขที่จำเป็นต่อสุขภาพและการดำรงชีวิต และอัตราค่าบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๕

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินงานและการบริหารจัดการกองทุน

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการคัดเลือกและถอดถอนเลขาธิการตามมาตรา ๓๓ และกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของเลขาธิการตามมาตรา ๓๔

(๖) คณะกรรมการเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน และการรักษาเงินกองทุน รวมทั้งการจัดหาผลประโยชน์ตามมาตรา ๔๓

(๗) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงินช่วยเหลือเบื้องต้น ในกรณีที่ได้รับบริการได้รับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลโดยผู้กระทำความผิดไม่ได้ หรือหาผู้กระทำความผิดได้แต่ผู้รับบริการไม่ได้รับความเสียหายภายในระยะเวลาอันสมควรตามมาตรา ๔๔

(๘) สนับสนุนและประสานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินงานและบริหารจัดการระบบหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ได้ตามความพร้อม ความเหมาะสมและความต้องการ เพื่อสร้างหลักประกันสุขภาพแห่งชาติให้แก่บุคคลในพื้นที่ตามมาตรา ๕๐

(๙) สนับสนุนและกำหนดหลักเกณฑ์ให้องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน และภาคเอกชนที่ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการแสวงหาผลกำไร ดำเนินงานและบริหารจัดการเงินทุนในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ได้ตามความพร้อม ความเหมาะสม และความต้องการ โดยส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อสร้างหลักประกันสุขภาพแห่งชาติให้แก่บุคคลในพื้นที่ตามมาตรา ๕๐

(๑๐) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรับฟังความคิดเห็นจากผู้รับบริการเพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข

(๑๑) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการลงโทษปรับทางปกครองและการเพิกถอนการขึ้นทะเบียน

(๑๒) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๒๒ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลสำนักงานให้ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อำนาจหน้าที่เหล่านี้รวมถึง

(๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานของสำนักงาน

(๒) อนุมัติแผนการเงินของสำนักงาน

(๓) ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการบริหารงานทั่วไป ตลอดจนออกระเบียบข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงินและทรัพย์สิน การติดตามประเมินผล และการดำเนินการอื่นของสำนักงาน

มาตรา ๒๓ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ให้นามตรา ๒๐ มาใช้บังคับกับการประชุม วิธีการประชุม และการปฏิบัติงานของคณะอนุกรรมการและอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๒๔ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการตรวจสอบชั้นคณะหนึ่ง มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการบริหารเงินและการดำเนินงานของสำนักงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนที่เกี่ยวข้อง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีความโปร่งใส และมีผู้รับผิดชอบ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการ หรือ คณะอนุกรรมการ แล้วแต่กรณี มีอำนาจขอให้หน่วยงานของรัฐหรือสั่งให้บุคคลใดที่เกี่ยวข้องมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง มาให้ข้อคำหรือส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๒๖ ให้กรรมการและอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุม ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และค่าใช้จ่ายอื่นในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๓

สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

มาตรา ๒๗ ให้มีสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เป็นหน่วยงานของรัฐมีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรี

กิจการของสำนักงานไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๒๘ ให้สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร หรือในเขตจังหวัดใกล้เคียง

ให้คณะกรรมการมีอำนาจจัดตั้ง รวม หรือยุบเลิกสำนักงานสาขาในเขตพื้นที่ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การจัดตั้งสำนักงานสาขาให้คำนึงถึงความจำเป็นและความคุ้มค่าในการดำเนินการ เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่าย และให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐหรือเอกชนทำหน้าที่สำนักงานสาขาแทนก็ได้ โดยให้ได้รับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๙ ให้สำนักงานมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) รับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน คณะกรรมการของคณะกรรมการดังกล่าว และคณะกรรมการสาขา
- (๒) เก็บ รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานการบริการสาธารณสุข
- (๓) จัดให้มีทะเบียนผู้รับบริการ หน่วยบริการ และเครือข่ายหน่วยบริการ
- (๔) บริหารกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด
- (๕) จ่ายค่าใช้จ่ายเพื่อให้บริการสาธารณสุขตามที่คณะกรรมการกำหนดให้แก่หน่วยบริการ และเครือข่ายหน่วยบริการตามมาตรา ๔๙
- (๖) ตรวจสอบเอกสารหลักฐานการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายเพื่อให้บริการสาธารณสุขของหน่วยบริการ

(๗) ดำเนินการเพื่อให้ประชาชนมีหน่วยบริการประจำ และการขอเปลี่ยน
หน่วยบริการประจำ รวมทั้งประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนทราบข้อมูลของหน่วยบริการ

(๘) กำกับดูแลหน่วยบริการและเครือข่ายหน่วยบริการในการให้บริการสาธารณสุข
ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่คณะกรรมการกำหนด และอำนวยความสะดวกในการเสนอเรื่องร้องเรียน

(๙) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินต่าง ๆ

(๑๐) ก่อตั้งสิทธิและทำนิติกรรมสัญญาหรือข้อตกลงใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สิน

(๑๑) เรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการในการดำเนินกิจการของสำนักงาน

(๑๒) มอบให้องค์กรอื่นหรือบุคคลอื่นทำกิจการที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน

(๑๓) จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลงานและอุปสรรคในการดำเนินงานของ
คณะกรรมการและคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน เสนอต่อคณะรัฐมนตรีและเผยแพร่
ต่อสาธารณชน

(๑๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจ
หน้าที่ของสำนักงานหรือตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน
มอบหมาย

มาตรา ๓๐ ทรัพย์สินของสำนักงานไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

มาตรา ๓๑ บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่สำนักงานได้มาโดยมีผู้บริจาคให้ หรือได้มา
โดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากรายได้ของสำนักงาน ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงาน

ให้สำนักงานมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้และจัดหาผลประโยชน์
จากทรัพย์สินของสำนักงาน

มาตรา ๓๒ การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงินของสำนักงานให้เป็นไปตามระเบียบ
ที่คณะกรรมการกำหนด

การบัญชีของสำนักงาน ให้จัดทำตามหลักสากลตามแบบและหลักเกณฑ์ที่
คณะกรรมการกำหนด และต้องจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุ
ของสำนักงาน ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยปีละครั้ง

มาตรา ๓๓ ให้สำนักงานมีเลขาธิการเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารกิจการของสำนักงาน
ให้เข้าไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย มติ และประกาศของคณะกรรมการ
และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานทุกตำแหน่ง

ให้คณะกรรมการเป็นผู้คัดเลือกเพิกถอนแต่งตั้งและถอดถอนเลขาธิการ

ประกาศนิตยสาร / 21

(โปรดพลิก)

มาตรา ๓๔ เลขาธิการต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) สามารถทำงานให้แก่สำนักงานได้เต็มเวลา

(๓) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๔) ไม่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) ไม่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

(๗) ไม่เป็นผู้บริหารหรือพนักงานของรัฐวิสาหกิจอื่น หรือกิจการอื่นที่แสวงหากำไร

(๘) ไม่เป็นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้าง ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

(๙) ไม่เป็นข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น

(๑๐) ไม่เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(๑๑) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือบริษัทมหาชนจำกัด เพราะทุจริตต่อหน้าที่

(๑๒) ไม่เป็นหรือภายในระยะเวลาหนึ่งปีก่อนวันได้รับแต่งตั้ง ไม่เคยเป็นกรรมการ หรือผู้บริหารหรือผู้มีอำนาจในการจัดการหรือมีส่วนได้เสียในนิติบุคคลซึ่งเป็นผู้สัญญา ผู้เข้าร่วมงาน หรือมีประโยชน์ได้เสียเกี่ยวข้องกับกิจการของสำนักงาน

(๑๓) คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๕ เลขาธิการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๔

(๔) ขาดการประชุมคณะกรรมการกันสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๕) คณะกรรมการถอดถอนจากตำแหน่งเพราะทุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

(๖) ถูกเลิกสัญญาจ้าง

มาตรา ๓๖ ให้เลขาธิการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้ง
อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

เมื่อตำแหน่งเลขาธิการว่างลงและยังไม่มีกรรมการแต่งตั้งเลขาธิการคนใหม่ หรือในกรณี
เลขาธิการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นการชั่วคราว ให้คณะกรรมการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน
คนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการ

ให้ผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับเลขาธิการ

มาตรา ๓๗ ภายในระยะเวลาสามปีนับแต่พ้นจากตำแหน่ง ห้ามมิให้ผู้เคยดำรงตำแหน่ง
เลขาธิการ เป็นกรรมการ ผู้บริหาร ผู้มีอำนาจในการจัดการ หรือมีส่วนได้เสียในนิติบุคคลซึ่งเป็นคู่สัญญา
ผู้เข้าร่วมงาน หรือมีประโยชน์ได้เสียเกี่ยวข้องกับกิจการของสำนักงาน

มาตรา ๓๘ เลขาธิการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด ตัดเงินเดือน หรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัยเจ้าหน้าที่
และลูกจ้างของสำนักงาน ตลอดจนให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานออกจากตำแหน่ง
ทั้งนี้ ตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด และในกรณีของเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างที่ปฏิบัติงาน
ในสำนักตรวจสอบ ให้ฟังความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบประกอบการพิจารณาด้วย

(๒) ออกระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการดำเนินงานของสำนักงานโดยไม่ขัด
หรือแย้งกับระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ ข้อกำหนด นโยบาย หรือมติของคณะกรรมการ

ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้เลขาธิการเป็นผู้แทนของสำนักงาน เพื่อการนี้
เลขาธิการจะมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ใดของสำนักงานปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไป
ตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๙ ให้มีสำนักตรวจสอบขึ้นในสำนักงานทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการ
ของคณะกรรมการตรวจสอบ และให้รับผิดชอบขึ้นตรงต่อคณะกรรมการตรวจสอบและรายงาน
เลขาธิการตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๔

กองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

มาตรา ๔๐ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เรียกว่า “กองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ” มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นค่าใช้จ่าย สนับสนุน และส่งเสริม การจัดการบริการสาธารณสุขของหน่วยบริการและสนับสนุนการบริหารจัดการของสำนักงาน

เพื่อเป็นการส่งเสริมให้บุคคลสามารถเข้าถึงการบริการสาธารณสุขได้อย่างทั่วถึงและมี ประสิทธิภาพ ให้ใช้จ่ายเงินกองทุนโดยคำนึงถึงการพัฒนาสถานบริการในเขตพื้นที่ที่ไม่มีหน่วยบริการ เพียงพอหรือมีการกระจายหน่วยบริการอย่างไม่เหมาะสมประกอบด้วย

มาตรา ๔๑ กองทุนประกอบด้วย

- (๑) เงินที่ได้รับจากงบประมาณรายจ่ายประจำปี
- (๒) เงินที่ได้รับจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายบัญญัติ
- (๓) เงินที่ได้รับจากการดำเนินการให้บริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัตินี้
- (๔) เงินค่ารับทางปกครองตามพระราชบัญญัตินี้
- (๕) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรือมอบให้แก่กองทุน
- (๖) ดอกผลหรือผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน
- (๗) เงินหรือทรัพย์สินใด ๆ ที่กองทุนได้รับมาในกิจการของกองทุน

เงินและทรัพย์สินที่เป็นของกองทุนในต้องนำส่งกระทรวงการคลังเก็บรายได้แผ่นดิน ตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

ในการเสนอขอรับงบประมาณตาม (๑) ให้คณะกรรมการจัดทำคำขอต่อคณะรัฐมนตรี โดยพิจารณาประกอบกับรายงานความเห็นของคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน

มาตรา ๔๒ ในแต่ละปี ให้คณะกรรมการจัดสรรเงินไม่เกินร้อยละห้าของค่าใช้จ่าย เพื่การบริการสาธารณสุขรากหญ้าของกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงานของสำนักงาน

มาตรา ๔๓ การรับเงิน การจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินกองทุน รวมทั้งการนำเงิน กองทุนไปจัดหาผลประโยชน์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๔ ให้คณะกรรมการกันเงินจำนวนไม่เกินร้อยละหนึ่งของเงินที่จะจ่ายให้หน่วยบริการไว้เป็นเงินช่วยเหลือเบื้องต้นให้แก่ผู้รับบริการ ในกรณีที่ผู้รับบริการได้รับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลของหน่วยบริการ โดยหาผู้กระทำผิดมิได้หรือหาผู้กระทำผิดได้แต่ยังไม่ได้รับค่าเสียหายภายในระยะเวลาอันสมควร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ผู้รับบริการได้รับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลของหน่วยบริการ โดยหาผู้กระทำผิดได้แต่ยังไม่ได้รับค่าเสียหายภายในระยะเวลาอันสมควร ตามมาตรา ๔๔ เมื่อสำนักงานได้จ่ายเงินช่วยเหลือเบื้องต้นให้แก่ผู้รับบริการไปแล้ว สำนักงานมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่ผู้กระทำผิดได้

มาตรา ๔๖ ภายในสามเดือนนับแต่วันสิ้นปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ ให้คณะกรรมการเลขาธิการและรายงานการรับจ่ายเงินของกองทุนในปีที่ล่วงมาซึ่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบรับรองแล้วต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้รัฐมนตรีเสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเพื่อทราบ และจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๕

หน่วยบริการและมาตรฐานบริการสาธารณสุข

มาตรา ๔๗ ให้สำนักงานจัดให้มีการขึ้นทะเบียนหน่วยบริการและเครือข่ายหน่วยบริการ แล้วประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบ เพื่อดำเนินการลงทะเบียนเลือกเป็นหน่วยบริการประจำของตนตามมาตรา ๖

การขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยบริการและเครือข่ายหน่วยบริการ รวมทั้งวิธีการประชาสัมพันธ์ตามวรรคหนึ่งให้กันไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๘ ให้หน่วยบริการมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้บริการสาธารณสุข รวมทั้งการใช้วัคซีน ยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์ในการรักษาที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพ โดยให้ความเสมอภาคและอำนวยความสะดวกในการให้บริการสาธารณสุขที่จำเป็น ตลอดจนเคารพในสิทธิส่วนบุคคลในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความเชื่อทางศาสนา

(๒) ให้ข้อมูลการบริหารสาธารณสุขของผู้รับบริการตามที่ผู้รับบริการร้องขอและตามประกาศที่มีการกำหนดเกี่ยวกับสิทธิของผู้ป่วยและผู้รับบริการโดยไม่คิดเงิน ทั้งในเรื่องผลการวินิจฉัยแนวทางวิธีการ ทางเลือก และผลในการรักษา รวมทั้งผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้ผู้รับบริการตัดสินใจในการเลือกรับบริการหรือปฏิเสธต่อ

(๓) ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อแพทย์ เจ้าหน้าที่สาธารณสุข หรือผู้รับผิดชอบในการดูแลอย่างต่อเนื่องทางด้านสุขภาพกายและสังคม แก่ญาติหรือผู้ที่ใกล้ชิดกับ: ผู้รับบริการอย่างเพียงพอ ก่อนจำหน่ายผู้ป่วยบริการออกจากหน่วยบริการหรือเครือข่ายหน่วยบริการ

(๔) รักษาความลับของผู้รับบริการจากการปฏิบัติหน้าที่ตาม (๑) และ (๒) อย่างเคร่งครัด เว้นแต่เป็นการเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

(๕) จัดทำระบบข้อมูลการให้บริการสาธารณสุข เพื่อสะดวกต่อการตรวจสอบคุณภาพและการบริการ รวมทั้งการขอรับค่าใช้จ่ายเพื่อให้บริการสาธารณสุข

ในการให้บริการสาธารณสุขแก่ผู้รับบริการและการจัดทำระบบข้อมูลการให้บริการสาธารณสุข ให้หน่วยบริการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการและคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานกำหนด

มาตรา ๔๘ หน่วยบริการและเครือข่ายหน่วยบริการตามมาตรา ๔๗ และหน่วยบริการที่รับการส่งต่อผู้รับบริการ มีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายเพื่อบริการสาธารณสุขจากกองทุนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๕๐ เพื่อสร้างหลักประกันสุขภาพแห่งชาติให้แก่บุคคลในพื้นที่ โดยส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมตามความพหุวัฒนธรรม ความเหมาะสม และความต้องการของประชาชน ในท้องถิ่น ให้คณะกรรมการสนับสนุนและประสานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือร่วมกับองค์กรชุมชน องค์กรเอกชนและภาคเอกชนที่ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อตัวเน้นการแสวงหาผลกำไร กำหนดหลักเกณฑ์ เพื่อให้องค์กรดังกล่าวเป็นผู้ดำเนินงานและบริหารจัดการระบบหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่น หรือพื้นที่ โดยให้ได้รับค่าใช้จ่ายจากกองทุน

LIRT
ประกันสุขภาพ 26

หมวด ๖

คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข

มาตรา ๕๑ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข" ประกอบด้วย

- (๑) ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ
- (๒) ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ เลขาธิการทันตแพทยสภา เลขาธิการแพทยสภา เลขาธิการสภาการพยาบาล เลขาธิการสภาเภสัชกรรม นายกสภาทนายความ และนายกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ
- (๓) ผู้แทนเทศบาลหนึ่งคน องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนึ่งคน องค์การบริหารส่วนตำบลหนึ่งคน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่นหนึ่งคน โดยให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทคัดเลือกกันเองและให้ผู้แทนดังกล่าวคัดเลือกกันเองให้เหลือจำนวนสองคน
- (๔) ผู้แทนผู้ประกอบการพยาบาลและผดุงครรภ์ ทันตกรรม เภสัชกรรม และเวชกรรม วิชาชีพละหนึ่งคน และให้ผู้แทนดังกล่าวคัดเลือกกันเองให้เหลือจำนวนหนึ่งคน
- (๕) ผู้แทนผู้ประกอบการโรคศิลปะ สาขาละหนึ่งคน และให้ผู้แทนดังกล่าวคัดเลือกกันเองให้เหลือจำนวนหนึ่งคน
- (๖) ผู้แทนองค์กรเอกชนซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่ใช้เป็นการแสวงหาผลกำไร และดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้ องค์กรละหนึ่งคน โดยการคัดเลือกกันเองในแต่ละกลุ่มให้เหลือกลุ่มละหนึ่งคน และให้ผู้แทนดังกล่าวคัดเลือกกันเองให้เหลือจำนวนห้าคน
 - (ก) งานด้านเด็กหรือเยาวชน
 - (ข) งานด้านสตรี
 - (ค) งานด้านผู้สูงอายุ
 - (ง) งานด้านคนพิการหรือผู้บ้วยจิตเวช
 - (จ) งานด้านผู้ติดเชื้อเอชไอวีหรือผู้บ้วยเรื้อรังอื่น
 - (ฉ) งานด้านผู้ใช้แรงงาน
 - (ช) งานด้านชุมชนแออัด
 - (ฌ) งานด้านเกษตรกร
 - (เม) งานด้านชนกลุ่มน้อย
- (๗) ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนสี่คน โดยในจำนวนนี้

ให้เป็นผู้แทนผู้ประกอบการโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยหนึ่งคน

องค์กรเอกชนตาม (๖) ต้องเป็นองค์กรที่ดำเนินกิจกรรมไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และได้มาขึ้นทะเบียนไว้กับสำนักงานก่อนครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่มิให้มีการคัดเลือกกรรมการนำองค์กรใดดำเนินกิจกรรมหลายกลุ่ม ให้ขึ้นทะเบียนเพื่อใช้สิทธิคัดเลือกกรรมการในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการตาม (๓) (๔) (๕) และ (๖) ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ให้กรรมการตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ดำเนินการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเสนอให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการตาม (๗)

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคสี่ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ให้เลขาธิการเป็นเลขานุการของคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน

มาตรา ๕๒ วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่งและการประชุมของ คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน ให้นับมาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๓ คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ควบคุมคุณภาพและมาตรฐานหน่วยบริการและเครือข่ายหน่วยบริการตาม

มาตรา ๔๘

(๒) กำหนดมาตรการควบคุมและส่งเสริมคุณภาพและมาตรฐานหน่วยบริการและ เครือข่ายหน่วยบริการ

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการร้องเรียนของผู้ซึ่งถูกละเมิดสิทธิ จากการให้บริการ และวิธีพิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าว รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการให้ความ ช่วยเหลือแก่ผู้ซึ่งถูกละเมิดสิทธิจากการให้บริการ และกำหนดหน่วยรับเรื่องร้องเรียนเพื่อให้ประชาชน สามารถเสนอเรื่องร้องเรียนได้โดยสะดวกและเป็นอิสระจากผู้ถูกร้องเรียน

(๔) รวบรวมผลการตรวจตราและการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานหน่วยบริการ และเครือข่ายหน่วยบริการต่อคณะกรรมการ พร้อมทั้งได้ประกาศรายงานดังกล่าวและคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการตามมาตรา ๕๔ ไว้ในที่ที่เปิดเผยและเห็นได้ชัด ณ ที่ทำการของหน่วยบริการหรือเครือข่าย หน่วยบริการนั้น และชี้ทำางการลงกการบริหารส่วนต่างล เขตบจล ล้างบงานเขตในกรุงหางหนานดล และเมืองพทยา ในที่ล่งที่ซึ่งหน่วยบริการนั้นตั้งอยู่ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(๕) สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจตราและการควบคุมกำกับหน่วยบริการและเครือข่ายหน่วยบริการ

(๖) จ่ายเงินช่วยเหลือเบื้องต้น ในกรณีที่ผู้รับบริการได้รับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลโดยหาผู้กระทำผิดมิได้ หรือหาผู้กระทำผิดได้แต่ผู้รับบริการไม่ได้รับค่าเสียหายภายในระยะเวลาอันสมควร ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

(๗) สนับสนุนให้มีการพัฒนาระบบการเผยแพร่ข้อมูลแก่ประชาชนเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในการเข้ารับบริการสาธารณสุข

(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๕๔ คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติตามที่คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานมอบหมายได้
ให้นำมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับกับการประชุม วิธีการประชุม และวิธีปฏิบัติงานของคณะอนุกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานโดยอนุโลม

มาตรา ๕๕ ให้คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน และคณะอนุกรรมการมีอำนาจขอให้หน่วยงานของรัฐหรือสั่งให้บุคคลใดที่เกี่ยวข้องมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง มาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๕๖ ให้กรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานและอนุกรรมการได้รับค่าเบี้ยประชุม ค่าใช้จ่ายในการเดินทางและค่าให้อยื่น ในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๗

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของหน่วยบริการ หรือของเครือข่ายหน่วยบริการ ในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ สอดถามข้อเท็จจริง ตรวจสอบทรัพย์สินหรือเอกสารหลักฐาน ถ่ายภาพ ถ่ายสำเนา หรือนำเอกสารที่เกี่ยวข้องไปตรวจสอบ หรือกระทำการอย่างอื่นตามสมควรเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงอันจะปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประกันสุขภาพ /29

(โปรดพลิก)

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าพบการกระทำผิด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหรืออายัดเอกสารหลักฐาน ทรัพย์สิน หรือสิ่งของ เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาดำเนินการต่อไป

วิธีปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานกำหนด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวแก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๕๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๘

การกำกับมาตรฐานหน่วยบริการ

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่มีสำนักงานตรวจสอบหน่วยงานบริการใดไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุขที่กำหนด ให้รายงานต่อคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณา

คณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งให้มีจำนวนตามความเหมาะสมประกอบด้วยผู้แทนหน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติงานในด้านการแพทย์ การสาธารณสุข และกฎหมาย ผู้แทนองค์กรเอกชน หรือผู้ทรงคุณวุฒิอื่น ซึ่งไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่จะพิจารณา มีหน้าที่สอบสวนและเสนอความเห็นต่อเลขาธิการเพื่อมีคำสั่งตามมาตรา ๖๑

ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานอาจแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าเป็นจำนวนหลายคณะ เพื่อให้ดำเนินการสอบสวนได้ทันทีได้

การสอบสวนต้องกระทำให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน ถ้ายังดำเนินการไม่แล้วเสร็จให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสามสิบวัน และถ้ายังดำเนินการไม่แล้วเสร็จอีกให้รายงานคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานเพื่อพิจารณามีคำสั่งให้ขยายเวลาได้เท่าที่จำเป็น

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจขอให้หน่วยบริการ เครือข่ายหน่วยบริการ ผู้ร้องเรียน หรือบุคคลใดที่เกี่ยวข้องมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง มาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่ผลการสอบสวนตามมาตรา ๖๐ ปรากฏว่าหน่วยบริการใดไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนด ให้เลขาธิการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เป็นการกระทำโดยไม่เจตนาให้มีคำสั่งเตือนให้ปฏิบัติโดยถูกต้อง

(๒) ในกรณีที่มีเจตนากระทำความผิด ให้มีคำสั่งให้หน่วยบริการนั้นชำระค่าปรับทางปกครองเป็นจำนวนหนึ่งแสนบาท สำหรับการกระทำความผิดแต่ละครั้ง และให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับ และในกรณีที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ดำเนินการบังคับตามคำสั่ง ให้เลขาธิการมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อบังคับชำระค่าปรับ ในกรณีนี้ ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งให้ชำระค่าปรับนั้นชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาและบังคับคดีให้มีการชี้หรืออายัดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระค่าปรับได้

(๓) แจ้งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการตรวจสอบและวินิจัยชี้ขาดข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวหาโทษผู้ประกอบวิชาชีพทางด้านสาธารณสุขซึ่งอาจมีส่วนรับผิดชอบในการกระทำผิดของหน่วยบริการ และให้มีการดำเนินการทางวินัยในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

มาตรา ๖๒ ในกรณีที่ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ได้รับความระสรวกตามสมควรหรือตามสิทธิที่จะได้รับการสาธารณสุขที่กำหนดตามพระราชบัญญัตินี้จากหน่วยบริการ หรือหน่วยบริการเรียกเก็บค่าบริการจากตนโดยไม่มีสิทธิที่จะเก็บหรือเรียกเก็บเกินกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือไม่ได้รับค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลของหน่วยบริการภายในระยะเวลาอันสมควร ให้ผู้นั้นมีสิทธิร้องเรียนต่อนักงานเพื่อให้มีการสอบสวน และให้นำความในมาตรา ๖๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ถ้าผลการสอบสวนปรากฏว่า หน่วยบริการไม่ได้กระทำตามที่กฎหมายเขียนให้เลขาธิการแจ้งให้ผู้ร้องเรียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีผลการสอบสวนดังกล่าว

ในกรณีที่มีการสอบสวนปรากฏว่าหน่วยบริการมีการกระทำตามที่ถูกร้องเรียน ให้เลขาธิการมีอำนาจดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ตักเตือนเป็นหนังสือให้หน่วยบริการนั้นปฏิบัติตามคำผู้ร้องเรียนให้เหมาะสม หรือถูกต้องตามสิทธิประโยชน์ของผู้ร้องเรียนนั้น สำหรับกรณีร้องเรียนว่าหน่วยบริการไม่อำนวยความสะดวกหรือไม่ปฏิบัติตามสิทธิประโยชน์ของผู้ร้องเรียน

(๒) ขอคำสั่งเป็นหนังสือให้หน่วยบริการนั้นคืนเงินค่าบริการส่วนเกินหรือที่ไม่มีสิทธิเรียกเก็บให้แก่ผู้ร้องเรียนพร้อมดอกเบี้ยร้อยละสิบห้าต่อปีนับแต่วันที่เก็บค่าบริการนั้นจนถึงวันที่จ่ายเงินคืน และในกรณีที่ไม่มีกรปฏิบัติตามคำสั่งให้นำความในมาตรา ๖๑ (๒) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่การกระทำผิดของหน่วยบริการตามมาตรา ๖๑ หรือมาตรา ๖๒ เป็นการกระทำผิดร้ายแรงหรือเกิดซ้ำหลายครั้ง ให้เลขาธิการรายงานต่อคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานเพื่อพิจารณาดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) สั่งเพิกถอนการขึ้นทะเบียนของหน่วยบริการนั้น

(๒) แจ้งต่อรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลเพื่อพิจารณาดำเนินการให้มีการเพิกถอนใบอนุญาตสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

(๓) แจ้งต่อรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลเพื่อให้มีการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้บริหารของหน่วยบริการในกรณีที่เกินสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ

(๔) แจ้งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการสอบสวนและวินิจฉัยที่ขาดหลักกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพทางด้านสาธารณสุขซึ่งมีส่วนรับผิดชอบในการกระทำผิดของหน่วยบริการ และให้มีการดำเนินการทางวินัยในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

มาตรา ๖๔ ผู้ร้องเรียนหรือหน่วยบริการที่ได้รับคำสั่งจากเลขาธิการหรือคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานตามหมวดนี้ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งหรือวันที่ได้รับทราบคำสั่ง แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์และวิธีพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

UIRT
ประกันคุณภาพ /32

มาตรา ๖๕ เมื่อเลขาธิการดำเนินการตามมาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๒ หรือเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๔ ผลเป็นประการใดแล้ว ให้เลขาธิการรายงานผลการดำเนินการหรือคำวินิจฉัยต่อคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานเพื่อทราบ

หมวด ๙

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๖๖ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน คณะอนุกรรมการของคณะกรรมการดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๖๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๗ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกตามสมควรแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕๔ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๘ ในวาระเริ่มแรก มีให้นำบทบัญญัติมาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับ จนกว่าจะได้มีการจัดเตรียมความพร้อมเพื่อให้บริการสาธารณสุขตามบทบัญญัติดังกล่าว

เมื่อได้มีการจัดเตรียมความพร้อมเพื่อให้บริการสาธารณสุขตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้รัฐมนตรีประกาศกำหนดระยะเวลาการเริ่มให้บริการสาธารณสุขในวาระกิจจานุเบกษา ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖๙ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และหากไม่แล้วเสร็จให้ขยายระยะเวลาได้ครั้งละหนึ่งปี โดยให้สำนักงาน หรือสำนักงานและสำนักงานประกอบอื่นใด แล้วแต่กรณี รายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ และจัดให้มีการเผยแพร่รายงานนั้นต่อสาธารณชน

มาตรา ๗๐ ให้กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการให้มีการคัดเลือกและแต่งตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๗ (๓) (๔) (๕) และ (๖) และคัดเลือกเลขาธิการเพื่อให้ได้คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วยรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนห้าคน โดยในจำนวนนี้ให้เป็นผู้แทนผู้ประกันตนจำนวนสี่คน เป็นกรรมการ

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งรองปลัดกระทรวงคนหนึ่งในกระทรวงสาธารณสุข เพื่อทำหน้าที่เลขาธิการในการชั่วคราวจนกว่าเลขาธิการซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้เข้ารับหน้าที่

ให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เลขาธิการตามวรรคสามเป็นเลขานุการของคณะกรรมการตามวรรคสอง และให้รัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการในกระทรวงสาธารณสุข จำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๗๑ ให้กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการให้มีการคัดเลือกและแต่งตั้งกรรมการตามมาตรา ๕๑ (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๗) เพื่อให้ได้คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วยปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลป์ เลขาธิการทันตแพทยสภา เลขาธิการแพทยสภา เลขาธิการสภาการพยาบาล เลขาธิการสภาเภสัชกรรม นายกสภาทันตแพทย์ นાયสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนห้าคน โดยในจำนวนนี้ให้เป็นผู้แทนผู้ประกันตนจำนวนหนึ่งคน เป็นกรรมการ

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการคนใดคนหนึ่ง ตามมาตรา ๗๐ เป็นเลขานุการคนหนึ่ง และแต่งตั้งข้าราชการในกระทรวงสาธารณสุขจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๗๒ ให้โอนกิจการทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และความรับผิดชอบ รวมทั้งเงินงบประมาณของกระทรวงสาธารณสุข ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประกันสุขภาพตามพระราชบัญญัตินี้ไปเป็นของสำนักงานในวันทีพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๗๓ ข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการใด สมควรใจจะเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน ให้แจ้งความจำเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา และจะต้องผ่านการคัดเลือกหรือการประเมินตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

ข้าราชการซึ่งเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณี

ลูกจ้างซึ่งเปลี่ยนไปเป็นลูกจ้างของสำนักงานตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าออกจากราชการเพราะทางราชการยุบเลิกตำแหน่งหรือเลิกจ้างโดยไม่มีความผิด และให้ได้รับบำเหน็จตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง

เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับของสำนักงาน ข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการผู้ใดเปลี่ยนไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงานตามมาตรานี้ ระยะเวลาราชการหรือเวลาทำงานในขณะที่เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างต่อเนื่องกับเวลาทำงานของเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสำนักงาน แล้วแต่กรณี ก็ให้สิทธิกระทำได้โดยแสดงความจำเป็นว่าไม่ขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ

การไม่ขอรับบำเหน็จหรือบำนาญตามวรรคสี่ จะต้องกระทำภายในสามสิบวันนับแต่วันที่โอน สำหรับกรณีของข้าราชการให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณี สำหรับกรณีของลูกจ้างให้กระทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานยื่นต่อผู้ว่าจ้างเพื่อส่งต่อไปให้กระทรวงการคลังทราบ

.....
.....
ถูกต้องตามมติของสภาผู้แทนราษฎร

lyn
(นายอนุสรณ์ กลีกร)

หัวหน้าฝ่ายนิติ กองการประชุม
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LIR

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับ
การเงิน ซึ่งวุฒิสภาได้รับเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และจะต้องพิจารณาให้เสร็จ
ภายใน ๓๐ วัน ขณะนี้เหลือเวลาเพียง ๑๖ วัน ขอเชิญเลขาธิการวุฒิสภา อ่านบันทึก
หลักการและเหตุผล เชิญครับ

นางสาววรรณิ์ เกตุนุติ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการวุฒิสภา) :

“บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๕๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติ
ให้ชนชาวไทยย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และ
ผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสีย
ค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายบัญญัติ และการให้บริการสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่าง
ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน

มีส่วนร่วมเท่าที่จะกระทำได้ และมาตรา ๘๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้รัฐต้องจัดและส่งเสริมการสาธารณสุขให้ประชาชนได้รับบริการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง ด้วยเหตุนี้จึงต้องจัดระบบการบริการสาธารณสุขที่จำเป็นต่อสุขภาพและการดำรงชีวิตให้มีการรักษาพยาบาลที่มีมาตรฐานโดยมีองค์กรกำกับดูแลซึ่งจะดำเนินการโดยการมีส่วนร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน เพื่อจัดการให้มีระบบการรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพทั้งประเทศ และให้ประชาชนชาวไทยมีสิทธิได้รับการบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานด้วยกันทุกคน นอกจากนี้เนื่องจากในปัจจุบันระบบการให้ความช่วยเหลือในด้านการรักษาพยาบาลได้มีอยู่หลายระบบ ทำให้มีการเบิกจ่ายเงินซ้ำซ้อนกัน จึงสมควรนำระบบการช่วยเหลื่อดังกล่าวมาจัดการรวมกันเพื่อลดค่าใช้จ่ายในภาพรวมในด้านสาธารณสุขมิให้เกิดการซ้ำซ้อนกันดังกล่าว และจัดระบบใหม่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านรัฐมนตรีจะมีอะไรเพิ่มเติมไหมครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ ในคราวที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมได้ขอมอบหมายคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาพิจารณาว่า จะสมควรมอบหมายให้คณะกรรมการวิสามัญฯ ได้รับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาศึกษาตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๕ คณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาพิจารณาแล้ว มอบหมายให้คณะกรรมการการสาธารณสุขรับร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวไปพิจารณาแล้วรายงานต่อวุฒิสภาคั้งปรากฏตามเอกสารรายงานของคณะกรรมการที่ได้แจ้งกับท่านไปแล้ว ขอเชิญประธานคณะกรรมการการสาธารณสุขแถลง เชิญคุณหมอมาลินี ครับ

นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ คิฉัน แพทย์หญิงมาลินี สุขเวชชวรกิจ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครสวรรค์ ประธานคณะกรรมการการสาธารณสุข วุฒิสภา ขอกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า จากการที่ได้รับมอบหมายจากท่านประธานฯ และคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาตามข้อบังคับที่ ๑๐๕ ให้ศึกษาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จากการศึกษาของคณะ

กรรมการซึ่งเราได้ตั้งอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่งมี พลโท นายแพทย์โกวิท พัทธมมาน เป็นประธาน เอกสารได้แนบมาให้ทุกท่านแล้ว ณ ที่นี้ ขอสรุปร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างย่อ ๆ ดังนี้

เรื่องที่เสนอเข้าสภาผู้แทนราษฎรมีด้วยกัน ๖ ร่าง โดยมีร่างของประชาชน ที่นำเสนอโดยกรรมการการสาธารณสุข สภาผู้แทนราษฎรด้วย และมีร่างของ กรม. ซึ่งมี ๕ หมวด รวม ๖๓ มาตรา ที่น่าสังเกตคือ พระราชบัญญัติฉบับนี้เขียนไว้เป็นกรอบ กว้าง ๆ โดยมีแนวคิดคือ

๑. กองทุน เป็นกองทุนเดียวในอนาคตโดยรวมกองทุนประกันสังคม กองทุนข้าราชการและอื่น ๆ เข้ามารวมด้วย

๒. คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ มีรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงสาธารณสุขเป็นประธาน และคณะกรรมการคณะนี้ มีข้าราชการเป็นองค์ประกอบ อยู่มาก มีประชาชนร่วมอยู่น้อย

๓. คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข มีปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธาน ซึ่งทั้ง ๒ องค์กักรั้ร่วมอำนาจอยู่ที่กระทรวง สาธารณสุขแห่งเดียว โดยหลักการแล้วคณะกรรมการเราคิดว่าควรจะแยกออกจากกัน

๔. เรื่องของสิทธิประโยชน์ของประชาชน ไม่ได้ระบุไว้ชัดเจน

ในรายละเอียดทั้งหมดคดีนี้ได้แนบเอกสารทุกอย่างให้ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ เห็น ทราบแล้ว คดีนั้นจึงขอเสนอข้อคิดเห็นสั้น ๆ ว่า ร่างพระราชบัญญัติ หลักประกันสุขภาพ พ.ศ. เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องให้แก่พี่น้องประชาชนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ มาตรา ๘๒ แต่สมควรที่จะพิจารณาประเด็นที่ยังมีข้อถกเถียงกันในทางวิชาการ และความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติเพื่อให้ประชาชนทุกคนได้รับบริการสาธารณสุขที่มี คุณภาพและมาตรฐานอย่างทั่วถึงภายใต้การบริหารจัดการงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งคดีนี้จะเปิดโอกาสให้ท่านสมาชิกฯทุกท่านได้อภิปรายอย่างกว้างขวาง ขอบขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : หมอวีรพงศ์ เชื้อศรี

นายวีรพงศ์ สกตกิจวัฒน์ (กระษัตริย์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นายแพทย์วีรพงศ์ สกตกิจวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดกระบี่ กระผมขอแสดงความความคิดเห็น ในการพิจารณาพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพฉบับนี้ครับ ในประเด็นที่กระผม เห็นว่ามีความสำคัญต่อการปฏิรูประบบดูแลสุขภาพที่พี่น้องประชาชนที่มีความแตกต่างจาก ระบบเดิมอย่างสิ้นเชิง และเพื่อเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยเฉพาะในมาตรา ๕๒ ที่บอกว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกัน ในการรับบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐานและผูกไว้โดยมีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาล และมาตรา ๘๒ ที่กล่าวว่า “รัฐต้องจัดและส่งเสริมการสาธารณสุขให้ประชาชนได้รับการ บริการที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง ประเด็นแรกของร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ต้องการที่จะรวมกองทุนต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างกระจัดกระจายในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเป็น ของภาครัฐหรือเอกชนให้เป็นกองทุนเดียวกัน สำหรับภาครัฐผมไม่คิดใจที่จะรวมมาเป็น กองทุนเดียวกัน ซึ่งขณะนี้ภาครัฐก็มีกองทุนสวัสดิการข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ ประกันสังคม ระบบสงเคราะห์ผู้มีรายได้น้อย ซึ่งรวมถึงเด็ก คนชราและผู้พิการต่าง ๆ แต่กองทุนของ เอกชนซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเข้าไปก้าวก่ายและต้องด้วยผมไม่เห็นด้วยครับ ในปัจจุบันเรามีกองทุนอยู่หลายกองทุน กองทุนที่เขาทำคืออยู่แล้ว เช่น กองทุนประกันสังคม ซึ่งมีเงินอยู่เป็นแสนล้าน ถ้าหากว่ารัฐอาศัยพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปรวมกองทุนนี้เข้ามา

ด้วยกัน ผมเชื่อว่าลูกจ้างต่าง ๆ รวมทั้งนายจ้างด้วยที่ได้รับสวัสดิการคืออยู่แล้ว พร้อมทั้งสถานบริการต่าง ๆ ที่พึ่งพอกับกองทุนประกันสุขภาพคงจะมีความสุขสบายใจเป็นอย่างยิ่ง และกองทุนอีกกองทุนหนึ่งคือกองทุนของบริษัทประกันชีวิต เราคงทราบดีแล้วว่า ถ้าหากผู้ประกันตนต้องการได้รับความคุ้มครองที่มากขึ้นก็จ่ายค่าประกันตนมากขึ้น แต่ถ้าหากทางบริษัทประกันชีวิตต้องจ่ายผ่านกองทุนนี้จะมีปัญหาตรงที่ว่า อาจจะจ่ายเบี้ยประกัน อาจจะจ่ายค่าบริการต่าง ๆ เป็นจำนวนขึ้นด้าให้กับกองทุนนี้ คือไปประชาชนก็คงไม่อยากจะมาใช้บริการของบริษัทประกันชีวิตเอกชน คงจะใช้โครงการ ๓๐ บาทที่รัฐกำลังทำอยู่ ซึ่งจะทำให้ไม่มีการพัฒนา อันนี้ก็คงจะทำให้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๑ ที่บอกว่า “รัฐต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาดกำกับดูแลให้มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรมและคุ้มครองผู้บริโภค” ตรงนี้ผมเห็นว่า ก็ไม่ควรไปแตะต้องกองทุนควรจะเป็นกองทุนหลาย ๆ กองทุนเพื่อให้มีการแข่งขันกัน-----

- ๓๒๒/๑

ข้อดีของการมีกองทุน รายได้กองทุนก็คือว่าทำให้ประชาชนสามารถเลือกกองทุนต่าง ๆ ได้ การรวมกองทุนให้เป็นกองทุนเดียวกันอาจจะมิใช่อะไรก็ต่อว่าทำให้เกิดความเท่าเทียมในการรักษาพื้นฐาน ลดความซ้ำซ้อนและมีเอกภาพแก่นั่นเอง แต่ข้อเสียของกองทุนเดียวกันก็คือหากบริหารจัดการไม่ดีจะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันในการรับบริการที่มีคุณภาพ เกิดการรวมศูนย์อำนาจที่ใหญ่มากขึ้น ไม่มีการแข่งขัน ตรงนี้ขอให้ระวัง และในพระราชบัญญัติฉบับนี้มีข้อที่น่าคิดก็คือว่าการให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้รับผิดชอบพระราชบัญญัติฉบับนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง เพราะว่าในกองทุนเราจะมีภาระครบทรัพยากรต่าง ๆ จากหลายหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็นของกระทรวงสาธารณสุขเอง ของผู้ให้บริการ ผู้ซื้อบริการ โรงพยาบาลเอกชนต่าง ๆ ที่จะต้องเข้ามาอยู่ในตรงนี้ ถ้าหากว่าให้กระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขเองปัจจุบันก็มีโรงพยาบาลที่อยู่ในความรับผิดชอบมากถือว่าเป็นผู้ให้บริการ ถ้าหากมากำหนดมาตรฐานเองก็ถือว่าเป็นไม่เกิดความสมดุล จะไม่เกิดความยุติธรรม ตรงนี้ก็ขอให้คิดและอีกประการหนึ่ง ในมาตรา ๕๘ (๑) ที่กำหนดให้กรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการให้ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ อันนี้ผมก็ไม่เห็นด้วย เพราะว่ากระทรวงสาธารณสุขดูแลโรงพยาบาลมากมายอยู่แล้ว ถ้าหากไปเป็นประธานตรงนี้ การกำหนดมาตรฐานต่าง ๆ ก็คงจะไม่ยุติธรรม ในเบื้องต้นผมก็ขอแสดงความคิดเห็นแค่นี้ก่อน ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : อาจารย์วัลลภ เชิญครับ

นายวัลลภ ดังคนานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม วัลลภ ดังคนานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา ก่อนที่กระผมจะถามท่านรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขที่มาอยู่ ณ ที่นี้ละครับ กระผมขออนุญาตอธิบาย ๒ - ๓ ประการที่กระผมคิดว่าสำคัญต่อการพิจารณากฎหมายฉบับนี้

ประการที่ ๑ กระผมคิดว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายซึ่งมีร่างทั้งหมด ๖ ร่าง ดังที่ท่านประธานคณะกรรมการการสาธารณสุขได้อธิบายไปแล้ว ทั้ง ๖ ร่างนี้จริงอยู่แม้ว่าโดยหลักการแล้วจะใช้ร่างของคณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณา

แต่ก็มีใช้หมายความว่าอีก ๕ ร่างนั้นจะไม่ได้รับความสนใจ กระผมพูดเช่นนี้เพื่อโยงมาสู่
ประการที่ ๒ ครับ

ประการที่ ๒ ก็คือว่าโดยเฉพาะร่างที่มาจากประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อ
เป็นร่างที่ ๖ ถ้าท่านประธานฯ จะได้กรุณาดูนะครับ กระผมคิดว่าร่างที่มาจากประชาชน
ซึ่งมีหลักการและเหตุผล กระผมเองยังเห็นว่าป็นร่างที่ค่อนข้างละเอียด และเป็นร่างที่มี
สาระที่กระผมอยากจะฝากคณะกรรมการที่จะตั้งต่อไป ได้โปรดกรุณานำไปพิจารณาด้วย
เพราะสาระที่ปรากฏในเหตุผลนั้นได้พูด ๒ - ๓ เรื่อง ที่กระผมคิดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ

เรื่องที่ ๑ ได้พูดถึงระบบสงเคราะห์ผู้มีรายได้น้อย ซึ่งครอบคลุมไปถึง
เรื่องเด็ก ผู้สูงอายุและผู้พิการ สาระประการนี้ทั้ง ๕ ร่างไม่มีเลยครับ แต่ร่างที่มาจาก
ประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อได้ใช้นัยนี้บรรจุเอาไว้

เรื่องที่ ๒ ของร่างที่มาจากประชาชนได้พูดไว้ในบรรทัดสุดท้ายของหลักการ
ในหน้าที่ ๑ ในวรรคสองพูดว่า การที่ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการควบคุมตรวจสอบ
ระบบบริการดูแลรักษา ทำให้การจัดบริการในแต่ละชุมชนไม่สอดคล้องกับสถานการณ์
ในท้องถิ่น ประโยคต่อไปนี้สำคัญมากนะครับ และทำให้สูญเสียองค์ความรู้ดั้งเดิมของ
ชุมชนในการดูแลรักษา -----

สาระที่บัญญัติไว้ครั้งนี้สมควรเป็นหัวใจมากของระบบหลักประกันสุขภาพ ตรงนี้ไม่ใช่คำถามครับ ผมเกริ่นนำเพียงแต่อยากจะเรียนผ่านท่านประธานฯ ไปยังสมาชิกฯทั้งหลายว่าจริงอยู่แม้จะใช้ร่างที่ผ่านคณะรัฐมนตรีเป็นหลักก็ตาม แต่ร่างที่เหลือโดยเฉพาะอีก ๕ ร่างนี้จำเป็นต้องได้รับการพิจารณาด้วย ท่านประธานฯ ครับ ผมได้ดูกฎหมายหลักประกันสุขภาพทั้ง ๘ หมวด ๑ บทเฉพาะกาล ที่ครอบคลุม ๑๓ มาตรานี้โดยละเอียดจริง ๆ ผมมีคำถามที่อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรี ๓ คำถามสั้น ๆ ครับ

คำถามที่ ๑ ร่างที่เป็นร่างที่ผ่านมาจากสภาผู้แทนราษฎร โดยเฉพาะร่างของคณะรัฐมนตรี ได้อ่างรัฐธรรมนูญไว้ ๒ มาตรา อ่างรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ แล้วก็รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ ผมแปลกใจครับ ผมแปลกใจว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ นี้ท่านร่างท่านยกมาไม่ครบ ท่านมีเจตนาประการใดหรือไม่ผมไม่แน่ใจ ท่านยกมาเพียง ๒ บรรทัดเท่านั้น ก็คือ บรรทัดหนึ่ง ท่านเขียนว่า “บุคคลมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการทางสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” นี่ก็คือ บรรทัดหนึ่งซึ่งบอกให้บัญญัติเป็นกฎหมาย แล้วท่านก็ควรครสองครับ ยกว่า “การบริการทางสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนมีส่วนร่วมด้วยเท่าที่จะกระทำได้” ท่านยกมาตรานี้เข้าไปด้วย แต่ทำไมบรรทัดสามท่านไม่ได้ใส่เข้าไป ผมไม่เข้าใจ บรรทัดสาม เขียนอย่างนี้ครับ “การป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตราย รัฐต้องจัดให้ประชาชนโดยไม่มีมูลค่าและทันต่อเหตุการณ์ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” ผมถามว่าทำไมไม่ได้ใส่ ไม่ได้เพราะท่านกลัวเขาไม่เสีย ๓๐ บาท ใช่หรือไม่ เพราะว่าเขียนเลขครับ “ให้แก่ประชาชนโดยไม่มีมูลค่า” คือ ๓๐ บาทก็คิดไม่ได้ ผมไม่แน่ใจนะครับ ผมถามว่าเหตุใดมาตรา ๕๒ บรรทัดสามนี้ จึงไม่ได้บรรจุเอาไว้ด้วย ในร่างหลักการที่ผ่านมาจากคณะรัฐมนตรี

คำถามที่ ๒ ครับ ผมขอเรียนถามไปตรงหัวใจของพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยหลักการของกฎหมายฉบับนี้เน้นมากเรื่องความร่วมมือของภาคประชาชน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะทำงานร่วมกับรัฐ ที่จะดูแลเรื่องประกันสุขภาพให้แก่ประชาชน ผมถามจริง ๆ เลอะครับว่า การมีส่วนร่วมนั้น เฉพาะเจาะจงเพียงแค่นี้มีรูปหรือ

รูปแบบของกรรมการเท่านั้นใช่หรือไม่ หรือมีลักษณะอื่นอยู่ใน พ.ร.บ. ฉบับนี้ด้วย ท่านช่วยตอบผมให้หายสงสัยหน่อยเถอะครับ

ประการสุดท้ายซึ่งอาจจะสอดคล้องกับท่านอาจารย์หมอที่ได้ตั้งคำถามไปเมื่อสักครู่ แต่ผมมีรายละเอียดเล็กน้อยครับ ผมเองสนใจเรื่องงบประมาณที่จะใช้จ่ายในเรื่องหลักประกันสุขภาพ ในเอกสารที่เราได้รับมาจากสภาผู้แทนราษฎรเล่มสี่เขียวนี้นะครับ ในหน้าที่ ๗ ได้ปรากฏตารางที่สำคัญมากในเชิงงบประมาณ ตารางนี้พูดถึงแหล่งเงินปี ๒๕๕๔ ๑๑ แหล่งที่จะนำมาใช้จ่ายเกี่ยวกับหลักประกันสุขภาพ แหล่งที่ ๑ บอกรายการกระทรวงสาธารณสุข ๓๕,๖๖๖ ล้านบาท แหล่งที่ ๒ มาจากกระทรวงอื่น ๆ ๖,๘๖๑ ล้านบาท แหล่งที่ ๓ มาจากการปกครองส่วนท้องถิ่น ๑,๘๑๕ ล้านบาท แหล่งที่ ๔ มาจากสวัสดิการข้าราชการ ๑๖,๔๔๐ ล้านบาท แหล่งที่ ๕ มาจากสวัสดิการรัฐวิสาหกิจ ๓,๑๘๐ ล้านบาท มาจากประกันสังคม ที่ท่านพูดเมื่อสักครู่ ๘,๒๐๐ ล้านบาท มาจากกองทุนเงินทดแทน ๗๑๒ ล้านบาท มาจากผู้ประสบภัยทางรถ ๒,๘๑๒ ล้านบาท มาจากการคลังสาธารณะ ๑๖,๕๕๐ ล้านบาท ต้องการเงินเพิ่ม ๒๓,๔๕๐ ล้านบาท รวมงบประมาณที่ต้องการทั้งหมด ๑ แสนล้านบาท คำถามอยู่ตรงนี้ครับ เพื่อให้สมาชิกได้สบายใจว่าที่เอามาจากประกันสังคมนั้น เอามาจากกองทุนเงินทดแทน เอามาจากประสบภัยทางรถนั้น เอาส่วนไหนเข้ามา ผมอาจจะขออนุญาตถามนำก็ได้ครับ เอามาจากไหน เอาทั้งหมดหรือเปล่า ต้องดูกองทุนประกันสังคมทั้งหรือเปล่า แล้วเอาเงินทั้งหมดมาใส่ในกองทุนนี้หรือเปล่า อย่างนี้เป็นต้นนะครับ ผมต้องการคำตอบที่ชัดเจน ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : คุณหมอสวัสดิ์ เชิญครับ

LIRT

นายสวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ (นครพนม) : เรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ
 กระผม นายแพทย์สวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครพนม กระผมได้พิจารณา
 หลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฉบับนี้แล้ว กระผม
 เห็นว่าเป็นสิทธิของประชาชนชาวไทยที่ควรได้รับการประกันสุขภาพอย่างถ้วนหน้า และ
 เป็นหน้าที่ของรัฐบาลต้องจัดบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง
 กระผมจะไม่ขอลงรายละเอียดในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวันนี้ แต่จะชี้แจงถึงเหตุผล
 ที่จะรับหรือไม่รับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ไว้พิจารณา ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ปัญหาของ
 ประชาชนซึ่งท่านประธานฯ และพวกเราทราบกันดีในขณะนี้คือปัญหาความยากจนและ
 การเจ็บป่วยของประชาชน กระผมจะอภิปรายเฉพาะเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วยของประชาชน
 ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับความยากจนไปด้วยกันนะครับ เรื่องของการเจ็บไข้ได้ป่วยของ
 ประชาชนนั้นนะครับ เกิดความทุกข์ก็เมื่อต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้แก่
 สถานบริการ ไม่ว่าจะเป็นของทางรัฐบาลหรือเอกชน จะทุกข์ก็ต่อเมื่อมีเงินไม่พอจ่าย
 นะครับ ตรงนั้นคือความทุกข์ บางครั้งเมื่อไม่พอจ่ายก็ต้องกู้หนี้ยืมสิน ต้องขายทรัพย์สิน
 แต่ถ้ามักเกิดทุกข์ขึ้นนะครับ ถ้าบอกว่าให้ไปรักษาต่อที่อื่น โดยเฉพาะคนในชนบท
 ห่างไกล ถ้าหมอบอกว่าโรคนี้รักษาไม่หายคุณต้องไปรักษาที่ถูกลราชธานี อุดรธานี
 ขอนแก่นหรือกรุงเทพมหานคร อันนี้เกิดความทุกข์แล้วละครับ เพราะโรคหลายโรค
 โดยเฉพาะโรคที่รักษายาก ๆ ที่เรียกว่าบริการขั้นตติยภูมิเป็นต้นว่า โรคหัวใจ โรคมะเร็ง
 โรคเกี่ยวกับสมองนี่นะครับ ในชนบทรักษาไม่ค่อยได้เท่าไร ถ้าบอกให้ไปรักษาโรค
 ดังกล่าวนี้อันนี้จะเกิดความทุกข์เพราะว่าบอกให้ไปกรุงเทพฯ ก็ยังไม่เคยไปสักทีละครับ
 อันนี้ละครับ ถ้าไปแล้วก็เกิดปัญหาเหมือนกัน บางคนนั้นมาถึงกรุงเทพฯ แล้วไม่ได้รับ
 การตรวจรักษา ถ้าไปตรวจที่โรงพยาบาลของรัฐ ผมมีตัวอย่างนะครับ มีอยู่คนหนึ่งผมไป
 ที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยที่อยู่ฝั่งธนฯ ผมพาญาติไปตรวจก็ไปพบคนไข้ที่น่าสงสาร
 คือเขาเป็นโรคมะเร็งที่คอ มะเร็งคอต่อน้ำเหลือง ผมก็นั่งคุยผมไม่ได้บอกว่าผมเป็น ส.ว.
 หรือเป็นคุณหมอเขาก็ระบายความทุกข์เขาบอกว่า เขาเป็นโรคนี้นานแล้วหลายเดือน
 เขาไปขอรับการรักษาที่สถาบันมะเร็งของกระทรวงสาธารณสุขบอกว่า ต้องเข้าตัว
 ๖ เดือนนะครับ เขาทนไม่ไหวเขาเลยบอกเขาไปที่โรงพยาบาลศิริราชขออนุญาตเข้านาม

โรงพยาบาลนครชัยศรี แต่ว่าโชคดีที่ว่าทางโรงพยาบาลศิริราชให้คิว ๒ เดือนเขาก็ได้คิว ในวันนั้นผมไปเขาเริ่มจะฉายรังสีนะครับ เขาบอกว่าผมรอคิวมาหลายเดือนแล้ว ตอนนี้ได้ฉายรังสีแล้วได้ฉายแสงนะครับ แต่ว่าฉายแล้วจะหายหรือเปล่านั้นไม่รู้ ไม่รู้จะหายหรือจะตาย เขาบอกนะครับ คือรอนานเกินไป ตรงนี้ก็เป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงการบริการที่ไม่ทั่วถึง ไม่มีประสิทธิภาพ คือได้รักษาแล้วก็อาจจะไม่รอดเขาว่าอย่างนั้นนะครับ ตอนนั้นผมไม่ได้คิดตามว่าเขาไปถึงไหนแล้วคนไข้รายนี้ มีตัวอย่างอีกนะครับ มีญาติคนไข้มาขอร้องให้ผมช่วยติดต่อโรงพยาบาลแห่งหนึ่งบอกว่าเขาเป็นโรคไตวายเรื้อรังนะครับ รักษาจนหมดเงินหมดทองไปแล้วขอให้ท่าน ส.ว. ช่วยติดต่อโรงพยาบาลของรัฐหน่อยเถอะว่าลดหย่อนค่ารักษาได้ไหม เพราะว่าถ้าไปล้างไตหรือฟอกเลือดนี้ ครั้งละ ๓,๐๐๐ บาท อาทิตย์หนึ่ง ๒ ครั้ง เขาต้องเดินทางอีกประมาณ ๓๐๐ กิโลเมตร จากอำเภอที่ห่างไกลแล้วไปรักษาที่โรงพยาบาลศูนย์แห่งหนึ่งนะครับ ก็ปรากฏว่าได้รับคำตอบจากโรงพยาบาลว่าจะลดให้ได้ไหมก็รออยู่หลายเดือนไม่ตอบนะครับ ขณะนี้เขาเสียชีวิตไปแล้ว เขาบอกว่าคุณไข้ที่ผมฝากตายไปแล้วคุณหมอบ ยังไม่ได้รับคำตอบเลยว่าจะลดให้หรือไม่ลดค่ารักษา อันนี้เป็นตัวอย่างที่ ๒ -----

- ๓๕/๑

อีกตัวอย่างหนึ่งตรงนี้เป็นปัญหามากคือว่า คนบ้านนอกที่เป็นโรคหัวใจ ผ่าตัดหัวใจยาก จะไปผ่าที่ขอนแก่น ที่ผมอยู่ในภาคอีสานก็เพิ่งเกิดการผ่าตัดได้ใหม่ ๆ ก็เสี่ยงเหมือนกัน จะหายหรือจะรอดไม่ทราบครับ อันนี้เขาก็ต้องมาที่กรุงเทพฯ พอมารุงเทพฯ ก็โชคดี คนใช้รายนั้นเขามอบว่าเขาได้ไปตรวจที่โรงพยาบาลเอกชน ไปนอนอยู่คืนหนึ่ง ปรากฏว่า รุ่งเช้าเขาก็เก็บเงินประมาณ ๑๕,๐๐๐ บาท คืนเดียวนะครับ แก่ก็ตกใจเพราะเงินแค่น้อย แก่ก็ถามว่า คุณหมอ ๑๕,๐๐๐ บาททำอะไรบ้าง เขาก็กระซิบบอกว่าค่าหมอที่ตรวจเอาไป ๗,๐๐๐ บาท เขาตรวจอย่างไรงี้ เขาเอาเครื่องฟูฟิงจิม ๆ แล้วก็ให้คำปรึกษาบอก ๗,๐๐๐ บาท แทบซื้อก แล้วก็บอกว่า ๗,๐๐๐ บาทนี่คือเบื้องต้น ต่อไปเขาจะส่งไปรักษาที่ ศูนย์โรคหัวใจที่มียี่ห้อเสียงของกระทรวงสาธารณสุข ท่านต้องไปจ่ายอะไรให้พิเศษสำหรับ แพทย์ที่จะต้องผ่าตัดอีก ๓๐,๐๐๐ บาทเสียก่อนจึงจะได้คิว เขาก็ได้คิวในการผ่าตัดหัวใจ เขารอคิวไป ก็เกิดการสับสนเพราะว่าเขาไม่ค่อยมีเงิน แล้วบังเอิญการวินิจฉัยของแพทย์ ขัดแย้งกัน คนหนึ่งบอกต้องผ่า อีกคนหนึ่งบอกไม่ต้องผ่า เขาก็ตกใจ เขาก็กลับบ้าน เขาก็ ไปหาหมอเขาเล่าให้ฟัง ผมก็มาเรียนให้ท่านประธานฯ ทราบปัญหาคือความยากจน ความไม่ เท่าเทียม ไม่ทั่วถึงในการให้บริการ คือความทุกข์ของประชาชน อันนี้เป็นตัวอย่าง

๒ - ๓ ตัวอย่าง ท่านประธานฯ ครับ อีกตัวอย่างของการให้บริการที่เป็นปัญหาคือ ระบบการส่งต่อซึ่งผมทราบว่าทางรัฐบาลได้พยายามแก้ไขแล้ว อันนี้ยกตัวอย่างง่าย ๆ เป็นต้นว่า คนไข้ที่สถานอนามัยแห่งหนึ่งตั้งอยู่ใกล้โรงพยาบาลใหญ่ของทหาร อยู่แถว ๆ คอนเมือง แต่ว่าอยู่คนละอำเภอ คนละจังหวัด เขาอยู่ปทุมธานี เขาอยากจะไปรักษาที่ โรงพยาบาลแห่งนั้น บอกไม่ได้เพราะว่าคนละจังหวัดกัน คนละหน่วยงาน ไม่เกี่ยวกับ คนใช้กระทรวงสาธารณสุขจะไปรักษาที่โรงพยาบาลของกลางใหม่ก็ต้องเสียเงินนะครับ จะบัตรทองเคราะห์ะ บัตรสุขภาพก็ไม่ได้ แม้แต่ตลอดถูกเขาก็ไม่รับ เพราะว่าคนละสังกัด เขาก็ ต้องร่อนจากตำบลแห่งนั้นไปอำเภอธัญบุรี แล้วก็ข้ามฝากไปรักษาโรคที่โรงพยาบาล ปทุมธานี ตรงนี้ผมทราบว่ากระทรวงกำลังแก้ไขแล้ว คือว่าจะให้โรงพยาบาลของกระทรวง อันเข้ามามีส่วนร่วม คือเป็นเครือข่ายเดียวกัน ก็ต้องขอขอบคุณรัฐบาลด้วย เพราะกระทรวง

LIRT

สาธารณสุขเห็นปัญหา เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าเมื่อมีปัญหาอย่างนี้ก็เป็นปัญหาที่ว่าเราควรจะปรับปรุงแก้ไขหรือว่าพิจารณาร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้อย่างไรในเรื่องของการที่จะให้บริการอย่างมีมาตรฐาน มีคุณภาพทั่วถึงเท่าเทียมกัน ด้วยเหตุผลประการดังกล่าวนี้กระผมก็คิดว่าผมคงจะรับร่างกฎหมายฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไปครับ ขอบขอบคุณครับ ท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโชสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : คุณหมอมัฒนา เชิญครับ

พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ (อุดรธานี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุดรธานี ท่านประธานฯ ครับ ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้นั้นเป็นการมอบสิทธิหลักประกันสุขภาพของประชาชนทุกคน แต่อย่างไรก็ตาม จะมีทั้งผู้ที่ได้รับสิทธิประโยชน์และผู้ที่ถูกกระทบต่อสิทธิประโยชน์ อาจจะเรียนฝากท่านเพื่อนสมาชิกวุฒิสภาได้กรุณาให้ความสนใจกับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้อย่างมากด้วยครับ ผมอยากจะขอเรียนว่าความจำเป็นในการเสนอร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ตามที่เพื่อนสมาชิกฯ ได้อภิปรายไปแล้ว หลักประกันที่สำคัญที่สุดคือเพื่อสนองเจตนารมณ์ต่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และที่สำคัญอีกอันหนึ่งคือเพื่อเป็นการรองรับโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคที่รัฐบาลได้พูดอยู่เสมอว่าเป็นโครงการที่นำความสำเร็จเป็นอย่างมาก แต่โดยแท้จริงแล้วในทางปฏิบัติมันเป็นปัญหาอย่างมาก ท่านประธานฯ ครับ ท่านทราบอยู่ดีแล้วว่าระบบประกันสุขภาพขณะนี้ที่มีอยู่หลายระบบก็ตามกระจัดกระจายเกิดสิทธิซ้ำซ้อนแล้วก็ไม่ครอบคลุมประชาชนทั้งประเทศ ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้นั้นเพื่อที่จะนำระบบประกันสุขภาพต่าง ๆ รวมเข้ามาเป็นระบบเดียว -----

โดยการจัดตั้งสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ จัดตั้งกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และมีคณะกรรมการ ๒ คณะขึ้นมาบริหารและดำเนินการ ผมมองในภาพกว้างว่าสิ่งที่พวกเขารวบรวมพิจารณาอย่างยืงนั้นก็คืออำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการและเลขาธิการ ซึ่ง พ.ร.บ. ฉบับนี้ค่อนข้างเปิดกว้าง อาจจะนำไปสู่ความไม่เป็นธรรม ถ้าคณะกรรมการขาดทัศนคติที่ดี ใน พ.ร.บ. ฉบับนี้นั้นมีถึง ๑๓ มาตรา เป็น ๕ หมวด ผมอยากจะเรียนเสนอเพียงบางหมวดเท่านั้นที่เป็นประเด็นที่น่าสนใจ อาทิเช่น ในหมวด ๑ ที่ได้กล่าวถึงสิทธิการรับบริการสาธารณสุขในมาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ นั้น กล่าวโดยรวมน่าจะคณะกรรมการมีอำนาจที่จะกำหนดการจ่ายค่าบริการแก่หน่วยบริการแต่ละครั้งที่เข้ารับบริการ ในภาวะที่ประเทศขาดมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ รัฐควรจะคำนึงถึงภาระหนี้สินของประเทศชาติ ผมอยากจะให้ผู้ที่มีฐานะพอที่จะช่วยเหลือได้ร่วมจ่ายค่ารักษาพยาบาล แต่ปรากฏว่าเมื่อโครงการ ๓๐ บาทเข้ามา ผู้ที่มีอันจะกินก็มาใช้บริการ ตรงนี้ทำให้เกิดภาระเดือดร้อนของผู้ให้บริการ ในมาตรา ๖ สิทธิในการเลือกหน่วยบริการเป็นประจำนั้นค่อนข้างจะจำกัดสิทธิ น่าจะเปิดโอกาสให้ประชาชนนั้นเข้ารับบริการบริการรักษาพยาบาลที่ใดก็ได้ อาทิเช่น ขณะนี้บริษัทประกันชีวิตต่าง ๆ นั้นได้ดำเนินการอยู่แล้ว และค่อนข้างจะได้ผล ผมว่ามันจะนำหลักการต่าง ๆ เหล่านี้เข้ามาพิจารณาแก้ไขปัญหา และในมาตราที่เกี่ยวกับการระดมกองทุนต่าง ๆ เข้ามาจากกองทุนไม่ว่าประกันสังคมข้าราชการหรืออะไรก็ตามนั้น ผมว่ามันจะพิจารณาให้ตัวกองทุนแต่ละกองทุนที่เขาดำเนินการอยู่แล้วนั้นเขามีประสิทธิภาพดำเนินการค่อนข้างสูง ผมไม่อยากให้มองว่าสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเป็นลักษณะคล้าย ๆ ตัวแทนหรืออัยยักเข้ามาดำเนินการตรงนี้ เพราะว่าการดำเนินการที่เขาดำเนินการค่อนข้างได้ผล เขามีประสบการณ์มากกว่าที่เขาจะมาถึงจุดนี้นั้นค่อนข้างใช้เวลายาวนาน ถ้าสำนักงานเข้าไปดำเนินการตรงนี้อะไรจะเกิดขึ้น ในหมวดที่ ๒ เกี่ยวกับคณะกรรมการหลักประกันสุขภาพจะเห็นได้ว่ามีอำนาจมหาศาลในการที่จะกำหนดอัตราค่ารักษาพยาบาลให้แก่สถานพยาบาล ขณะนี้รัฐบาลก็ได้ให้มีการจ่ายในลักษณะที่เรียกว่า แคลพิเทชัน (Capitation) คือการเหมาจ่ายรายหัวต่อคนต่อปี ซึ่งรัฐบาลให้

๑,๒๐๒.๔๐ บาทต่อหัวต่อคนต่อปี ปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นจากตรงนี้แหละครับ คือเรื่องงบประมาณเท่านั้นเอง น่าจะปรับเปลี่ยนในระบบต่าง ๆ เช่น ที่บริษัทประกันชีวิต เขาคำนึงการอยู่แล้วภายใต้การยอมรับของแพทยสภา หรือราชวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งสำนักงานประกันสังคม เพราะฉะนั้นสิ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่เป็หัวใจที่สำคัญที่สุด ในการดำเนินการ ผมอยากจะขอเพิ่มเติมอีกนิดหน่อย ในหมวด ๓ สำนักงานหลักประกันสุขภาพ ท่านดูให้ดี ๆ นะครับว่า สำนักงานหลักประกันสุขภาพตรงนี้ เลขธิการมีอำนาจสูงมาก เป็นอำนาจชี้เป็นชี้ตายในหลาย ๆ เรื่อง ผมคงจะไม่น่ามากล่าวในรายละเอียด ในหมวด ๔ กองทุนหลักประกันสุขภาพ ท่านจะเห็นว่าเมื่อดำเนินการแล้วกองทุนนี้จะเป็นกองทุนที่ใหญ่โตมโหฬารมากกว่า ๑ แสนล้านบาทต่อปี และที่สำคัญที่สุดคือเงินและทรัพย์สินที่เป็นของกองทุนนี้ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน-----

- ๓๗/๑

นอกจากนั้นกองทุนนี้สามารถจะนำมาหัก ๕ เปอร์เซ็นต์ในการบริหาร และการเงินอีก ๑ เปอร์เซ็นต์เป็นเงินช่วยเหลือเบื้องต้นแก่ผู้รับบริการที่ได้รับความเสียหายจากหน่วยราชการ ขอดังข้อสังเกตว่ากองทุนนี้เป็นกองทุนที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ผมมีความเห็นว่าการลงทุนหลักประกันสุขภาพแห่งนี้นะครับ ไม่น่าจะดึงของกองทุนต่าง ๆ เข้ามาเข้ามาเกี่ยวข้อง ท่านน่าจะหาวิธีการที่เก็บภาษีสุขภาพเพิ่มขึ้นมาเพื่อบริหารกองทุนนี้ และดึงบางส่วนของกองทุนที่เกี่ยวข้องเข้ามาบริหาร ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผมขออนุญาตเรียนถามท่านประธานฯ ผ่านไปยังท่านรัฐมนตรีช่วยฯ ด้วยว่า

ในเรื่องแรก โครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคที่รัฐบาลพยายามย้าว่ารักษาทุกโรคนั้น ในความคิดของผมนั้นเชื่อว่าเป็นการประชาสัมพันธ์ที่ไม่เข้าข้างตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๘ เกรงว่าจะเป็นการหลอกลวงประชาชน ผมเสนอว่าน่าจะแก้ไข สร้างความเข้าใจและให้ประชาชนตระหนักในการะของรัฐ และให้ประชาชนสำนึกถึงการสร้างเสริมสุขภาพและการป้องกันโรค อาจจะเปลี่ยนเป็นใช้คำว่า “รักษาด้วยหน้าประชาร่วมใจ” หรือ “รักษาด้วยหน้าประชาร่วมจ่าย” เป็นต้นในเรื่องที่สมควรที่จะแก้ไขอย่างขี้ ไม่ทราบที่ท่านรัฐมนตรีช่วยฯ จะสามารถดำเนินการได้แค่ไหน ในการจ่ายค่าบริการให้บริการสาธารณสุขที่เป็นธรรม ก่อนที่จะให้ความน่าเชื่อถือของทางการแพทย์หมดไป

ในเรื่องที่ ๒ เพื่อไม่ให้เป็นการแก้ด้านงบประมาณ ผมใคร่ขอเสนอที่กล่าวแล้วว่า การเพิ่มภาษีเฉพาะด้านสุขภาพนั้นเป็นไปได้ไหม แล้วก็ให้ผู้ที่มีการเสียภาษีนี้ได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มขึ้นในการเพิ่มค่าลดหย่อนเรื่องภาษีเงินได้ประจำปี และที่สำคัญอีกอันหนึ่ง ผู้ที่มีฐานะจะต้องร่วมจ่ายค่ารักษาพยาบาลทุกครั้ง

ในเรื่องสุดท้าย ขณะนี้ท่านจะเห็นได้ว่า โรงพยาบาลเอกชนต่าง ๆ นี้มีความเดือดร้อนมาก ถ้าหากท่านนำโรงพยาบาลเอกชนเข้าร่วมโครงการด้วยความเสมอภาค เท่าเทียมกับโรงพยาบาลของรัฐ โดยที่ไม่ถูกกีดกัน ผมเชื่อมั่นว่าโรงพยาบาลเอกชนต่าง ๆ เหล่านี้เขาเต็มใจที่จะเข้ามา แล้วเป็นการแก้ปัญหาที่เขา

ประสบอยู่ในขณะนี้ ท่านจะเห็นได้ว่าทั้งประเทศเรานั้นมีจำนวนเตียงรักษาพยาบาลอยู่ ๑๔๕,๐๐๐ กว่าเตียง ในส่วนนี้เกินโรงพยาบาลเอกชนมีจำนวนเตียงถึง ๔๐,๐๐๐ กว่าเตียง มูลค่าการลงทุนของโรงพยาบาลต่าง ๆ พวกนี้ลงทุนไปมากกว่า ๕ หมื่นล้านบาท มีการะหนึ่สนอยู่มากกว่า ๑ แสนล้านบาท บุคลากรทางการแพทย์ที่เข้ามาทำงานครั้งนี้ประมาณ ๑ แสนคน ถ้าทางรัฐบาลตั้งใจที่จะช่วยโรงพยาบาลเอกชนจริง ๆ แล้วผมเชื่อมั่นว่า จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้ในระดับหนึ่ง ท่านประธานฯ กรับ งานการแพทย์เป็นวิชาชีพที่อยู่บนพื้นฐานของความมีจรรยาบรรณ ภายใต้คุณธรรมและจริยธรรม ไม่ใช่เป็นแพทยพาณิชย์ ดังนั้น ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะสร้างความร้าวฉานในวงการแพทย์ ไม่ควรที่จะสร้างความแตกแยกระหว่างแพทย์และผู้ป่วย ทั้ง ๆ ที่ความสัมพันธ์อันดีเป็นประเพณีดั้งเดิมของไทยตลอดมา รัฐควรที่จะเร่งหามาตรการแก้ปัญหาี้โดยการจัดงบประมาณอย่างเหมาะสมในการแก้ไขโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ผมขอเรียนสรุปว่า ร่าง พ.ร.บ. นั้นสมควรที่จะรับไว้พิจารณา แม้พวกเราจะไม่เห็นด้วยบางมาตราก็ตาม แต่จะขอเข้าไปปรับปรุงและผมก็ขอคิดมันว่า การรักษาด้านหน้าประชาร่วมจ่ายนั้น เป็นหลักการที่สำคัญที่สุดนะครับ ผมขอเรียนฝากท่านประธานฯ ไปยังเพื่อนสมาชิกวุฒิสภาทุกคนด้วยว่า ขอให้พวกเราช่วยกัน

ลิขิต พ.ร.บ. ฉบับนี้ ก่อนที่จะให้ พ.ร.บ. ฉบับนี้มีาลิขิตชีวิตของพวกเรา ขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร

ประธานวุฒิสภา ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ประธานวุฒิสภา : เชิญพลโท โกวิทครับ

- ๓๘/๑

พลโท โกวิท พัทฒมายน (สระแก้ว) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ และท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติ กระผม พลโท โกวิท พัทฒมายน สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสระแก้ว ในฐานะกรรมการการสาธารณสุข และประธานอนุกรรมการติดตามโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ก่อนอื่นผมแปลกใจมากกว่า ตั้งแต่โครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคเริ่มนำร่องเป็นต้นมา จนมาถึงวันอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลของพรรคฝ่ายค้าน ทำไมกระทรวงสาธารณสุขจึงไม่ได้รับการอภิปรายไม่ไว้วางใจ เพราะเหตุว่ามาถึงวันนี้ก็มีคนตายสังว่ย สังวยอะไรรู้ไหมครับ ประเด็นจะเรียนให้ทราบนะครับ นอกจากนั้นมิเพทย์เป็นอันมากที่ลาออกไป เพราะแพทยนั้นจริง ๆ ก็คือว่าถ้าทำงานไม่มีความสุขก็มักจะหนีไปทำอย่างอื่น มาถึงปี ๒๕๔๕ มีแพทย์ลาออกไปแล้ว ๒๘๓ ท่านผมเรียนว่าเรื่องหลักการไม่มีปัญหาพวกเราต้องรับอยู่แล้ว และผมก็เชื่อว่า ส.ว. ทุกท่านหรือแม้แต่ประชาชนทั่วประเทศก็เห็นด้วยในการที่ว่าคนไทยทุกคนต้องการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า แต่ต้องเป็นหลักประกันที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน ซึ่งอันนี้ในหลักการและเหตุผลของกฎหมายนั้นพูดไว้ฟังแล้ววันสุดท้าย ตามมาตรา ๘๒ การบริการทางสาธารณสุขนั้นต้องมีคุณภาพและประสิทธิภาพ แต่ในร่างพระราชบัญญัติที่ออกมาผมไม่เห็นมีตรงไหนเลยที่ให้นิยาม คำว่า “คุณภาพ” ที่ว่านั่นคืออะไร ผมยกตัวอย่างนะครับว่า ถ้าพูดถึงคุณภาพและประสิทธิภาพทางแพทย์ก็คือการบริการในทางด้านการแพทย์ที่มีแพทย์ชำนาญและก็ถูกกับโรค แพทย์ต้องเป็นผู้ชำนาญที่รู้โรคดี มียาที่ตรงกับโรคและก็มีอุปกรณ์ที่ตรงกับโรค ความจริงผมว่าจะไม่พูดถึง ๓๐ บาทแล้วไม่เข้าใจโรคอะไร ๓๐ บาท หลายท่านแม้กระทั่ง ส.ว. ในที่นี้ยังไม่เข้าใจก็มีจริง ๆ แล้วเราไม่อยากจะพูดถึง เพราะเหตุว่าอันนั้นจริง ๆ แล้วจะเป็น ๓๐, ๔๐, ๕๐, ๑๐ บาทก็ได้ เพราะเหตุว่าเป็นการจ่ายค่าธรรมเนียม ไม่ใช่ค่ารักษา ประชาชนเขาฟังแล้วบางคนไม่เข้าใจก็ดีกว่ารักษา ๓๐ บาท ถูกจริง ๆ ไม่ใช่หรอกครับ ถ้าในหมู่บ้านบริหารเขาก็บอกว่าใช้เพื่อป้องกันการแก่งแย่ง ซึ่งผมว่าในชีวิตจริง ๆ ไม่มีใครอยากแก่งแย่งเวลาป่วยนะป่วยจริง ๆ ในปัญหาที่เกิดขึ้นในโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ตามแนวความคิดของรัฐบาลชุดนี้เกิดปัญหาที่กระผมเคยอภิปรายเมื่อวันทีนายกฯ มาแถลงผลงาน ๑ ปีว่า ปัญหาอยู่ที่เอาเงินก้อนหนึ่งคือการประหยัด ๒ ต่อ

๕๓

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ถัดจากวลี ๓๘/๒

ประหัดข้อที่ ๑ ก็คือว่า ใช้วิธีเหมาจ่ายรายหัว ซึ่งจริง ๆ ในการให้บริการทางแพทย์ ไม่สามารถคิดเป็นรายหัวได้ นี่หลักการของอะไรผมก็ไม่ทราบ รายหัวคิดไม่ได้ แต่ทำไปแล้วก็เลยเลือกรูปแบบมาจาก พ.ร.บ. ประกันสังคมนั่นเอง การประหัดในจังหวัดที่ ๑ หรือในขั้นตอนที่ ๒ ก็คือเอาเงินนั้น ไปผูกยึดคิดระหว่างเงินเดือนแพทย์และบุคลากรทางแพทย์กับเงินค่ารักษาผู้ป่วย อันนี้มีความสำคัญครับ ที่ทำให้ประชาชนนั้นหวาดระแวงว่าจะไม่ได้รับบริการที่ดี กลัวหมอจะเอาเงินบ้างอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดอะไรทราบไหมครับ ความสัมพันธ์ที่กระหว่างแพทย์กับผู้ป่วย ซึ่งเป็นปรัชญาของการให้บริการทางแพทย์ทั่วโลกว่า จำเป็นจะต้องบริการด้วยใจ นั่นคือแพทย์กับผู้ป่วยจะต้องดูแลกันด้วยความผูกพันทางใจ แต่ว่าในโครงการนี้ความสัมพันธ์นั้นจะขาดสะบั้นลง ผมยกตัวอย่างว่า แม้แต่คนที่มีลูก ๒ คน ๓ คน พ่อแม่ตายแล้วไม่ได้ยกมรดกให้ชัดเจน ไม่เขียนให้ชัดเจน ลูก ๒ - ๓ คน นั้นฆ่ากันตาย แย่งกันอยู่ตลอดเวลา นั่นคือปัญหา -----

- ๓๕/๑

ปัญหาข้อที่ ๑ ที่ยิ่งใหญ่ ถ้าไม่แก้ตรงนั้น โครงการของท่านนั้นประชาชนจะไม่ได้รับบริการ ที่บอกว่ามีคุณภาพและประสิทธิภาพ จะเป็นการรักษาตามมีตามเกิด ซึ่งทำให้เกิดการรักษา ที่มี ๒ มาตรฐาน ผมไม่อยากพูดเรื่องดับเบิลสแตนดาร์ด (Double Standard) แต่มันเป็น อย่างนั้นจริง ๆ เพราะเมื่อวันที่ผมอภิปรายนายกฯ ผมบอกว่าเวลานายกฯ พยายามไม่ไป คลินิกแถว ๆ บางพลัด ทำไมต้องไปพระราม ๙ นี่มันทำให้เกิดชนชั้นนะครับ คำพูดท่าน หวานระรื่นว่า ต้องเหมือนกัน ต้องเท่าเทียมกัน จริง ๆ แล้วการบริการทางแพทย์นี้ มันเท่าเทียมกันมาตั้งแต่ประวัติศาสตร์ตั้งประเทศไทย หรือตั้งการแพทย์แผนปัจจุบัน ๑๐๐ กว่าปีแล้วนะครับ ไม่ว่าคนจนคนรวยเป็นโรคเดียวกันรักษาเหมือนกันหมด สิ่งต่างกันั้นคืออาหารการกิน ที่หลับที่นอนนะครับ หรือบางทีต้องการพยาบาลพิเศษบ้าง อะไรบ้าง ซึ่งปกติพยาบาลเวลเราอยู่ดูแลนะครับ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ และก็ในเงื่อนไข ปัญหาสำคัญอีกอันหนึ่งที่อยากจะฝากท่านรัฐมนตรีไปก็คือว่า พระราชบัญญัติผมอ่านจบไป ๒ เที้ยวแล้วนะครับ ท่านเปิดช่องว่างที่จะให้มีการทุจริต ท่านไม่ทราบจริง ๆ หรือครับว่า ในกองทุนประกันสังคมนี้มีการทุจริต การก่อ มีการเรียกหัวคิว โดยเฉพาะจาก โรงพยาบาลเอกชนนะครับ มีระบบผู้รับเหมาหลัก ผู้รับเหมาช่วง สิ่งเหล่านี้ไม่มีใบเสร็จ ตราใบที่เอาผู้กระทำผิดเข้าคุกไม่ได้อย่าหลงตัวเองว่าทำดีนะครับ เพียงแต่ว่าไม่มีใบเสร็จ ไม่สามารถจะเอาคนเข้าคุกได้ แต่สิ่งเหล่านี้กองทุนประกันสังคมทำมา ๑๒ ปี ท่านไปดู เอะครับ หลักฐานชัดเจนว่าทั้ง ๑๒ ปีนั้นแหละครับ เงินที่เอาไปถึงมือประชาชนเพียง ๑ ใน ๓ เท่านั้นครับ ตั้งแต่ปีแรกจนถึงปีสุดท้ายที่เงินสม^{ทุน}แต่ละปีนั้น ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท ๓๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท ใช้แค่ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาทเดียวนะครับ ในนโยบายที่ท่านบอกว่าเหตุที่ ทำอย่างนี้ก็เพราะต้องการประหยัด อยู่นานไปนี้คำรักษาพยาบาล หรือการบริการทางด้าน สาธารณสุขจะต้องบานปลายออกไป มันต้องบานจึครับ เพราะว่าประชาชนมันเพิ่มขึ้นทุกปี นะครับ ปีสองปี ประมาณ ๓ ปีก็ได้ ๑ ล้านบาท และเพิ่มไปเรื่อย ๆ ครับ เพราะฉะนั้น การบริการทางแพทย์นี้มันเพิ่มไปเรื่อย ๆ ถ้ามันอยู่กับที่นั่นคือหมายความว่ามนุษย์ด้วยกัน มนุษย์เกิดต้องเท่ากัน แล้วก็ประเทศไทยต้องเป็น ๖๒ ล้านคนอยู่เหมือนเดิมนะครับ ปากว่า จะทำประหยัด แต่ในทางปฏิบัติกลับเอางบประมาณนี้ไปช่วยคนรวยนะครับ ไม่ใช่ช่วย

แต่คนจน ช่วยอย่างไม่เลือกที่ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดคาดเดา ไม่รู้เลยว่าค่าใช้จ่ายจริงนี้มันเป็นเท่าไรนะครับ สิ่งที่มีนัยเกิดขึ้นนั้นะครับ ถ้าเผื่อว่าคนที่มียาได้ทุกคนนี้ เหมือนกับต่างประเทศที่เขาทำนี้ ให้หักลบเข้ากองทุนประกันสุขภาพนี้ครับ ภาครัฐบาลสมมติให้หนึ่งไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ ล้านบาท แต่นี่ท่านเอาเงิน ๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ไปดูแลคน ๔๕ ล้านคน นั้นหมายความว่าหัวละ ๒,๐๐๐ บาท โดยไม่แยกแยะว่าเป็นคนรวยหรือคนจน ประหยัดอย่างไรครับ ในปี ๆ หนึ่งนี้ปกติแล้วคำรักษาพยาบาลค่าบริการทางการแพทย์ ประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ ล้านบาท หรือ ๑๓,๐๐๐๐ ล้านบาทอยู่แล้ว ท่านทำอย่างไร ๖๑ ล้านคน ต้องใช้ประมาณนั้นะครับ วิธีประหยัดที่ถูกต้องก็คือ ๑. ให้คนรายนั้นทุกคนมีเงินเดือนมียาได้ ญี่ปุ่นเขาทำหักเข้าไปกองทุนหมด มากน้อยตามจำนวนประชากรที่มีอยู่ในครอบครัว

นะครับ-----

- ๔๐/๑

ถ้ามีมากคนที่จ่ายมากน้อย เฉลี่ยว่าคนละ ๑ เปอร์เซ็นต์ต่ออะไรอย่างนี้ สมยกตัวอย่างว่าอันนี้ก็จะช่วยประหยัดได้อันหนึ่ง ประหยัดอย่างนี้ท่านสามารถรักษาคุณภาพการบริการทางแพทย์ไว้ได้

ประหยัดอีกชั้นตอนหนึ่งก็คือว่า เปิดโอกาสให้เอกชนเข้าช่วย ท่านทราบไหมครับว่าโรงพยาบาลเอกชน ๔๕๐ โรงที่มีอยู่ได้มีส่วนช่วยในการประหยัดงบประมาณค่าบริการทางแพทย์ปีหนึ่งประมาณ ๖๐,๐๐๐ ล้านบาท แต่นี่รัฐบาลพยายามที่จะเข้าไปแบกทุกอย่างรับไปไว้หมด เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อให้ประชาชนมีรายได้ทุกคนได้สมทบทุนเข้ามาและรัฐช่วยแต่เฉพาะคนไม่มี คนที่ไม่มีรายได้ประมาณ ๒๑ ล้านคน อันนี้ตามรัฐธรรมนูญรัฐก็ต้องช่วยเหลืออยู่แล้ว คนที่ไม่มีเงินไม่มีรายได้รัฐต้องให้บริการโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เพราะฉะนั้นในขณะที่เรากำลังจะแปรรูปรัฐวิสาหกิจทั้งหลายให้เป็นองค์กรเอกชนทำอย่างนั้นไป แต่รัฐบาลเวลานี้อาจจะแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ในขณะที่เดียวกันก็มีรัฐมนตรีบางกระทรวงคิดจะไปสู้กับประชาชนทำลอสเตย์ฟาวเดชัน (Longstay foundation) ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ขอบุพพาดพิงนิดหนึ่ง ผมงกครับ นี่คือคำว่าดีแลสแดนดาร์ด์ที่เกิดขึ้น ประหยัดแต่เอาเงินไปช่วยคนรวย มีมากมายเวลานี้ มีคนอยากพูดมาก ก็บอกว่าร่าง พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าที่ผ่านสภาผู้แทนฯ มาแล้วนั้น ผมเห็นว่ายังมีจุดที่บกพร่องที่สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขอีกมากมาย ทั้งในแง่ที่มาของกองทุนการบริหารจัดการ และสิทธิประโยชน์ของประชาชน ผมดูในนั้นสิทธิประโยชน์ของกรรมการบริหารกองทุนมีตั้งเกือบ ๒ หน้า อธิบายไว้ชัดเจน เมื่อก่อนมีอยู่ท่านหนึ่งไปพูดกับผมที่แพทย์สมาคมผมพูดเรื่องนี้ ผมพูดว่า พ.ร.บ. ประกันสังคมมาตรา ๑ เขาเขียนไว้ว่ากรรมการมีสิทธิอนุมัติเงินสมทบแต่ละปี อนุมัติเงินไม่เกิน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของเงินที่สมทบมาแต่ละปี เป็นคำตอบแทนกรรมการอะไรก็จำพวก มีท่านหนึ่งออกมาพูดว่าท่านที่มีส่วนช่วยคิดโครงการทั้งหลาย ผมไม่อยากจะพูดเรื่อง ๓๐ บาทนี้ แต่ว่าเวลานี้ พ.ร.บ. ที่ผ่าน ส.ส. มานับบอกว่า กรรมการหลักประกันสุขภาพผู้บริหารกองทุนนี้มีสิทธิอนุมัติเงินไม่เกิน ๕ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๕ เปอร์เซ็นต์ มาสนับสนุนสภาพคล่องในการบริหาร เมื่อผมเขียน

LIRT

๕๓)

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ถ้ารวม ๔๐/๒

เรื่องนี้ลงในหนังสือ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคใครได้ใครเสีย มีผู้สนับสนุนของท่าน
รัฐมนตรีคนหนึ่งเห็นตัวเลขแล้วก็โทร. มาหาประธานกรรมการว่าผมเอาตัวเลข
ไม่เข้าเรื่องเข้าราว-----

- ๔๑/๑

ผมจะบอกให้ว่าตัวเลขนั้นเอามาจากที่ท่านให้ เมื่อครั้งที่ผมขึ้นกระฐูถามนายกรัฐมนตรี เรื่อง ๓๐ บาท รักษาทุกโรคใครได้ใครเสีย

ประธานวุฒิสภา : ขอประทานโทษ คุณหมอบครับ

พลโท โกวิท พัทฒฆายน (สระแก้ว) : ขอโทษครับ จวนแล้วครับ ฯ

ขอนิดหนึ่งครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ เชิญครับ

พลโท โกวิท พัทฒฆายน (สระแก้ว) : เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ที่มีความหมายต่อคนทั้งประเทศ ไม่ได้พูดเพื่อตัวเองนะครับ ถ้าถือว่าพวกเราตายไปแล้ว ลูกหลานของท่านจะรับเคราะห์ ผมบอกว่าโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคจะไม่มีประสิทธิภาพ ผิดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๒ ตามที่คณะกรรมการเขียนไว้ว่า สิทธิประโยชน์ของประชาชนไม่ได้กล่าวถึงอะไรเลย เขียนไว้บรรทัดเดียวว่า ตามที่คณะกรรมการกำหนด แล้วก็กรรมการพูดว่าทั้งหมดนั้นละครับ เป็นพวกเดียวกันทั้งสิ้น อันนี้ไม่มีจุดใดที่คุ้มครองผู้บริโภค แล้วก็จะเกิดการทุจริตนำไปสู่การหาประโยชน์ ซึ่งจะต้องมาตรวจสอบหรือแก้ไขปรับปรุงต่อไป ท่านประธานฯ ครับ อย่างเพิ่งโมโหโกรธา การจัดตั้งกองทุนถ้าจะให้มันที่นำไปแบบยั่งยืน มีประโยชน์ต่อคนไทยทั้งชาติทุกหมู่เหล่าที่ชัดเจน เป็นรูปธรรม จะต้องได้รับบริการที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึง สมดังเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๒ กระผมจึงใคร่ขอให้เพิ่มจำนวนให้มีนักวิชาการ ซึ่งผมจะเสนอออกไปที่มีความรู้เรื่องนี้ ทั้งในเรื่องของการประกันอะไรต่าง ๆ เข้ามาร่วม เพื่อจะให้ข้อคิดเห็นและปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ให้มีประโยชน์ต่อคนไทยทั้งชาติโดยเท่าเทียมกัน และได้รับการบริการทางแพทย์ที่มีคุณภาพมาตรฐานโลกครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : คุณนิพัทธา ครับ

นางนิพัทธา อมรรัตนเมธา (ปทุมธานี) : เรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ดิฉัน นิพัทธา อมรรัตนเมธา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดปทุมธานี ท่านประธานฯคะ สำหรับ พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้ ถ้าดูโดยหลักการและภาพรวมแล้วดิฉันก็เห็นด้วยนะ แต่จริง ๆ แล้วไม่ค่อยเหมือนกับที่เสนอหลักการมา หลักการมานั้นมองว่าเน้นการสร้างหลักประกันสุขภาพให้แก่ประชาชน

สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ แต่ความจริงแล้วประชาชนได้อำนาจจากรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้อยู่แล้วตามมาตรา ๕๒ กับมาตรา ๘๒ ถ้าเพียงแต่รัฐบาลจะมีนโยบายและจัดงบประมาณลงไปก็คงจะทำได้ แต่การเสนอเข้ามาโดยหลักการ อ่านไปแล้วมองเห็นชัดคล้าย ๆ กันว่า ต้องการที่จะรวบรวมเงินรวบรวมกองทุน จะหาเงินจากทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างเอามาเพื่อสร้าง ๓๐ รักษาทุกโรคให้สำเร็จ แล้วก็ไปไล่ไปตามที่ได้หาเสียงไว้ คิดกันเยอะจะเรียนว่า ความจริงแล้วโดยหลักการของร่างนี้อย่างไรก็จะต้องรับ แต่ว่าคิดค้นไม่เห็นด้วยในหลายสิ่งหลายอย่าง เช่น การให้มีผลใช้บังคับเฉพาะประชาชนกลุ่มที่ยังไม่มีหลักประกันในด้านสุขภาพเท่านั้น ส่วนประชาชนกลุ่มที่หลักประกันด้านสุขภาพแล้ว เช่น มาตรา ๘ เช่น ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ผู้ประกันตนตามกฎหมายประกันสังคม ลูกจ้างในข่ายคุ้มครองของกองทุนเงินทดแทน หรือว่าลูกจ้างที่ได้รับสวัสดิการจากรัฐบาลอยู่แล้วไม่ควรอยู่ในข่ายบังคับของ พ.ร.บ. นี้ เหตุผลที่ไม่สมควรใช้บังคับก็กลุ่มที่ว่านี้เนื่องจากประเภทและขอบเขตของบริการสาธารณสุขของประชาชน แต่ละกลุ่มแตกต่างกัน ทำให้บริการสาธารณสุขหรือบริการทางการแพทย์ที่มีหลายมาตรฐาน แสดงให้เห็นถึงความไม่เสมอภาค อันจะเห็นได้จาก

๑. ประชาชนที่ยื่นคำขอลงทะเบียนตามมาตรา ๖ นั้น คือกลุ่มที่ไม่มีหลักประกันด้านสุขภาพ ควรจะได้รับบริการสาธารณสุขตามประเภทและขอบเขตของบริการสาธารณสุข การที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ คือมาตรฐาน ๓๐ บาทรักษาทุกโรคนี้ก็จะ

๒. ประชาชนกลุ่มที่เป็นข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ และผู้ที่อยู่ในความอุปการะ มีขอบเขตสิทธิที่จะได้รับการสาธารณสุขตามกฎหมายและระเบียบที่กำหนด สำหรับ ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ ผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ. ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มีขอบเขตของสิทธิที่ได้รับการสาธารณสุขของผู้ที่มีสิทธิ ตามกฎหมายว่าด้วยประกันสังคม ตามที่บัญญัติเอาไว้ในมาตรา ๑๐ ลูกจ้างที่ประสบ อันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน มีสิทธิได้รับการสาธารณสุขตาม พ.ร.บ. เงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ จึงเห็นควรจัดมาตรา ๘ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ ออก อย่างไรก็ตาม การที่มีกองทุนเกี่ยวกับประกันสุขภาพ หลายกองทุน แล้วแยกการบริหารจัดการนั้นจะเกิดการแข่งขัน ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุง การให้บริการสาธารณสุขหรือบริการทางการแพทย์ ซึ่งจะเป็นผลดีแก่ผู้รับบริการ และเป็นผลดีแก่วงการแพทย์ด้วยค่ะ

สำหรับการบริหารกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในระยะเริ่มต้นนั้น มีขอบเขตที่กว้างขวางมาก อาจเกิดปัญหาทางบริหารได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีความพร้อม ก็อาจจะขยายขอบเขตการให้บริการด้านสาธารณสุขก็อาจดำเนินการได้ ความพร้อมในที่นี้ รวมถึงเศรษฐกิจของประเทศด้วยนะคะ ในปัจจุบันนี้ผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ. ประกันสังคม พ.ร.บ. ๒๕๓๓ และลูกจ้างตาม พ.ร.บ. เงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ นั้น ได้รับการ ทางการแพทย์ได้ทั้งโรงพยาบาลของรัฐ โรงพยาบาลเอกชนอยู่แล้ว โรงพยาบาลให้บริการ ทางการแพทย์จะเป็นผู้ที่ได้รับค่าบริการทางการแพทย์จากกองทุนประกันสังคม และกองทุน เงินทดแทนโดยตรง แต่ถ้า พ.ร.บ. นี้มีผลใช้บังคับโดยตรงแล้ว กองทุนทั้งสองจะต้อง จ่ายค่าบริการทางการแพทย์ไปยังสำนักงาน และสำนักงานก็จัดจ่ายค่าบริการทางการแพทย์ ไปยังโรงพยาบาลอีกทอดหนึ่ง โรงพยาบาลที่ให้บริการทางการแพทย์ก็จะไม่ได้รับเงินเต็ม ตามจำนวน อาจจะทำให้คุณภาพการบริการลดลงได้ และโรงพยาบาลเอกชนก็จะ ไม่ยอม เข้าร่วมโครงการ ซึ่งเป็นผลเสียแก่ผู้ประกันตนและลูกจ้างได้ ที่ไม่เห็นด้วยอย่างมากก็คือ การใช้บังคับกับกลุ่มข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ พนักงานท้องถิ่นและลูกจ้าง ตลอดจน ผู้ใช้แรงงาน ซึ่งอยู่ในกองทุนประกันสังคมอยู่แล้ว เหตุผลก็คืออย่างนี้ค่ะท่าน

ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ กับมาตรา ๘๒ นั้นให้สิทธิเสมอภาคในการรับบริการ ~~โดย~~ ^๒ ค่ะ และก็ผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการบริการทางแพทย์ฟรี ผู้ยากไร้นี้จะ แต่ พ.ร.บ. นี้หมดเลย คนที่มีรายได้อาจจะสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ก็น่าจะมีส่วนในการที่จะรับภาระในเรื่องนี้ ประเทศเรายังไม่มีฐานะทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะดำเนินการถึงขั้นนั้นนะค่ะ อีกอย่างหนึ่ง ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจนั้น เขาเป็นบุคคลที่เมื่อตอนเข้ารับราชการนั้นเรารู้กันอยู่ว่าการรับราชการนั้นคือคนที่เงินเดือนน้อย แต่ว่ามีสวัสดิการครอบคลุมถึงลูก สามี ภรรยา หรือพ่อแม่เขาจะนะ เขาก็ยอมรับเงินเดือนน้อย เพราะรู้ว่าเมื่อเกษียณแล้วเขาจะมีสิทธิ ได้รับการรักษาพยาบาล แต่เมื่อเขาเข้ามาอยู่ใน พ.ร.บ. นี้ ทำไมจะ สิทธิของคนที่ไม่ได้รับบริการหรือว่าคนที่ไม่มีสิทธิอยู่แล้ว ได้รับสวัสดิการที่ดีอยู่แล้ว ทำไมท่านจึงเขาจะไป ทำไมท่านไม่หาทาง ประชาชนที่เป็นกลุ่มที่อยู่ในเป้าหมายจริง ๆ ที่ยากไร้จริง ๆ นั้นมี ประมาณ ๒๐ ล้านคนเท่านั้นเอง ทำไมท่านไม่ดึง ๒๐ ล้านคนขึ้นมา แต่ท่านดึงที่ดีอยู่แล้ว ลงไป ให้มาตรฐานต่ำลงไป ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นนะค่ะ ข้าราชการนั้นนะค่ะ ทั้งทหาร ตำรวจ และข้าราชการพลเรือนหลายประเภท เช่น ฝ่ายปกครองเป็นต้น ได้ยุติชีวิต ในการปกป้องรักษาแผ่นดิน คิดกันเรียนว่าประเทศไทยเรานั่งทำงานการเมืองกันอยู่ทุกวันนี้ ได้ก็เพราะข้าราชการเป็นพื้นฐาน แต่เราเองไม่เห็นความสำคัญของข้าราชการและ พนักงานรัฐวิสาหกิจเหล่านั้นเลย ไปทำลายขวัญกำลังใจของพวกเขาทำไม -----

- - - ๔๓/๑

ดิฉันเห็นว่าถ้าหากว่าเขาเข้ามาเงินเหมือนกับสัญญาบัตรฝ่ายรัฐบาลว่า ข้าราชการคือคนที่จะ มีสวัสดิการหลังเกษียณด้วย ได้รับการรักษาพยาบาลดูแลอย่างดี แต่ถ้าหากมาเข้าในโครงการ นี้ ใน พ.ร.บ. นี้เท่ากับเราคิดข้อตกลง ดังนั้นถ้าหากว่าจะใช้กับกลุ่มพวกนี้ต้องใช้กับคนที่ เพิ่งเข้ามารับ แต่คนที่เข้ามาแล้วเขาควรจะได้สิทธิตามนั้น อย่างลูกจ้าง ผู้ใช้แรงงานกองทุน ประกันสังคมนั้นท่านดูนิดหนึ่ง กองทุนประกันสังคมนั้นเป็นการจ่ายส่วนหนึ่งลูกจ้างจ่ายเอง อีกส่วนหนึ่งนายจ้างจ่าย อีกส่วนหนึ่งรัฐจ่าย เป็นกองทุนที่ประกันสวัสดิการหลาย ๆ อย่าง ในด้านของการรักษาพยาบาลนั้นกองทุนนี้จะให้สิทธิทางด้านคลอดบุตรด้วย เงินช่วยเหลือ บุตรด้วย การรักษาพยาบาลด้วย ในหลาย ๆ อย่าง ทุพพลภาพแล้วก็ในหลาย ๆ โรคซึ่ง สามารถจะเบิกได้ ในส่วนของลูกจ้างที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยด้วยโรคอื่นอันเนื่องจาก การทำงาน สามารถที่จะเบิกค่ารักษาพยาบาลตามที่จ่ายจริงได้ไม่เกิน ๓๕,๐๐๐ บาทต่อครั้ง ในกรณีที่จำเป็นต้องรักษาเกินกว่าข้อ ๑ ที่พูดไปก็สามารถรักษาได้อีก ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็น ๘๕,๐๐๐ บาทต่อครั้ง แล้วบางโรคซึ่งเป็นหลาย ๆ แขนงเราก็สามารถจะเบิกได้ ข้าราชการก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากว่าเขาไปเข้า พ.ร.บ. นี้แล้ว สิทธิที่เขาควรได้ก็หายไป ต่อไปใครจะยอมจ่ายคะ นายจ้างเขาก็ไม่ยอมจ่าย ตัวลูกจ้างเองก็ไม่ยอมจ่ายเงินเพื่อสิ่งเหล่านี้ ในเมื่อเขามี พ.ร.บ. นี้แล้ว เมื่อเขาจ่ายมาแล้ว แต่เราไม่ควรที่จะไปรอนสิทธิของเขา การให้ สิทธิคนอื่นก็ไม่ใช่ว่าหมายความว่ารอนสิทธิคนอื่น เพราะฉะนั้นท่านบอกว่าให้ประชาชนเขามี ส่วนร่วม ให้องค์กรท้องถิ่นเขามีส่วนร่วม ท่านถามเขาแล้วหรือยัง คนเขามีส่วนร่วมในการ ประกันสุขภาพของเขามาก่อนหน้านั้น ท่านมองว่าองค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมเพียงแค่อัดจ่าย เงินเข้ามาสมทบในกองทุนเท่านั้นเองหรือคะ

อีกอย่างหนึ่งสิ่งที่ไม่เห็นด้วย อาจจะเห็นว่าผู้ที่มีรายได้ควรที่จะมีการ รับผิดชอบค่าบริการทางการแพทย์ อันนี้ควรเป็นภาระของรัฐ รัฐต้องสำรวจผู้ยากไร้ที่ควรจะได้ รับการรักษาพยาบาลฟรีอย่างถูกต้องครบถ้วน บุคคลที่ตามมาตรา ๘ เราคิดข้อตกลง กับเขาถ้าเราดึงเขาเข้ามาตาม พ.ร.บ. นี้ ท่านคะ ในเรื่องข้อเท็จจริงนั้นเราต้องยอมรับกันว่า คนที่เสียภาษีให้กับรัฐบาลขณะนี้ก็มีเปอร์เซ็นต์คะ คนที่เสียภาษีให้กับรัฐ ส่วนหนึ่งที่เสียภาษี ให้กับรัฐเต็มเม็ดเต็มหน่วยคือข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ แล้วก็พนักงานส่วนท้องถิ่น รวมทั้ง

ผู้ใช้งาน ซึ่งเขาไม่มีทางที่จะหนีการเสียภาษีได้เลย ไม่มีวิธีการที่จะไปฉีกเช็คหรือว่าอะไรได้เลย เขาเสียภาษีเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เหตุใดคะ เราจึงจะไปรอนสิทธิของเขา เขามีสิทธิตามกฎหมายที่คุ้มครองเขาอยู่แล้ว ท่านอาจจะบอกว่าท่านก็ไม่ได้คิดจะไปรอนสิทธิเขา เพราะว่าตามมาตรา ๕ ของ พ.ร.บ. ฉบับที่ท่านกำหนดไว้ว่า วรยศ ผู้ซึ่งมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขตามกฎหมายโดยอยู่แล้วให้คงมีสิทธิตามกฎหมายนั้นต่อไป อันนี้ดูดีเหลือเกิน นะคะว่ายังเห็นใจคนที่ได้รับสิทธิอยู่จะไม่รอนสิทธิของเขา แต่ประโยคต่อไปก็คือ เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ก็กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นจริง ๆ ถ้าอย่างนี้ไม่ต้องเขียนไว้หรอกคะ พระราชบัญญัตินี้ก็เขียนไว้จริง ๆ อย่างมาตรา ๕ บอกว่า บุคคลต่อไปนี้คือคนที่จะต้องเข้า พ.ร.บ. นี้ คือข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้างขององค์กรปกครองท้องถิ่น ผู้ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานอื่นของรัฐ แล้วก็มีมาตรา ๑๐ ที่เกี่ยวกับเรื่องกองทุนทดแทนผู้ใช้งาน ในวรรคท้ายมาตรา ๕ กลับบอกว่า เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาตามวรรคสองใช้บังคับแล้ว ก็จะให้เข้าเมื่อใดเป็นพระราชกฤษฎีกา ซึ่งมันมีชก ออกมาเมื่อไรก็ได้พระราชกฤษฎีกานั้น เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาตามวรรคสองใช้บังคับแล้ว ให้รัฐบาลหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้วแต่กรณีดำเนินการจัดสรรงบประมาณในส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลสำหรับบุคคลตามที่กำหนดตามพระราชกฤษฎีกานั้น ให้กับกองทุนตามหลักเกณฑ์วิธีการและระยะเวลาที่ตกลงกับคณะกรรมการ-----

ดิฉันอยากจะเรียนว่า พ.ร.บ. นี้โดยหลักการ โดยภาพรวมแล้วดูดีนะค่ะ แต่ไม่ควรจะไปรยณสิทธิของบุคคลที่เขามีสิทธิตามกฎหมายอยู่แล้ว แล้วก็ถือว่าสิ่งที่ให้นั่นเป็นสวัสดิการ ถ้าจะมีการรยณสิทธิอย่างนี้ ควรจะดำเนินการกับบุคคลที่เพิ่งเข้ามารับราชการ เพิ่งเข้ามาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ บุคคลที่ไม่เคยมีการตกลงกับเขามาก่อน เขาไม่เคยรู้ คนมาทำงานเขาจะรู้อาคคของเขาว่า ๑. เงินเดือนน้อย ๒. ต้องทำงาน มีหน้าที่รับผิดชอบ เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย คิดถูกคิดดารงได้ด้วย ถ้าหากทำผิดกฎหมาย แต่ว่าเขามีสิทธิที่จะได้รับสวัสดิการการรักษาพยาบาล จนกว่าจะเกษียณอายุ และหลังเกษียณเขาก็มีสิทธิด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นเสมือนข้อตกลงที่ทำไว้กับเขา ถ้าเราไปทำกับเขานี้ก็คงจะไม่ได้ เพราะต้องยอมรับว่าประชาชนคนไทยในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนยากไร้ หรือคนที่เป้นมหาเศรษฐินั้นมีความรู้สึกรงกันว่า การบริการทางการรักษาพยาบาลนั้นขึ้นอยู่กับว่า ถ้าหากมีเงินมากนี้ จะได้รับการดูแลดีได้ใช้ยาที่ดี มีเครื่องมือแพทย์ที่ทันสมัย แต่ถ้าหากว่าทุกคนเท่ากันนี้มีความรู้สึกไม่ไว้วางใจ ยังไม่มีความวางใจในมาตรฐานการให้บริการทางสาธารณสุขยังเป็นอย่างนี้อยู่ต่อไป ต่อไปข้างหน้าถ้าหากว่าประเทศไทยเรามีฐานะทางเศรษฐกิจดีนึะคะ เราอาจจะขยายมาตรฐานการให้บริการทางด้านสาธารณสุขเป็นไปตามอย่างที่ทางรัฐบาลต้องการ แต่ในปัจจุบันนี้ภายใต้ภาวะวิกฤติเศรษฐกิจบประมาณพัฒนาประเทศกันน้อย ถ้าเราเอาเงินทั้งหลายลงมามุ่งอยู่ในนโยบายนี้ทั้งหมด แล้วต่อไปข้างหน้าเราก็คงจำเป็นต้องทุบเงินลงไปอีกอะไรจะเกิดขึ้นคะ คิดฉันว่าเป็นไปตามรัฐธรรมนูญก็ถูกต้องคะ ผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษา นั้นหมายความว่าคนที่ไหนที่พอมมีปัญหาจะจ่ายเงินได้ย่อดึงเข้ามาเข้าโครงการนี้เลย ถึงอย่างไรเขาก็ต้องนั้นอยู่แล้ว ถ้าคนในประเทศไทยทุกคนพร้อมใจกันมาใช้สิทธิ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคอะไรจะเกิดขึ้นคะ แต่ตอนนี้บริการทางการแพทย์ต่อไปนี้ คนมีเงินก็ต้องบินไปรักษาที่ประเทศสิงคโปร์ หรือประเทศนอกความจริงเมืองไทยเรามีชื่อเสียงทางวงการแพทย์อยู่ในระดับแนวหน้า เป็นที่เชื่อถือของระดับอินเตอร์ (Inter) แล้วนะค่ะ ควรที่จะรักษามาตรฐานนี้เอาไว้ แล้วดิฉันอยากจะเรียนว่า เราจำเป็นต้องรับหลักการนี้ เพราะเป็นหลักการ โดยภาพรวมแล้วดูดี แต่ในบางมาตรานั้นจำเป็นต้องพิจารณา เช่น มาตรา ๕ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ ถ้าตัดออกก็จะทำให้เกิดปัญหานั้นน้อยลง ส่วนเรื่องกองทุนนั้นมีท่านผู้อภิปรายหลายท่านแล้ว

ดิฉันมีอีกข้อหนึ่งคือ คณะกรรมการตั้งขึ้นมาจำนวนมากเกินไป ที่นี้ถ้าหากเรลด
มาตรา ๕ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ แล้วคณะกรรมการจะลดลงประมาณ ๖ คน ก็จะเหลือ
ประมาณ ๒๐ คน ก็ดูดีพอสมควร ก็นำเรียนความจริงอยากจะเก็บเอาไว้เวลาพิจารณา
กฎหมาย แต่ว่าอยากจะนำเรียนท่านสมาชิกวุฒิสภาทั้งหลายณะคะ ได้โปรดให้ความสนใจ
กฎหมายนี้ซึ่งเป็นกฎหมายสำคัญ เป็นกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน
แต่ขณะเดียวกันก็จะกระทบสิทธิประโยชน์ของประชาชนกลุ่มหนึ่งหลายพวกด้วย
แล้วก็อยากจะฝากเรียนท่านประธานฯ ผ่านไปยังท่านรัฐมนตรี บังเอิญท่านรัฐมนตรี
ท่านอยู่จังหวัดเดียวกับดิฉัน ท่านอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี อยากจะกราบเรียนฝากท่านว่า
ถ้าอย่างไรท่านช่วยกรุณาอุทธรณ์ด้วยนะคะ เพราะมีคนบอกว่า วุฒิสภาแก้กฎหมาย
ไปเยอะ แล้วถ้าหาก ส.ส. ไม่เห็นด้วย กฎหมายก็ไม่มีประโยชน์ แต่สิ่งที่เราจะช่วยกันคิด
จะเป็นประโยชน์กับคนทุกกลุ่ม ขอบพระคุณค่ะ ท่านประธานฯ

ประธานวุฒิสภา : ท่านจันทน์ จิตธร ครี

นายจันทน์ จิตธร (สุโขทัย) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม จันทน์ จิตธร สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดสุโขทัยนะครับ กระผมได้ตรวจ
ร่างกฎหมายฉบับนี้จากเอกสารประกอบการพิจารณาเล่มเขียวนี้ นะครับ กับร่างที่
ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งมา อันนี้นะครับ ปรากฏว่ากฎหมายหายไป ๑ มาตรา
คือมาตรา ๓๕/๑ เล่มเขียว ซึ่งนำมาเรียงใหม่ มาตราในเล่มที่ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ส่งมานั้นะครับ จะเป็นมาตรา ๔๒ เพราะมาตรา ๓๕ เล่มเขียวเป็นมาตรา ๔๑ นะครับ
แต่เอามาตรา ๓๕/๒ เล่มเขียวมาเป็นมาตรา ๔๒ ดังนั้นมาตรา ๓๕/๑ จึงหายไป
ทั้ง ๆ ที่มาตรานี้กระบวนกิจการของสภาผู้แทนราษฎรได้ขอเพิ่มขึ้น แล้วก็เป็นการ
ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วยกับการเพิ่มขึ้นใหม่ของกระบวนกิจการนะครับ
จึงกฎหมายมาตรา ๓๕/๑ นี้มีความว่าดังนี้นะครับ ภายใต้บังคับบทบัญญัติของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรตามความจำเป็นของสถานะ
การคลังของประเทศ และเพื่อมิให้ขอบเขตของบริการสาธารณะสุขตามพระราชบัญญัตินี้
ต้องลดลงจนเกินสมควร รัฐบาลอาจเสนอร่างพระราชบัญญัติต่อรัฐสภา เพื่อให้กองทุน
มีอำนาจจัดเก็บเงินบำรุงกองทุนจากบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลในอัตราที่เหมาะสมก็ได้

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ทิพรัตน์ ๔๔/๓

ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงหลักความเป็นธรรมและภาระทางการเงินของบุคคลนั้นประกอบด้วย
 มาตรการนี้ได้ขาดหายไปนะครับ ไม่ทราบว่าท่านใดคัดออกนะครับ ทั้ง ๆ ที่เป็นมติของ
 สภาผู้แทนราษฎรแล้วนะครับ ก็ขอเรียนเพื่อท่านประชาชนฯ ได้ไปรุดพิจารณานะครับ
 ขอบคุณครับ

- ๔๕/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านเตือนใจ คีเทสน์ ครับ

นางเตือนใจ คีเทสน์ (เชิงราช) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ดิฉัน เตือนใจ คีเทสน์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดเชียงรายค่ะ ดิฉันขอเสนอต่อที่ประชุม
นี้ นะคะว่า เนื่องจากว่าร่าง พ.ร.บ. ประกันสุขภาพ พ.ศ. ได้มีฉบับที่นำเสนอโดย
ประชาชนนะค่ะ ซึ่งวุฒิสภาควรจะได้นำมาพิจารณาประกอบด้วย เพราะว่าในช่วงที่
สภาผู้แทนราษฎร ได้พิจารณาอยู่นั้น การตรวจสอบรายชื่อของประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อ
ยังไม่สำเร็จ ยังไม่เสร็จสิ้น ดังนั้นในการพิจารณาของวุฒิสภา ดิฉันจึงเสนอว่าควรที่จะให้
ตัวแทนของภาคประชาชนเข้ามาเป็นกรรมการวิสามัญด้วยค่ะ ขอมพระคุณค่ะ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมบูรณ ทองบุราณ ครับ

นายสมบูรณ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สมบูรณ ทองบุราณ จากยโสธร ท่านประธานฯ ครับ โดยเนื้อหาส่วนใหญ่กระทบ
เห็นด้วยกับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ นะครับ เพราะว่าเราทราบดีว่ามีหลักประกันสุขภาพ
ท่านประธานฯ ครับ แต่ผมมีข้อห่วงใยคือมาตรา ๑๗ ขออนุญาตท่านประธานฯ นิดเดียว
ครับ มาตรา ๑๗ (๓) ท่านประธานฯ คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
ท่านประธานฯ บอกว่าผู้แทนเทศบาล ๑ คน องค์การบริหารส่วนจังหวัด ๑ คน องค์การ
บริหารส่วนตำบล ๑ คน และองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบอื่น ๑ คน และให้ผู้บริหาร
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทคัดเลือกกันเอง ตรงนี้ท่านประธานฯ
ผมไม่สบายใจ ยกตัวอย่าง อบต. ท่านประธานฯ ครับ ทั้งประเทศก็มีเกือบ ๗,๐๐๐ อบต.
ท่านประธานฯ ตรงนี้ก็แสดงว่าให้นายก อบต. นั้นแหละครับเลือกกันเองเกือบ
๗,๐๐๐ อบต. ตรงนี้ก็กลัวว่าจะเลือกกันแบบไหนละครับ ถ้า อบต. ทุ่งแดดที่ยโสธร ถามว่า
ถ้าเขาได้เป็นตัวแทนตรงนี้เขาจะประสานกับ อบต. ที่จังหวัดนครราชสีมาได้หรือครับ
เป็นไปไม่ได้ครับ ท่านประธานฯ ถามว่าเขาจะจ่ายในการเลือกสักเท่าไร ท่านประธานฯ
ก็ตอบไม่ได้ วันที่ ๒ ที่จะถึง ท่านประธานฯ ครับ จะมีการเลือกตั้งตัวแทนเกษตรกร
ทั่วประเทศตาม พ.ร.บ. กองทุนฟื้นฟูพัฒนาเกษตรกร มีวาระ ๒ ปี ท่านประธานฯ ครับ
ปรากฏว่ารัฐบาลต้องหาเงินไป ๕๐ ล้านบาท และขอยกมากลั่นการเลือกตั้ง เพราะฉะนั้น

อะไรก็แล้วแต่ถ้ากระจายอำนาจก็กระจายอำนาจ ถ้าบางอย่างเกินไปก็ไม่ถูกต้อง
 หรอกครับ จริงอยู่กรรมการที่ยกเข้ามาเขาอ้างว่า ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๑
 ท่านประธานฯ มาตรา ๕๒ คราว ๆ วรรคสอง บอกว่า ให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น
 มีส่วนร่วมด้วยตามความจำเป็นเท่านั้นครับ ตามความจำเป็นท่านประธานฯ ถ้าอย่างนี้
 ผมว่าเลยความจำเป็นแล้วครับ จะให้ อบต. คนเดียวไปเลือกตั้งทั้งประเทศนี้ไม่ถูกต้อง
 หรอกครับ ถ้ามว่าผมจะแก้อย่างไรตรงนี้ ผมเห็นด้วยกับร่างของประชาชนเขาเสนอบอกว่า
 น่าจะเอาอาจารย์ ท่านประธานฯ ครับ อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ คือราชภัฏยอมรับ
 เป็นมหาวิทยาลัยของคนยากคนจนนะครับ มีทั่วประเทศ สอบอะไรไม่คิดไปราชภัฏทั้งนั้น
 แหละครับ ให้อาจารย์เหล่านั้นมาเป็นตัวแทนเสีย อย่างน้อยอาจารย์สอนคนยากคนจนน่าจะ
 รู้ว่าประชาชนเขาคิดอย่างไร ผมอยากให้เป็นอย่างนั้นครับ ไปไหนมาไหนท่านก็เบิกลำรด
 ได้ด้วย ก็ขอฝากตรงนี้เท่านี้แหละครับ คืออย่าไปกระจายจนถึงเลขาธิการหน้าไปนะครับ
 ขอพระคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านนิเวศครับ

นายนิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล (พระนครศรีอยุธยา) : กราบเรียน

ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม นิเวศ พันธุ์เจริญวรกุล สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัด
 พระนครศรีอยุธยาครับ สำหรับในร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
 ซึ่งทางสภาผู้แทนราษฎรได้เห็นชอบมาแล้วนั้นครับ ผมได้อ่านแล้วก็พิจารณาแล้ว
 ในหลักการนี้ผมเห็นว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่ทางประเทศเราจะได้มีกฎหมายรวบรวมกองทุน
 ต่าง ๆ หรือระบบการรักษาพยาบาลที่มีอยู่กระจัดกระจายเข้ามาให้เป็นกองทุนเดียวหรือเป็น
 ระบบเดียวครับ ซึ่งจะสร้างความเป็นเอกภาพและก็เกิดความเป็นธรรมกับประชาชนและ
 ก็จะก่อให้เกิดการรักษาพยาบาลที่ได้มาตรฐานทุกคนนะครับ แต่ว่าผมมีข้อห่วงใยอยู่
 ๒ - ๓ ประการ ที่อยากจะแสดงความคิดเห็นคือ

ประการที่ ๑ นั้นะครับ ถ้าเรามองดูโครงสร้างของกองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติที่เราจะตั้งขึ้นนั้นะครับ โดยรวบรวมระบบประกันสุขภาพในทุกระบบหรือกองทุนประกันสุขภาพในหลาย ๆ กองทุนที่มีอยู่ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นกองทุนประกันสังคมก็ดี กองทุนเงินทดแทนก็ดี หรือกองทุนหรืองบประมาณที่ใช้ในการรักษาพยาบาลข้าราชการก็นะครับ เอามารวมในกองทุนเดียวกันแล้วนี้ ผมดูว่าจะเป็นกองทุนที่มีความใหญ่โตมโหฬารเท่าที่ดูตัวเลขนี้ เงินงบประมาณถ้าเรารวมของทั้งหมดนี้ปี ๆ หนึ่งเราใช้ประมาณ ๒ แสนถึง ๓ แสนล้านบาทนะครับ ซึ่งท่านประธานฯ ก็คงจะทราบนะครับว่าจำนวนเงินจำนวนนี้เกือบจะ ๑ ใน ๓ ของงบประมาณแผ่นดินของประเทศทั้งหมด สิ่งที่ผมห่วงใยก็คือว่าในเมื่อเรามีโครงสร้างหรือกองทุนที่ใหญ่โตมโหฬารขนาดนี้การบริหารจัดการเราจะทำอย่างไรให้มีประสิทธิภาพนะครับ ตลอดจนทำอย่างไรให้กองทุนนี้ไม่มีการรั่วไหล เพราะว่าการกิจของกองทุนนี้จะคล้าย ๆ ผู้ที่จ้างให้โรงพยาบาลต่าง ๆ ให้บริการกับประชาชนเสร็จแล้วตัวเองก็จะเป็นคนจัดการจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลต่าง ๆ เหล่านี้ให้กับหน่วยบริการนะครับ ซึ่งการที่จะจ่ายเงินให้กับหน่วยบริการต่าง ๆ อย่างยุติธรรมและก็เป็นประโยชน์สูงสุดสำหรับประชาชนนั้นผมอยากจะเห็นให้มีมาตรการที่จะทำอย่างไรให้มีการตั้งกฎเกณฑ์ที่รัดกุมว่าจะจ่ายเท่าไร จ่ายอย่างไรนะครับ รวมตลอดถึงการที่กองทุนจะไปเรียกเก็บเงินจากผู้ที่ก่อให้เกิดความเสียหายกับประชาชนที่ทางกองทุนต้องรับผิดชอบนั้นะครับ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อนมาก เพราะฉะนั้นผมจึงอยากให้เห็นกองทุนนี้ค่อย ๆ โตคือในช่วงแรกนี้อาจจะทำเฉพาะกลุ่มบุคคลบางกลุ่มก่อน เมื่อกองทุนนี้มีโครงสร้างที่แข็งแรง มีบุคลากรที่พร้อม มีมาตรการหรือกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนแล้วก็ค่อยขยายออกไปครอบคลุมถึงกองทุนประกันสังคม กองทุนเงินทดแทนหรือกองทุนอื่น ๆ ที่จะดูแลประชาชนได้ทั่วทั้งประเทศ อันนี้ก็เป็นประการที่ ๑ ที่ผมอยากจะเรียนเสนอแนะครับ

ประการที่ ๒ เรามีความห่วงใยกับมาตลอดนะครับว่ารัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐนี้มีขนาดใหญ่โต มีเงินงบประมาณที่ใช้ในการบริหารจัดการหรือที่เราเรียกว่าค่าใช้จ่ายประจำนี้สูงมาก ตอนนี้รัฐบาลเองก็พยายามปฏิรูประบบราชการ ที่นี้ผมเองผมไม่แน่ใจนะครับว่าแนวความคิดของทางรัฐบาลหรือทางหน่วยงานนั้นมันอย่างไรกับ

องค์กรที่เราจะตั้งขึ้นนี้ เราจะทำให้องค์กรนี้มีขนาดเล็ก แต่ว่ามีประสิทธิภาพ งานางงาน เราสามารถที่จะจ้างคอนแทรคต์ (Subcontract) หรือสามารถที่จะจ้างองค์กรอื่นให้ทำแทน ได้ไหม อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ยากจะฝากทางรัฐบาลนะครับว่าอยากจะให้องค์กรนี้มีความ กะทัดรัด แต่ขณะเดียวกันก็สามารถที่จะบริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพนะครับ

อีกประการหนึ่งผมมีข้อสงสัยอยากจะเรียนถามทางท่านรัฐมนตรีช่วยฯ นะครับว่าเมื่อปีที่แล้วนี้เราได้มีการผ่านร่างพระราชบัญญัติกองทุนสร้างเสริมสุขภาพนะครับ ซึ่งเมื่อผมมาตุลาจำกัความของคำว่า “บริการสาธารณสุข” ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ นะครับ มีการควบคุมถึงการสร้างเสริมสุขภาพด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าเราควรจะป้องกัน ก่อนที่จะต้องมาใช้งินมหาศาลในการรักษาพยาบาล ผมไม่แน่ใจว่าแนวความคิดของรัฐบาล ว่าเราจะรวบรวมกองทุนสร้างเสริมสุขภาพดังกล่าวนี้มาในกองทุนนี้ได้หรือไม่ เพราะว่า กองทุนนั้นได้กำหนดว่าให้รัฐจัดเงินให้กับกองทุนร้อยละ ๒ ของรายได้ที่เกิดจากภาษีสุรา ซึ่งจะเป็นเงินจำนวนมาก ไม่ทราบแนวความคิดเป็นอย่างไรระครับ อันนี้เป็นข้อสงสัยที่ผม อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีครับ ขอพระคุณครับ

- ๔๗/๑

ประธานวุฒิสภา : คุณหมอนพดลครับ

นายพดล สมบูรณ์ (ลำปาง) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม นายแพทย์พดล สมบูรณ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดลำปาง อยากจะขอแสดงความเห็นเกี่ยวกับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ ก่อนอื่นก็ขอกราบเรียนว่า ผมเห็นด้วยในหลักการที่จะมี พ.ร.บ. ฉบับนี้ แต่มีข้อวิตกกังวลบางประการในบางมาตราที่คิดว่าจำเป็นต้องแก้ไข ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้กองทุนนี้อยู่รอดตลอดไป ดูแลคนยากไร้ได้เป็นเวลานานไม่มีที่สิ้นสุด ขณะเดียวกันประเทศโดยรวมก็จะมีเงินงบประมาณพอที่จะใช้พัฒนาประเทศด้วย ก่อนที่จะกราบเรียนถึงมาตราที่เกี่ยวข้องนี้ ผมคิดว่าน่าจะปรับปรุงแก้ไขนั้นก็ขอเรียนชี้แจงเป็นข้อมูลก่อนว่า เมื่อประมาณ ๑๕ ปีก่อนคนไทยทั้งประเทศรวมทั้งรัฐบาลด้วยได้จ่ายเงินเกี่ยวกับสุขภาพของประชาชนปีหนึ่งประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ ล้านบาท จำนวนนี้รวมทั้งค่ายา ค่าห้องพยาบาล ค่าตรวจเอกซเรย์ตรวจชันสูตรโรค ค่าผ่าตัด ค่าอาหารทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ว่าประมาณ ๕ ปีที่ผ่านมาขึ้นเป็น ๒ แสนล้านบาท ในจำนวน ๒ แสนล้านบาทค่ายาเสีย ๕ หมื่นล้านบาท แต่มาปีนี้ประมาณกันว่า ค่าใช้จ่ายดังกล่าวนี้ ประเทศไทยทั้งประชาชนทุกคนและรัฐบาลได้ใช้เงินภาษีไป ใช้จ่ายเงินรวมทั้งสิ้นประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาทมากขึ้นเรื่อย ๆ ครับ ที่นี้มาดูในประเทศต่าง ๆ จะเป็นประเทศออสเตรเลียก็ดี แคนาดาที่ดี ฝรั่งเศสก็ดี เยอรมัน ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกาที่ดีเขาใช้ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพเป็นสัดส่วนต่อจีดีพี (GDP) ผมขอยกตัวอย่างสักประเทศหนึ่งผมเอานิวซีแลนด์ก็แล้วกันที่คนไทยส่งลูกไปเพื่อเรียนหนังสือ ในปี ๒๕๐๓ ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพเป็นสัดส่วนต่อค่าจีดีพีของประเทศอยู่ที่ ๔.๓ และค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี พอมาถึงปี ๒๕๔๐ ค่าใช้จ่ายสูงขึ้นเป็น ๑.๖ ของจีดีพีเกือบสองเท่า ในช่วง ๓๗ ปีเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า สำหรับสหรัฐอเมริกาเน้นเพิ่มขึ้นเกือบสามเท่า เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าก็เป็นห่วงครับว่า ถ้าเราจะให้บริการดังกล่าวตาม พ.ร.บ. นี้โดยไม่มีการแก้ไขเลยจะไปไม่รอด เพราะว่าต้องเพิ่มขึ้นแน่ ๆ อย่างยกตัวอย่างอันหนึ่งนะครับ ที่ประเทศนิวซีแลนด์นั้นก็ให้บริการอย่างเดียวกัน แต่ขณะนี้เขาก็เลิกไม่ได้ครับเขาเป็นต้องให้ต่อ แต่ว่ารัฐบาลมีวิธีการที่ว่าแทนที่จะให้บริการต้องเข้าคิวครับ เขาเน้นเรื่องการป้องกันโรค การฝากครรภ์ การรักษาโรคติดต่ออันตราย ส่วนโรคอื่นการผ่าตัด เช่น การผ่าตัดที่เขารู้ได้ก็ยาว

๑๑๒

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ทิพวรรณ ๔๙/๒

เลขรับ เพราะฉะนั้นเมื่อประชาชนเข้าคิวยาวทนนไม่ไหวก็ต้องไปขอรับบริการจาก
โรงพยาบาลเอกชน อันนี้เป็นประเทศหนึ่งที่ประเทศนิวซีแลนด์ ก็อยากจะใช้เวลาสั้น ๆ นี้
กรบเรียนเกรงว่าจะมีปัญหา ที่นี้ก็มีดู พ.ร.บ. ฉบับนี้ มาตรา ๕ ก็บอกว่า คณะกรรมการนี้
สามารถที่จะกำหนดค่าใช้จ่ายได้ อันนี้เป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าจะแก้ปัญหาเรื่องโครงการ
๓๐ บาทรักษาทุกโรคที่เพื่อน ๆ สมาชิก ได้พูดไว้บ้างแล้ว ถ้าเราสามารถเก็บได้
จำนวนหนึ่ง ที่นี้ที่เป็นห่วงก็คือ อำนาจของคณะกรรมการที่ท่านกำหนดไว้ว่า ให้ใช้
๕ เปอร์เซ็นต์ของกองทุนเป็นค่าบริหารจัดการ -----

- ๔๔/๑

ขณะนี้ประมาณการว่ากองทุนนี้จะโตถึงแสนล้าน ถ้า ๕ เปอร์เซ็นต์ของแสนล้านก็ ๕,๐๐๐ ล้านบาท ท่านประธานฯ ครับ ถ้าท่านใช้เงินบริหาร ๕,๐๐๐ ล้านบาท แสดงว่าท่านตั้งเงินเดือนกันเตรียมคนเตรียมทุกอย่างไว้แล้วหรืออย่างไร อันที่ ๑ และอีก ๑ เปอร์เซ็นต์ กันไว้สำหรับค่าที่จะต้องจ่ายตรองอีก ๑ เปอร์เซ็นต์ ก็ ๑,๐๐๐ ล้านบาท แล้วผมก็ทราบว่า การที่ พ.ร.บ. ฉบับนี้ เอาตัวเลข ๕ เปอร์เซ็นต์ก็คือ ๑ เปอร์เซ็นต์ก็ตีล่อมาจากโครงการบัตรสุขภาพ ขอเรียนท่านประธานฯ ว่า โครงการบัตรสุขภาพนั้น เป็นโครงการสเกล (Scale) ที่เล็กกว่า พ.ร.บ. ฉบับนี้ถึง ๑๐ เท่าเท่า ในการบริหารจัดการนั้นเหมือนกับการขายส่ง โรงงานใหญ่ผลิตมากขึ้นต้นทุนก็ต่ำลงเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์ต่อชิ้น โรงงานเล็กผลิตได้น้อย ต้นทุนก็สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์ต่อชิ้น การบริหารจัดการก็เหมือนกัน เมื่อสเกลใหญ่ขึ้นค่าใช้จ่ายก็ถูกลง ท่านจะเอาเปอร์เซ็นต์ของบัตรโครงการสุขภาพมาลือแล้วมาใส่ในค่าใช้จ่ายซึ่งเป็น ฟิกแอคเคาต์ (Fix account) อย่างนี้ไม่ได้ ยิ่งอันตรายนั่นก็ถือว่าเงินงบประมาณของกองทุนนี้ ส่วนใหญ่จะได้มาจากงบประมาณของประเทศจากภาษีอากรของประชาชน และท่านก็เขียนไว้ว่า ไม่คืนคลังเงินจะเหลือเท่าไร ไม่รู้จะเก็บไว้ตรงนั้น จะไม่คืนคลัง ผมคิดว่าอันนี้ไม่ถูกต้องจะพอกหางหมูใหญ่ขึ้นไป อย่างเงินประกันสังคมขณะนี้เงินมีอยู่ในสำนักงานประกันสังคมตั้งแสนกว่าล้านบาท เพราะฉะนั้นก็เป็นห่วงตรงนี้ ถ้าจะมีการให้ พ.ร.บ. ฉบับนี้ออกไปเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อคนไทยทั้งหมดก็น่าจะหาทางแก้ไข ขอพิจารณาประเด็นนี้ ขอให้ใช้ปีต่อไป มาตรานี้ขอให้ตัด แล้วก็ปีถัดไป หนึ่งปีข้างหน้าก็ขอให้ตัดพอช่วยตัวเองได้ เราไม่ไปโรงพยาบาลของรัฐ เราจะไปโรงพยาบาลเอกชน เพราะว่าเราไปบ่อยนาน บริการไม่ประทับใจ เพราะฉะนั้นเราต้องไปโรงพยาบาลเอกชน คนจำนวนเหล่านี้ถ้าเรานับทีเดียว ๑๐ ล้านคน การที่โครงการนี้กำหนดควบคุมงบประมาณไม่ให้บานปลายโดยเป็นค่าหัว เช่นจ่ายค่าหัว ประมาณ ๑,๒๐๐ บาทต่อหัวต่อคน สำหรับจัดให้งบประมาณสถานบริการ อันนี้ก็เป็นวิธีการควบคุมไม่ให้บานปลายอย่างหนึ่ง แต่ผมเห็นว่ายังไม่พอ รัฐน่าจะสนับสนุนส่งเสริม ทางตรง ทางอ้อมอย่างไร ให้ประชาชนที่เขาช่วยตัวเองได้ พวกที่ไปโรงพยาบาลเอกชนให้เขาสามารถประกันสุขภาพเสีย ถ้ารัฐบาลสามารถให้คน

กลุ่มนี้ ๑๐ ล้านคนไปประกันสุขภาพก็เซฟ (Save) เงินไปตั้ง ๑๒,๐๐๐ ล้านบาท
ท่านอาจจะสนใจด้วยการให้เบี้ยประกันนั้นมาหักลดหย่อนภาษีได้อะไรต่าง ๆ ก็ว่ากันไป
ผมว่าถ้าจะให้โครงการนี้อยู่รอดจะต้องหาทางอย่างไรให้ประชาชนที่ช่วยตัวเองได้มี
ส่วนร่วมระดับหนึ่ง เช่นว่า มีเพดาน คนใช้นอกถ้าเกิน ๑๐๐ บาทจ่ายเองเพิ่มขึ้นมา
นอนโรงพยาบาล อยากรู้ห้องพิเศษก็คิดค่าห้องไปให้เขามีส่วนร่วมจ่าย ขณะนี้โครงการ
๑๐ บาท คนในตลาดเคยค่าใส่ตังค์หนึ่งเสีย ๔๐,๐๐๐ บาท ตอนนี้อยู่มีบัตรเขาไม่จ่าย
สักบาทเลยครับ โรงพยาบาลก็ไม่มีเงิน โดยเฉพาะโรงพยาบาลระดับ ๓ โรงพยาบาลทุติยภูมิ
โรงพยาบาลมหาวิทยาลัย โรงพยาบาลใหญ่ ๆ ขาดทุนมาก ก็ขอให้ข้อมูลต่อรัฐบาล
ท่านประธานฯ ฝากไปถึงท่านรัฐมนตรีว่าจะต้องควบคุมแก้ไขเรื่องงบประมาณนี้เป็นหัวใจ
หลายประเทศเค็ดรื้อรื้อเล็กไม่ได้ เลิกแล้วเค็ดรื้อรื้อ เลิกรัฐบาลก็โดน และไม่สมควรเลิก
ด้วย เพราะฉะนั้นท่านจะต้องบริหารจัดการเรื่องงบประมาณให้ดี อย่านองระยะสั้น ขอให้
มองระยะยาว ๆ ตลอดไป เพื่อโครงการจะได้อยู่รอด ขอแสดงความเห็นเท่านี้
ขอบพระคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปจรง ประธานวุฒิสภา
ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง
ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านพลเอก ศิริ กรับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ สมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก กระผมขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ โดยหลักการและเหตุผล ซึ่งทางรัฐบาลได้มีความปรารถนาในการที่จะให้เกิดความเสมอภาคกันในเรื่องการรักษาสุขภาพของประชาชน ซึ่งก็เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ในการรักษาสุขภาพของพี่น้องประชาชนในอดีตนั้นพี่น้องประชาชนที่ยากจน พี่น้องประชาชนที่ด้อยโอกาสมักจะเป็นผู้ที่ถูกกลืนไม่ได้รับการดูแลรักษาเท่าที่ควร เพราะฉะนั้นในฐานะที่เป็นคนไทยคนหนึ่งเหมือนกันมีสิทธิและศักดิ์ศรีเสมอทุกคน ก็มีความจำเป็นที่ทางรัฐบาลจะต้องดูแลเรื่องนี้ให้เหมือนกันนะครับ การที่ท่านสมาชิกฯ ได้กล่าวอภิปรายหลายสิ่งหลายอย่างนั้น กระผมคิดว่าทางรัฐบาลควรจะใส่ใจ เพราะว่าสิ่งที่ได้มีการสนับสนุนในเรื่องต่าง ๆ เพื่อเป็นหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในครั้งนี้นั้น ความพร้อมของประเทศของเรายังไม่มี และโดยความพร้อมของประชาชนผมถือว่ามีความพร้อมน้อยมาก เพราะการรักษาสุขภาพหรือการปฏิรูปสุขภาพเชิงรุก ป้องกันเชิงรุก เราเกือบจะกล่าวได้ว่าเราไม่ได้ดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ พี่น้องประชาชนส่วนใหญ่จะมุ่งไปที่โรงพยาบาลเป็นหลัก โดยที่คิดว่าการรักษาสุขภาพก็คือการไปที่โรงพยาบาล จะเข้ารับการรักษาก็ผ่าตัดก็คือ หมายถึงนายแพทย์และโรงพยาบาล แต่ไม่ได้นึกถึงว่าในการรักษาสุขภาพนั้น ตนเองเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด หลายประเทศก็ดำเนินการอย่างได้ผล เช่น ประเทศจีน ซึ่งในโรงพยาบาลใหญ่ ๆ เราจะไม่เห็นพี่น้องประชาชนไปแน่นขนัดอยู่ในโรงพยาบาลเหมือนกับบ้านเรา เพราะว่าเรามีการรักษาสุขภาพในเชิงป้องกันอย่างใกล้ชิด เพราะฉะนั้นโดยฐานะทางเศรษฐกิจของรัฐบาลในปัจจุบันและโดยฐานะทางเศรษฐกิจที่คิดว่าจะปรากฏในอนาคตนั้น กระผมก็อยากจะมีการข้อห่วงใยว่า รัฐบาลควรจะให้มีวิธีการในการที่จะกำหนดยุทธศาสตร์ในการป้องกันเชิงรุก พี่น้องประชาชน ให้พี่น้องประชาชนได้ตระหนักว่าการรักษาสุขภาพของตัวเอง ตั้งแต่ระดับตัวเอง ครอบครัว หมู่บ้าน ตำบลจะทำอะไร ซึ่งภูมิปัญญาของพี่น้อง ของบรรพบุรุษได้ให้ไว้มาก โดยเฉพาะเรื่องสมุนไพร เรื่องอะไรต่าง ๆ แต่เราก็ละเลย เราก็มักจะใช้วิธีการรักษาจากต่างประเทศ ทั้ง ๆ ที่เรามีสมุนไพรที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ความสำเร็จของรัฐบาลในเรื่องนี้ ผมคิดว่าถ้าหากว่าไม่ดูแลในเรื่องการกำหนดยุทธศาสตร์ในการที่จะป้องกัน

เชิงรุกในด้านสุขภาพ รัฐบาลจะเผชิญปัญหาเหมือนกับหลาย ๆ ประเทศที่กำลังเผชิญ
 ปัญหาตามที่สมาชิกฯ ท่านผู้ทรงเกียรติได้กรุณาชี้แจงแน่นอนที่สุดครับ เพราะถ้าหากว่า
 ทุกคนไม่ยอมรักษาตัวเองและมุ่งไปที่โรงพยาบาลและพยายามใช้สิทธิ รัฐบาลไม่มีเงิน
 หรอกครับ ปีหนึ่งหลายหมื่นล้านบาท ไม่มีเงินแน่นอนที่สุด เพราะฉะนั้นก็อยากจะฝากว่า
 ในการกำหนดยุทธศาสตร์ ในการปฏิรูปสุขภาพเชิงรุกก็ควรจะได้ทำอย่างชัดเจน แล้วได้
 มีการตรวจสอบ และพระราชบัญญัตินี้เมื่อใช้ไป ๑ ปี ๒ ปีควรจะได้มีการตรวจสอบความ
 เป็นไปได้ทุกขั้นตอน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นหลักประกันว่า พระราชบัญญัตินี้สามารถรักษา
 สุขภาพของคนทั้งชาติได้ ขอขอบคุณครับ

- ๕๐/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ เนื่องจากเรามีสมาชิกฯ หลายท่านนะครับที่ประสงค์จะอภิปราย แล้วเราก็ใช้เวลาพอสมควร อย่างนี้ได้ไหมครับ ผมขอความกรุณาอย่างนี้ได้ไหมครับว่า ประเด็นไหนที่สมาชิกฯ ท่านก่อนได้อภิปรายไปแล้วให้ข้าม ๆ ไปบ้างก็ได้เนะครับ เชิญอาจารย์จอนครับ

นายจอน อึ้งภากรณ์ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม จอน อึ้งภากรณ์ สมาชิกวุฒิสภา ครับ ในความเห็นส่วนตัวของ ผม ผมเห็นว่ากฎหมายนี้อาจจะเป็นกฎหมายสำคัญที่สุดที่พวกเราจะพิจารณาในวาระ ๖ ปีของเราเนะครับ เพราะเป็นกฎหมายเนะครับ ที่จริงอยากให้มีกฎหมายอื่นแบบนี้ด้วย เป็นกฎหมายที่แก้ปัญหาความยากจนแบบยั่งยืน โดยอาศัยเปลี่ยนจากเรื่องของการสงเคราะห์มาเป็นเรื่องของการคุ้มครองสิทธิเนะครับ เราต้องยอมรับว่าการแก้ไขปัญหาคือความยากจนหลาย ๆ อย่างที่ท่าอยู่ในปัจจุบันเนะครับ ผมคิดว่าแม้จะประกาศสงครามกับความยากจน แต่หลายมาตรการที่ใช้ก็ยังไม่ยั่งยืนเนะครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกองทุนหมู่บ้าน ๆ ละ ๑ ล้านบาท ผมก็ไม่แน่ใจว่าแก้ปัญหาความยากจนแบบยั่งยืนจริง หรือถึงคนที่ยากจนจริง ๆ หรือเปล่า แต่ในหลาย ๆ ประเทศเนะครับ ที่มีเศรษฐกิจปานกลางถึงค่อนข้างดีเนะครับ เขาจะใช้วิธีแก้ไขปัญหาคือความยากจนโดยอาศัยการประกันคุณภาพชีวิตของคนทุกคนในสังคมของเขา ซึ่งไม่ใช่เฉพาะประกันเรื่องสุขภาพอย่างเดียวเนะครับ เขาจะประกันเรื่องของสุขภาพระดับการศึกษา การมีงานทำ ถ้าเป็นประเทศไทยเราควรจะประกันเรื่องสุขภาพ การศึกษา การมีงานทำ ที่ดินทำกินสำหรับชาวชนบทและที่ที่อยู่อาศัย รวมถึงหลักประกันสำหรับผู้ที่ชราภาพด้วย และผู้พิการเนะครับ นี่คือวิธีที่จะทำให้อย่างน้อยที่สุดเรากำหนดไว้ว่าประชาชนทุกคนต้องได้รับพื้นฐานคุณภาพชีวิตอย่างไรบ้าง เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นกฎหมายฉบับหนึ่งที่จะให้หลักประกันตรงนั้นเนะครับ ปรัชญาเบื้องหลังกฎหมายนี้ก็คือ เกิดมาในประเทศไทย เกิดมาเป็นคนไทย หรือเกิดมาเป็นมนุษย์ก็แล้วแต่เนะครับ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลสุขภาพจากรัฐอย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีการแบ่งแยกว่าคนนี้รวย คนนี้จนเนะครับ ทั้งจริงกฎหมายนี้ไปไกลกว่ารัฐธรรมนูญปัจจุบันเนะครับ ไปไกลกว่า เพราะรัฐธรรมนูญปัจจุบันเพียงแต่บอกว่า สำหรับคนยากจนนั้นจะต้องให้

บริการโดยไม่เก็บเงินน่ะครับ อันนี้ยังไม่พูดถึง ๓๐ บาท เพราะผมถือว่า ๓๐ บาท ผมไม่เห็นด้วยน่ะครับ แต่กฎหมายนี้ยังไม่ได้พูดถึง กฎหมายนี้ประกันว่าทุกคนเกิดมาเป็นคนไทยก็ต้องได้สิทธิเท่าเทียมกันน่ะครับ ผมอยากจะพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ขณะนั้นน่ะครับ ก็มีส่วนใกล้เคียงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศอื่นในโลกน่ะครับ ขอยกตัวอย่างเล็กน้อยน่ะครับ แล้วก็เป็นเรื่องน่าสนใจว่ามีอะไรที่คล้ายกัน อย่างในประเทศ อังกฤษก่อนที่จะเกิดขึ้นเนชันแนลเฮลท์เซอร์วิส (National health service) หรือระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติของประเทศอังกฤษน่ะครับ ได้มีการรายงานในสมัย สงครามโลกครั้งที่สอง มีรายงานของคุณวิลเลียม เบฟเวอร์ริจ พูดถึงว่าการแก้ไขปัญหา ยากจนนี้จะต้องทำสงครามกับปัญหาเลวร้าย ๕ ประการน่ะครับ ประการแรกเขาใช้คำว่า วอนต์ (Want) หรือความหิวโหย อันที่ ๒ คือดิซีส (disease) หรือโรคภัยไข้เจ็บ อันที่ ๓ คืออิกโนแรนต์ (Ignorant) หรือการไม่รู้หนังสือ อันที่ ๔ คือสควอลิด (Squalid) คือการอยู่กันแบบแออัดน่ะครับ แล้วอันที่ ๕ คือ ไอเดิลเนส (Idleness) การไม่มีงานทำ อันนี้ก็เป็นแนวคิดคล้าย ๆ อย่างนี้แล้วก็นำมาสู่การนำกฎหมายเกี่ยวกับหลักประกันสุขภาพแห่งชาติของประเทศอังกฤษที่เรียกว่าเนชันแนลเฮลท์เซอร์วิสเน่ะครับ ในวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๘๑ นายโควิธมนตรีสาธารณสุข นายรัช เบฟิล ซึ่งนายรัช เบฟิล นั้นเป็นลูกของกงเจนเหมือนถ่านหิน ซึ่งออกจากโรงเรียนอายุ ๑๓ ปี แล้วในที่สุดได้มาเป็นรัฐมนตรีสาธารณสุขน่ะครับ ในขณะที่เกิดระบบประกันสุขภาพแห่งชาติของประเทศอังกฤษนั้น ได้รับการต่อต้านจากพอสมควร โดยที่แพทย์สภาของอังกฤษ หรือบริติชเมดิคัลเซอร์วิส (British Medical Service) อ้างว่ามีแพทย์เห็นด้วยกับระบบนี้เพียง ๑๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น แต่ปรากฏว่าหลังจากกฎหมายออกมาแล้วประชาชนถึง ๘๓ เปอร์เซนต์ของประเทศอังกฤษ ได้ลงทะเบียนเข้าในระบบนี้ภายในระยะเวลาเพียง ๑ เดือน และหมอทั้งหมดที่มีอยู่ในประเทศอังกฤษก็ได้เข้าร่วมในระบบนี้ถึง ๘๐ เปอร์เซนต์เพียงภายใน ๓ เดือนน่ะครับ ---

ประวัติศาสตร์ในประเทศแคนาดาก็คล้ายคลึงกัน คือประเทศแคนาดานำระบบประกันสุขภาพเข้ามาในวันที่ ๑ กรกฎาคม ปี ๑๙๖๒ หลังจากประเทศอังกฤษประมาณ ๑๔ ปี ปรากฏว่าวันที่เขาเข้ามาเป็นวันที่หมอสไตรค์ (Strike) ทั่วประเทศ แพทย์สไตรค์หมด แต่หลังจากนั้นในแคนาดาระบบประกันสุขภาพก็มีการพัฒนาและไปได้ดีประเทศหนึ่งที่เป็นประเทศมหาอำนาจที่ทำเรื่องหลักประกันสุขภาพไม่สำเร็จคือสหรัฐอเมริกา ที่ทำไม่สำเร็จในสหรัฐอเมริกานั้นมาตลอด ใครอย่ามาอ้างว่า ประเทศสหรัฐอเมริกามีหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ไม่เป็นความจริง สหรัฐอเมริกามีเพียงหลักประกันสุขภาพสำหรับคนยากจนเท่านั้น ประธานาธิบดีคลินตันพยายามนำเข้ามาโดยเฉพาะภรรยาของท่านประธานาธิบดีเองก็เป็นผู้ที่สนับสนุนก่อนที่จะเป็นสมาชิกวุฒิสภาฮิลลารี คลินตัน แต่ก็ไม่สำเร็จ ที่ไม่สำเร็จเพราะในสหรัฐอเมริกานี้แรงต่อต้านไม่ว่าจะมาจากรัฐบาลไม่ว่าจะมาจากรัฐสภาเอกชนก่อนข้างจะแรงมากจนสู้ไม่ไหว ทำให้คนอเมริกาเองมีความยากลำบาก เดี่ยวผมจะยกตัวอย่างมาให้ดูอีกส่วนหนึ่ง ส่วนประวัติในประเทศไทยประเทศไทยนั้นเราไม่ใช่ข้อย่อย เราเป็นเรื่องของการประกันสังคมเข้ามาในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม คือปี ๒๔๙๑ มีการออกพระราชบัญญัติประกันสังคมและมีการจัดตั้งกรมประกันสังคมขึ้นมา แต่เป็นหมันครับ คือตั้งแล้วก็ไม่ได้เกิดระบบประกันสังคม ที่ไม่ได้เกิดเพราะมีการคัดค้านจากประชาชน สื่อมวลชนต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยเข้าใจไม่ค่อยแน่ใจ มีการคัดค้านจากนายจ้างที่กลัวว่าจะต้องเสียเงินเพิ่มในการจ้างสำหรับลูกจ้าง มีการคัดค้านจากบริษัทประกันภัยและบริษัทประกันชีวิต ใช้เวลาอีกนานมากจนกระทั่งปี ๒๕๓๒ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม อันนี้เป็นเรื่องแปลก กฎหมายประกันสังคมหลายประเทศออกเดือนกรกฎาคมหมด วันที่ ๒๗ กรกฎาคม^{พ.ศ.} ๒๕๓๒ โดยกรมหลักันของหลาย ๆ คน รวมทั้งอาจารย์นิคม จันทรวีฑูร อดีตอธิบดีกรมแรงงาน กฎหมายประกันสังคมของประเทศไทยก็ได้ผ่าน ๓ วาระในสภาผู้แทนฯ แต่เมื่อเข้าวุฒิสภา วุฒิสภามีการแก้ไขมาแก้ไขจนสภาผู้แทนฯ ไม่ยอมรับการแก้ไขของวุฒิสภา มีการตั้งกรรมาธิการร่วม เมื่อตั้งกรรมาธิการร่วม กรรมาธิการร่วมเอาตามสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภาก็เลยไม่รับกฎหมายนี้

ด้วยคะแนน ๑๐๕ ต่อ ๕๖ อันนั้นเป็นวุฒิสภาแต่งตั้ง ของเราเป็นเลือกตั้ง ในที่สุด
วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ สมาชิกแทนฯ ก็ยื่นชัณกฎหมายนี้ออกมาเป็นกฎหมาย
เดือนกรกฎาคมเหมือนกัน แต่เป็นปีถัดไป เรื่องสำคัญก็คือกฎหมายประกันสังคมเดิม
มีความตั้งใจว่าจะเริ่มต้นด้วยคนงาน ผู้ใช้แรงงานแต่ในที่สุดจะครอบคลุมทั้งประเทศ
แต่ทำไม่สำเร็จ แม้แต่ในปัจจุบันนี้ยังไม่ครอบคลุมแม้แต่บุตร หรือพ่อ แม่ หรือคู่สมรส
ของผู้ประกันสังคมก็ยังไม่ได้รับการคุ้มครองด้านสุขภาพมีข้อจำกัดมากจึงต้องมีกฎหมาย
ฉบับนี้ออกมา ผมมีข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฉบับนี้

ประการที่ ๑ กรุณาอย่าเข้าใจว่านี่คือ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ๓๐ บาท
รักษาทุกโรคคือโครงการที่รัฐบาลนี้ริเริ่มโดยกระทรวงสาธารณสุขก่อนที่จะมีกฎหมาย
และก็ยังอยู่ในระยะการเริ่มต้นยังไม่สมบูรณ์ แต่กฎหมายนี้เป็นเรื่องของหลักการ
และการคุ้มครองสิทธิที่กว้างกว่าเรื่อง ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ถ้าเราทำให้กฎหมายนี้ดี
ปัญหาต่าง ๆ ที่มีการอภิปรายว่าอาจจะเป็นปัญหาของโครงการ ๓๐ บาทรักษาโรค
ในปัจจุบันก็จะได้รับการแก้ไขได้ด้วย เพราะฉะนั้นอย่ามองว่า ปัญหาบางประการ
ปัญหาทางเทคนิคในการปรับเข้าระบบ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค อย่างมองว่านั่นคือ
สิ่งที่จะมองว่ากฎหมายนี้จะไม่ได้ผล

ประการที่ ๒ ที่ผมคิดว่าพวกเราเข้าใจผิดกันมาก คือมองว่ามีหลายท่าน อภิปรายเห็นว่า เราม่าจะครอบคลุมเฉพาะคนจนเท่านั้น คือขอให้มีหลักประกันสุขภาพ แต่จะให้เน้นระบบของคนจน สำหรับคนรายนั้นมีเงินพอจะให้ไปทำประกันเอกชนจะได้ ไม่เป็นภาระต่อรัฐ อันนี้เป็นความคิดแบบระบบเก่า คือระบบ สปร. ที่มาเดิมก่อนหน้านี้ จะมีโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค และสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ

อันที่ ๑ คนจนถูกปฏิบัติเหมือนเป็นแบบสงเคราะห์ เหมือนเป็นขอทาน เหมือนเป็นคนที่ไม่มีปัญหาของตัวเองก็ต้องได้รับการ และบริการที่ได้รับก็ไม่เท่าเทียมกับ ส่วนอื่นในสังคม นี่คือการแรกที่เป็นปัญหา เพราะฉะนั้นการที่มีระบบคนรวย คนจน คนละระบบนี้ทำให้คนจนนั้นเสียศักดิ์ศรี ไม่ใช่ได้รับสิทธิเช่นครับ

อันที่ ๒ หลักของระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้านั้นก็คือทุกคนมีประกันสุขภาพเท่าเทียมกัน แต่ละคนจ่ายตามความสามารถของตัวเองที่จะจ่ายได้ เพราะฉะนั้น คนรวยต้องจ่ายมากกว่าคนจน เพราะฉะนั้นหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้านั้นถ้ามีระบบเดียว รายได้จะมาจากคนรวยมากกว่ารายได้จะมาจากคนจน อันนี้เป็นโดยหลักการ

อันที่ ๓ ที่เป็นปัญหา ถ้าหากว่าเราจะมีระบบคนจนระบบหนึ่ง ระบบคนอื่น อีกระบบหนึ่ง ผมถามว่าเราจะตั้งเขตแบ่งระหว่างคนรวย คนจนตรงไหน สมมุติว่าเราบอกว่า ครอบครัวยุโหนเงินเดือนต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐ บาท ให้หลักประกันสุขภาพคนจน ครอบครัวยุโหนมีรายได้เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทช่วยตัวเอง ผมถามว่าเกิดครอบครัวยุโหนมีคนป่วยหนักจนต้องเสียเงินเป็นแสน รายได้เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ต้องเสียเงินเป็นหลายแสน ครอบครัวยุโหนมีรายได้ ๑๐,๐๐๐ บาทอยู่ได้ไหม เพราะฉะนั้นเราจะตั้งเส้นแบ่งที่โหน อันนี้เป็นเรื่อง น่าสนใจ เพราะว่าเมื่อไม่นานมานี้ผมพบชาวอเมริกันคนหนึ่ง เขามาประเทศไทยเพื่ออะไร เขามาประเทศไทยเพื่อมาผ่าตัดไส้เลื่อน เขามอว้อย่างนี้ เขาไม่จนพอที่จะได้รับการประกันสุขภาพของคนของสหรัฐอเมริกา แต่รายได้ของเขาเขาเป็นช่างภาพฟรีอาร์ท ฟรีแลนซ์ (Free lance) รายได้เขาไม่พอที่จะไปทำประกันกับบริษัทประกันของสหรัฐฯ ซึ่งเบี้ยประกันจะแพงมาก เขาเลยต้องหาทางออกเมื่อมีอการป่วย ก็คือมาผ่าตัดที่ ประเทศไทยซึ่งถูกกว่ามาก อันนี้เราจะเห็นว่าเรามี ๒ ระบบนี้ไม่ใช่หลักประกันสุขภาพ ไม่ใช่การคุ้มครองสิทธิ มันยังสร้างปัญหาให้กับคนยากคนจน และผมจะยืนยันอันนี้

๑๒๒

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

วิมล ๕๑๓/๒

อีกประการหนึ่งนะครับ ผมไปประชุมที่ญี่ปุ่นเรื่องความมั่นคงของฮิวแมนซีเคียวริตี (Human security) ความมั่นคงของมนุษย์ ตัวแทนจากประเทศต่าง ๆ ในเอเชียที่มีระบบสุขภาพคนจน เขาดังคำถามว่า ทำไมคนจนในประเทศเขาไม่ค่อยใช้บริการฟรีที่เขาได้อยู่ เขาก็ตั้งคำถาม ผมก็ตอบได้ง่าย ๆ บริการที่มีอยู่นั้นคุณภาพมันห่วยเมื่อเทียบกับบริการอื่น ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อมีความราคาเขาป่วย เขาไม่คิดจะใช้ อันนั้น เขาพร้อมที่จะ ไปกู้ยืมเงินเพื่อมา ให้บิดามารดาผู้ที่ให้กำเนิดเขาได้มีระบบการดูแลที่ดีที่สุด เพราะฉะนั้นผมยืนยันต้องเป็นระบบสุขภาพสำหรับทุกคน

- ๕๑๓/๓

ประการที่ ๓ ที่เป็นส่วนข้อสังเกตของผม เรื่องสุดท้ายที่เป็นข้อสังเกตก็คือ เรื่องของการมีหลายกองทุนหรือกองทุนเดียว ผมขอยืนยันว่าต้องมีกองทุนเดียวในที่สุด แต่ระบบการเปลี่ยนแปลงนั้นอย่ามองว่ามีกองทุนเดียวแล้วจะทำให้ทุกคนถูกดึงลงไป เราจะต้องทำให้มีกองทุนเดียวแล้วทุกคนมีระบบประกันสุขภาพที่ดีที่มีคุณภาพนะครับ แต่ผมเห็นว่าการรวมกองทุนนั้นต้องเป็นไปโดยสมัครใจ โดยเฉพาะกับประกันสังคมนั้น ต้องเป็นไปโดยสมัครใจ โดยระบบประกันสุขภาพในส่วนอื่นต้องยกคุณภาพขึ้นมา ให้เพียงพอที่จะทำให้คนที่อยู่ในประกันสังคมอยากมารวม ถ้าไม่รวมผมจะบอกณิดหนึ่งว่า ประกันสังคมคนงานถูกเก็บ ๒ ต่อ เพราะว่ารระบบประกันสุขภาพอันนี้รายได้มาจาก ภาษีอากร ภาษีรายได้กับภาษีแวต (VAT) แต่ประกันสังคมนั้น ระบบสุขภาพของประกัน สังคมนั้นมาจากการมีส่วนร่วม คือการหักเงินเดือนของคนงาน เพราะฉะนั้นถ้าแยกประกัน สังคมกับอันนี้คนงานจะเสีย ผู้ใช้แรงงานจะเสีย ๒ ต่อ คือ ๑. เสียเกี่ยวประกันสังคม ๒. เสียภาษีซึ่งจะเอามาใช้สำหรับระบบนี้ด้วย แต่ผมจะพูดณิดหนึ่งจะครับว่า การรวมนั้น จะต้องต่างจากที่เขียนในกฎหมายนี้ การรวมแล้วไม่ใช่ว่าเอาเงินเบี้ยประกันของลูกจ้าง กับนายจ้างมาส่งให้กับรัฐบาลผมไม่เห็นด้วย ผมเห็นว่าควรจะใช้เฉพาะส่วนจ่ายของรัฐบาล ในระบบประกันสังคมที่จ่ายสำหรับระบบสุขภาพให้รัฐบาลมาใช้ ส่วนจ่ายของนายจ้าง กับลูกจ้างนั้นควรจะต้องเอาทำการประกันสังคมในเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับสุขภาพให้ดียิ่งขึ้น เช่น การประกันการว่างงาน การให้บำเหน็จบำนาญที่เต็มรูปแบบ ผมคิดว่าประกันสังคม จะไปไกลมากถ้าดึงสุขภาพออกมา ส่วนลูกจ้าง ข้าราชการ ผมคิดว่าควรจะเข้ามาในระบบนี้ เหมือนกัน การเข้ามาอยู่ในระบบนี้ทุกคนจะเป็นหลักประกันว่าได้คุณภาพดี แต่ถ้าพยายาม ให้ระบบนี้เป็นระบบสำหรับคนจนเท่านั้นคุณภาพจะไม่มี อันนี้เราจะเห็นทั่ว ๆ ไป ถ้าข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจเข้ามาอยู่ในระบบนี้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็คือถ้าต้องรอคิวยาว ข้าราชการจะเป็นกลุ่มแรกที่จะไว้วางใจคุณภาพ และผมคิดว่าควรจะเอาข้าราชการ ตัวแทนข้าราชการ ผมไม่ชอบมีปลัดหลาย ๆ กระทรวงเข้ามาในกรรมการ ควรจะเอา ตัวแทนข้าราชการเข้ามา เลือกกันเองเข้ามาอยู่ในกรรมการนี้ด้วย สิ่งที่เราควรแก้ไขใน กฎหมายนี้ผมจะพูดถึงนิดเดียวจะครับ กฎหมายนี้ควรดูแลโดยนายกรัฐมนตรี ไม่ใช่

รัฐมนตรีสาธารณสุข มิฉะนั้นเกิดความขัดแย้ง คือกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้ซื้อ
ประกันและผู้ให้บริการ โครงการขนาดนี้ต้องเป็นนายกรัฐมนตรีดูแล นี่ประการแรก
ประการที่ ๒ เราต้องเขียนในกฎหมายนี้ประกันสิทธิของผู้ที่ได้รับการ
ให้ครอบคลุมทุกโรคที่เราจะรักษาไหว ที่เรามีเศรษฐกิจพอจะรักษาได้ เพราะฉะนั้น
หลายอย่างที่ตอนนี้ไม่ครอบคลุมใน ๓๐ บาทรักษาทุกโรค แต่จริง ๆ แล้วเรารักษาได้
เพียงแต่ต้องหารายได้มาเพิ่มบ้าง แค่ว่า ๑,๒๐๐ บาท ปีนี้อาจารย์อัมมาร์เสนอว่าควรจะเป็น
๑,๕๐๐ บาท ถ้าเพิ่มอีกสัก ๑๐๐ บาท เป็นประมาณ ๑,๕๐๐ บาท ครอบคลุมได้ทั้งโรคเอดส์
ในส่วนที่เป็นยาด้านไวรัส ครอบคลุมได้ในส่วนที่เป็นการรักษาโรคทางจิตระยะยาว
และรวมทั้งเรื่องของไตวายเรื้อรัง เราจะต้องคุ้มครองสิทธิประโยชน์ให้เต็มที่ในกฎหมายนี้
และที่สำคัญที่สุดคงจะเป็นเรื่องอย่างที่ทำนหลายได้อภิปราย คงจะเป็นองค์ประกอบของ
คณะกรรมการตามกฎหมายนี้ สุดท้ายนี้ผมอยากจะบอกว่าผมได้มีส่วนร่วมในเรื่องของ
กฎหมายฉบับนี้มาตั้งแต่ก่อนที่จะเป็นนโยบาย ๓๐ บาทของพรรคไทยรักไทย คือผมเอง
ได้ร่วมกับเครือข่ายประชาชน ๑๑ เครือข่ายร่างกฎหมายฉบับประชาชน หลักประกัน
สุขภาพฉบับประชาชน แล้วไปล่ารายชื่อมา ๕๐,๐๐๐ รายชื่อสำหรับที่จะเสนอต่อสภา
แต่บังเอิญสภาผู้แทนราษฎรใช้เวลายาวนานในการตรวจสอบ จนกระทั่งกฎหมายของ
รัฐบาลเข้าไปก่อน และได้ขอรัฐบาลว่าขอให้ชะลอ รัฐบาลก็ไม่พร้อมเพราะอยากจะให้
กฎหมายนี้ออกเร็ว -----

- ๕๔/๑

ได้ข้อร้องทางประธานสภาผู้แทนราษฎร ก็กฎหมายหลักประกันสุขภาพภาคประชาชน ซึ่งโดยเนื้อหาเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนมากกว่าของรัฐบาลนะครับ ขอให้ทุกท่านได้อ่าน ได้ตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแล้วประมาณ ๑ เดือน หลังจากที่เข้าสภา แต่บังเอิญมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยินดีที่จะเอาของประชาชนมาร่วมด้วย อยู่ในชื่อเป็นฉบับที่ ๖ นะครับ จะเห็นว่าฉบับสุดท้ายที่บอกว่า ฉบับนายสุวัฒน์ วรรณศิริกุล และนายชลนาถ ศรีแก้ว เป็นผู้เสนอ รวมทั้งประธานสภาผู้แทนราษฎร คุณอุทัย พิมพ์ใจชน ได้มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภา บอกว่า ได้ตรวจสอบของภาคประชาชนแล้ว แล้วก็แนบมาด้วย เพราะฉะนั้นผมอยากให้กฎหมายภาคประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วม แล้วก็อยากให้พิจารณากฎหมายภาคประชาชนซึ่งร่างมาก่อนของรัฐบาลด้วยซ้ำ อยากให้วุฒิสภาให้ความสำคัญรวมทั้งในการตั้งกรรมาธิการที่จะพิจารณาในวาระ ๒ ก็อยากจะให้ตัวแทนภาคประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ครับ ของคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : คุณหมอประสิทธิ์ครับ

นายประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา (นครสวรรค์) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม นายแพทย์ประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครสวรรค์ครับ ก่อนอื่นต้องขอบคุณท่านรัฐมนตรีครับ ผมเห็นท่านตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว มานั่งรอที่จะมาชี้แจงในการตอบปัญหาพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ แล้ววันนี้ก็รอตั้งแต่เช้า ผมก็เจอท่านนะครับ ต้องขอบคุณที่ให้ความสนใจ คนอย่างนี้นะครับ ที่วุฒิสภาถึงไม่อภิปรายไว้ว่างใจถึงท่าน เพราะท่านให้ความสำคัญกับพวกเรา เพราะฉะนั้นวันนี้จะต้องพูดซ้ำและกันบ้างเล็กน้อย เกี่ยวกับเรื่องหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ซึ่งเป็นที่สนใจของพี่น้องประชาชน แล้วก็กฎหมายฉบับแรกของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็ว่าได้ที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการร่างกฎหมายฉบับนี้นะครับ แล้วก็กฎหมายฉบับนี้ จริง ๆ ก็อยากจะให้พี่น้องประชาชนได้รับทราบข้อเท็จจริง ข้อมูล แล้วก็ในการออกเสียงกัน ไม่ว่าจะเป็น ส.ส. หรือ ส.ว. นะครับ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องแล้วแต่ที่ประชุมว่าจะเห็นด้วยกับการที่จะตั้งผู้เสนอญัตติเกี่ยวกับเรื่องหลักประกันสุขภาพของพี่น้องประชาชนเข้ามาเป็นส่วนร่วมหรือไม่ นะครับ ท่านประธานฯ ครับ ผมเห็นด้วยจริง ๆ ว่า การที่มาตรา ๕๒ ของรัฐธรรมนูญ

ได้ประกาศว่า อยากจะให้ผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการ
 สาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ด้วยอานิสงส์ของพี่น้องยากจน ๑๕ ล้านคน
 นั้นะครับ ก็เลยพลอยได้อานิสงส์ทีเดียว ๖๒ ล้านบาทไปเลย ถ้าพระราชบัญญัติประกัน
 สุขภาพแห่งชาติกับนี้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเสียสิทธิ คนรายจรง ๆ อยากจะเสียเงินรักษ
 ครับ แต่ไม่ค่อยกล้าไป ผมเองครับ เวลาเจ็บป่วยนี้ผมอยากจะไปรักษา แต่จะไปนั่งเข้าคิวรอ
 กับพี่น้องที่เสียเงิน ๓๐ บาทนี้ผมละอยใจครับ เพราะว่าไปแย่งคิวเขา แล้วก็ต้องไปนั่งรอ
 กับเขา คุณมีเงินเสียทำไมไม่ไปโรงพยาบาลเอกชนที่ไม่เข้าร่วมราชการ แต่ปรากฏว่า
 โรงพยาบาลเอกชนที่เข้าร่วมราชการกับทางรัฐนะครับ ปรากฏว่าตอนนี้ถนัดตัวกันเป็นแถว
 เลยครับ เพราะว่าเงินที่ให้เราต่อหัวต่อประชาชนน้อยเหลือเกิน ๑,๒๐๒ บาทต่อคนต่อปี
 แล้วก็ได้มวบรวมของพี่น้องประชาชนที่ไปใช้บริการ ๒๐,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ คนคิดเป็นเงินนี้
 ถูกเหลือเกินครับต่อหัว เพราะฉะนั้นเวลาคนไข้ที่ไปรักษาโรงพยาบาลเอกชนอย่างผมฮั่น
 ครับ กรรมการการการสาธารณสุขของเราได้ไปตรวจเยี่ยมที่โรงพยาบาลปิฎกเวช ที่จังหวัด
 อุตรธานี นะครับ ปรากฏว่าเขารักษาคนไข้โดยทุกคนที่มีบัตรของรัฐบาล ๓๐ บาท รักษา
 ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นป่วยเล็กน้อย เป็นโรคหัวใจครับ ท่านเชื่อไหมครับ โรงพยาบาล
 ต้องรักษา จ้างหมอสเปกเซียลลิสต์ (Specialist) มาครับ เป็นเงินหลายแสนบาทต่อคนครับ
 ในขณะที่เดียวกันที่ได้รับเงินจริง ๆ ๑,๒๐๒ บาท แค่นั้น เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าไม่คุ้มกับ
 การลงทุนที่รัฐบาลได้ทำอยู่ขณะนี้ แล้วก็กฎหมายฉบับนี้ผมเรียนครับ ท่านเชื่อไหมครับ
 โรงพยาบาลรัฐบาลแท้ ๆ เดียวนี้จะเจ๊งอยู่แล้ว เพราะว่าเงินบำรุงของโรงพยาบาลแต่ละ
 โรงพยาบาลที่อุดส่าห์เก็บหอมรอมริบมาเป็นเวลาหลายสิบปี เริ่มจะหมดนะครับ แล้วนี้ก็ได้
 บริหารงาน ๓๐ บาท มาปีเศษ ๆ เจิงไป ๕๐ - ๖๐ โรงพยาบาลแล้ว เพราะเงินกองทุนที่
 สะสมมาไม่มีแล้วครับ ท่านครับ แล้วก็แพทย์ พยาบาล ทันตแพทย์ หรือแม้กระทั่งบุคลากร
 ต่าง ๆ ตามโรงพยาบาลของรัฐลาออกไป เมื่อท่านหมอโกวิทก็บอกแล้ว ๒๕๓ คน
 ทั้งประเทศ แสดงว่าเราเริ่มจะสมองไหลแล้ว ตอนนี้เริ่มสมองไหลแล้ว-----

เพราะฉะนั้นเรียนว่า จริง ๆ แล้วหมออยากจะทำ อยากจะช่วยเหลือคนไข้ทุกระดับทุกคนครับ ไม่ว่าจะเป็นรายนี้ออน หมอนี้อยากจะให้มีชีวิตอยู่ทั้งนั้น ไม่มีหมอคนไหนในประเทศอยากจะรักษาให้คนไข้ตายครับ อยากจะให้คนไข้เป็นและไปประกอบอาชีพต่อไปได้ แต่ปรากฏว่าโรงพยาบาลประมาณ ๑๐๐ แห่ง ได้เสนอขอเงินกองทุนฉุกเฉินที่เรียกว่า คอนเทเนจันซี ฟันด์ (Contingency fund) ของรัฐบาลไปเมื่อ ๒ ครั้งแล้ว ขอไป ๕,๗๐๐ ล้านบาท ปรากฏว่ารัฐบาลบอกว่าไม่มีเงินได้มาแค่ ๒,๗๐๐ ล้านบาท ได้มาแค่นั้นเองครับ แล้วนับประสาอะไรโรงพยาบาลจะไปพัฒนาทางวิชาการทางแพทย์อย่างไรนะครับ เพราะฉะนั้นก็เรียนว่าคงจะต้องบริหารจัดการ โครงการนี้ให้ดีกว่านี้ครับ ไมอย่างนั้นจะเกิดหนี้สาธารณะก้อนโตกว่านี้อีกก็จะส่งผลให้ถูกหลานเราต้องแก้หนี้เป็นสินไปหลายชั่วคนครับ ท่านประธานฯ ครับ ผมไม่ทราบเหมือนกันท่านประธานฯ ผมขอถามท่านรัฐมนตรีนิดหนึ่งครับ ประเทศที่เจริญแล้วอย่างอังกฤษ อย่างเยอรมนี หรือญี่ปุ่น แม้กระทั่งอเมริกา ผมยังไม่เห็นประเทศไหนเขากล้าหาญชาญชัยเท่ากับประเทศไทยเลยนะครับ ที่ได้ประกาศให้มีบริการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าแก่ประชาชนแต่ทั้ง ๆ ที่ประเทศเขามีความพร้อมมากกว่าเราครับ ไม่ว่าจะเป็นระดับการศึกษา ระดับการพัฒนาบุคลากร ระดับภูมิประเทศหรือระดับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ดีกว่าบ้านเราเขายังไม่กล้าประกาศเลยให้มีหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าแก่ประชาชนของประเทศเขาแต่บ้านเรากล้าครับ เพราะฉะนั้นท่านต้องคิดให้ดึ้นะครับว่า การที่จะพัฒนาหลักประกันสุขภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงการ ๓๐ บาทนี้ท่านทำไปอะไรไม่ดีต้องแก้ไขปรับปรุงครับ ไม่ใช่จำเป็นต้องคิดใหม่ทำใหม่ตลอด ในเมื่อคิดผิดก็ควรคิดใหม่ก็ได้ไม่เห็นเสียหายอะไรครับ ถ้าแก้ไขแล้วดีขึ้นอย่างน้อยท่านรัฐมนตรีช่วยฯ ก็จะได้เป็นรัฐมนตรีว่าการต่อไปนะครับ เพราะฉะนั้นผมขอเสนอแนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครับ โครงการอย่างนี้ท่านต้องแยกเงินเดือนออกจากงบประมาณนะครับ คือว่างบประมาณรายหัวต่อคนต่อปีนี้ ๑,๑๐๒ บาท ท่านต้องแยกออกเลย ไมอย่างนั้นบุคลากรสมองไหล ไม่มีใครอยู่แน่ ลาออกแน่นอนแล้วก็จะถึงแม้จะเป็นหนี้สาธารณะเพิ่มจาก ๕๗ เพอร์เซ็นต์ของจีดีพีนี้เป็นประมาณ ๖๐ กว่าเปอร์เซ็นต์

LIRT

นี่ก็ต้องยอมรับ ไม่อย่างนั้นไม่มีคนทำงาน ไม่มีใครอยากอยู่ที่อยากจะช่วยเหลือพี่น้องประชาชนตามโครงการนโยบายของรัฐบาล ซึ่งเป็นนโยบายที่ดีครับ ผมเห็นด้วยนะครับ นอกจากนั้นผมก็อยากจะให้ประชาชนนี้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือและดูแลฐานะทางการเงินของโรงพยาบาลด้วย คือรักษากันตามฐานะครับ คนรวยจนเจ็ดคนจน คนมียอมจ่าย คนจนมีน้อยจ่ายน้อย มีมากจ่ายมาก ไม่มีไม่ต้องจ่ายเลยต้องเอาอย่างนั้นครับ ถึงจะมีเงินเป็นเงินบำรุงของโรงพยาบาลเหมือนสมัยก่อนที่เราได้บริหาร โรงพยาบาลเจริญรุ่งเรืองมาจนกระทั่ง นอกจากนั้นก็ต้องหาวิธีเพิ่มแรงจูงใจให้กับแพทย์ที่มีความชำนาญเฉพาะทางครับ ไม่ต้องเอาแพทย์มาอยู่ที่ศูนย์โรงพยาบาลใหญ่ ๆ หรือจังหวัดใหญ่ ๆ เอาไปอยู่ตามอำเภอ สถานีอนามัยเป็นแพทย์เฉพาะทางคือตรวจทีเดียวครบวงจรเลยไม่ต้องแบบปฐมภูมิ ปฐมวัยที่ว่า เป็นมากส่งต่อโรงพยาบาลชุมชนหรือโรงพยาบาลใหญ่ในจังหวัด เอาแค่ที่เป็นเฉพาะทางที่มีความเชี่ยวชาญนี้เอาออกไปเลยครับ นอกจากนั้นก็ต้องหาวิธีควบคุมบริหารจัดการงบประมาณตรวจสอบและก้านอำนาจของผู้บริหาร เพื่อป้องกันการคอร์รัปชัน แล้วรวมทั้งวิธีการกำจัดผู้ทิ้งเงินซื้อตำแหน่ง ซื้อขายตำแหน่งกันครับ ต้องกำจัดให้ได้ครับ พวกนี้ก็จะกลายเป็นขวัญกำลังใจของบรรดาเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานอย่างซื่อสัตย์สุจริตนะครับ ผมก็ไม่รีบถามเวลาครับ เคยมีแปดตุ๊ดอะไรในกรณีการผมก็ไปดำเนินการ ขอบพระคุณครับ

- ๕๖/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านวงศ์พันธ์ครับ

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ส.ว. จังหวัดพังงา ก่อนอื่นผมต้องขอทำความเข้าใจกับท่านประธานฯ สักนิดว่า แต่เดิมเราได้มีการตกลงกันกับท่านประธานวุฒิสภาว่า ผมกับท่านปรีดี หิรัญพฤกษ์ ส.ว. จังหวัดปทุมธานี จะพูดถึงเรื่องรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๐ และกัมาตรา ๘ ของพระราชบัญญัติการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ปรากฏว่ายังไม่ได้พูดตอนนั้น แล้วท่านประธานฯ ก็ได้กรุณาให้มาพูดในตอนท้าย ซึ่งผมก็จะขอใช้สิทธิในกฎหมายดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง สำหรับกฎหมายฉบับนี้ผมอยากจะกราบเรียนว่า

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านวงศ์พันธ์ครับ เดียว ผมยังงง ท่านจะพูด ๒ ครั้งหรือครับ ครั้งเดียวไปเลย ไม่เป็นไรส่วนของท่านปรีดีเดียวไว้อีกทีก็ได้

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : ถือเกรงว่าอย่างนี้ครับ
ท่านประธานฯ ครับ คิดว่าคนละส่วนกัน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ไม่ครับ เรื่องนี้เป็นเรื่องการรับหรือ ไม่รับร่างพระราชบัญญัติเท่านั้นเอง ท่านอภิปรายรวมกันไปได้เลยครับ

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : ผมคิดว่าให้ท่านปรีดีก่อนดีไหมครับ
ถ้าอย่างนั้น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ยังมีสมาชิก อีกหลายท่านที่ประสงค์จะพูด ถ้าท่านยังไม่พูดตอนนี้แล้วผมให้คนอื่นก่อนก็แล้วกัน เอาอย่างนั้นไหมครับ

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : ไม่เป็นไรครับ ผมพูดต่อเลย
ผมมี ๒ เรื่องเท่านั้นครับ คือร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผมขอพูดก่อน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีทั้งหมด ๑๓ มาตรา ใน ๑๓ มาตรานี้ถ้าท่านประธานฯ จะดูให้ตีเจมืองค์กรหรือคณะกรรมการที่สำคัญอยู่ ๒ คณะ คือคณะกรรมการตามมาตรา ๑ ที่เรียกว่าคณะกรรมการ

ກາວນາ ໕໖/໑

อีกเรื่องหนึ่งซึ่งผมกำลังจะพูดที่ท่านประธานฯ ได้พูดมาแล้วอย่างนี้ เมื่อตอนต้นท่านสมาชิกฯ ได้อภิปรายว่ากฎหมายฉบับนี้ได้มีร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฉบับประชาชนรวมอยู่ด้วย ผมขอเรียนว่าถูกต้องก็ได้ ผลก็ได้ที่กล่าวเช่นนั้น แท้ที่จริงอย่างนี้ครับ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ ผมขออนุญาตอ่านนิดหนึ่ง เขียนอย่างนี้ครับ “ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคนมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภาเพื่อให้รัฐสภาพิจารณากฎหมายที่กำหนดในหมวด ๓ และหมวด ๔ แห่งรัฐธรรมนูญนี้ วรคสอง คำร้องขอตามวรรคหนึ่งต้องจัดทำเป็นร่างพระราชบัญญัติเสนอมายัง วรคสาม หลักเกณฑ์และวิธีการเข้าชื่อรวมทั้งการตรวจสอบ ให้เป็นไปตามที่กฎหมาย

LIBT

ว. ๒๖ (ศ. ทัวไป)

ภาวนา ๕๖/๓

บัญญัติ” ปรากฏว่าอย่างนี้ท่านประธานฯ ครับ กฎหมายบัญญัติอยู่ในมาตรา ๘ แห่ง
พระราชบัญญัติการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๔๒ ฉบับดังกล่าวนี้ฉันจะขออนุญาต
อ่านอีกนิดหนึ่ง -----

- ๕๖/๑

๑๓๒

ว. ๒๖ (ส. ทวิ ๑)

จิตติมา ๕๗/๑

มาตรา ๘ เมื่อประธานรัฐสภาได้รับเรื่องการเข้าชื่อเสนอกฎหมายให้ประธานรัฐสภา
จัดให้มีการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารตามมาตรา ๗ ถ้าเห็นว่าถูกต้องให้
ประธานรัฐสภาจัดให้มีการปิดประกาศรายชื่อ ว่าไปเรียนะครับ เป็นเรื่องของ
การประกาศรายชื่อไปเรื่อย จนถึงสุดท้ายบอกว่าถ้าพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวไม่ได้
เสนอเข้าชื่อเพิ่มเติมจนครบ ๕๐,๐๐๐ คน ให้ประธานรัฐสภาสั่งจำหน่ายเรื่อง อันนี้
ข้อสุดท้ายโดยคร่าว ๆ ผมอยากทราบเรียนครับว่า กฎหมายฉบับที่ประชาชน
๕๐,๐๐๐ คนเสนอเข้าชื่อ ท่านเสนอมาเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม^{พ.ศ.} ๒๕๕๓ เสนอเข้าชื่อมา
เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม^{พ.ศ.} ๒๕๕๓ เห็นจำนวนชื่อทั้งหมด ๖๒,๔๑๒ คน ต่อมาประธาน
รัฐสภา ก็ได้ส่งเรื่องเข้าไปตรวจสอบรายชื่อ รวมทั้งให้มีการคัดค้านแล้วก็เสนอลับมา
ที่สภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน^{พ.ศ.} ๒๕๕๔ พังให้คืนะครับ ตรงนี้สำคัญ เสนอ
เรื่องกลับมาเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน^{พ.ศ.} ๒๕๕๔ แล้วก็ท่านประธานรัฐสภาได้มีการปิด
ประกาศอีกว่า ชื่อทั้งหมดได้มีการคัดค้านครบถูกต้องหรือไม่ ผลปรากฏว่าไม่มีการ
คัดค้านแล้วก็ประกาศบอกว่าให้มีผลถูกต้อง ให้เป็นการถูกต้องว่า รายชื่อทั้งหมด
ที่ถูกต้อง รับรองรายชื่อถูกต้อง เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม^{พ.ศ.} ๒๕๕๕ ผมจำอีกทีนะครับว่า
วันที่ ๕ ส่งกลับมาแล้วก็ประกาศว่ารายชื่อถูกต้อง ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕ ระยะเวลาตั้งแต่
วันที่ ๑ ธันวาคม^{พ.ศ.} ๒๕๕๓ จนถึงวันที่ ๒๕ เป็นเวลาประมาณ ๘ เดือน ท่านประธานฯ
ครับ แต่ปรากฏว่าในระยะเวลาดังกล่าวนี้ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน^{พ.ศ.} ๒๕๕๔ ประธาน
สภาผู้แทนราษฎรก็ได้บรรจุระเบียบวาระกฎหมายฉบับที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้คือ
ทั้งร่างที่เป็นของรัฐบาลและร่างของสภาผู้แทนราษฎรรวมทั้งหมด ๖ ร่างเข้าพิจารณา
การพิจารณาที่เป็นไปเรื่อย ๆ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของสภาผู้แทนราษฎรตาม
ระเบียบวาระจนมาถึงวุฒิสภา คำถามก็คือว่าที่เราพูดกันว่าร่างของประชาชน
๕๐,๐๐๐ ชื่อนั้นมีอยู่หรือไม่ ด้วยความเคารพครับ ท่านประธานฯ ครับ ในส่วนตัว
ผมเห็นว่าอย่างนี้ครับ ในส่วนตัวผมยังเห็นว่าร่างของประชาชนจำนวน ๕๐,๐๐๐ ชื่อ
นั้นยังอยู่ที่สภาผู้แทนราษฎร ยังไม่ได้มีการบรรจุระเบียบวาระเข้าประชุม คำถามก็คือว่า
มักมีการอ้างอยู่เสมอว่า ถ้ามีร่างพระราชบัญญัติที่มีหลักการเดียวกันและคล้ายกัน
เหตุผลเหมือนกัน อยู่ในสภาหลายฉบับ ฉบับหลังจะต้องตกไปหรือเปล่า ปัญหานี้

๑๓๓

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

จิตติมา ๕๗/๒

ผมอยากกราบเรียนว่า ตอนที่สภาผู้แทนราษฎรก็ดี หรือรัฐบาลก็ดีได้นำร่างของ
สภาผู้แทนราษฎรและรัฐบาลมาร่วมพิจารณานั้น ขณะนั้นร่างของประชาชนยังมิได้
มีการประกาศให้ถูกต้อง วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕ นี่เป็นความจริง สภาผู้แทนราษฎร
ก็พิจารณาไปเรื่อยครับ ท่านประธานฯ แต่ไม่ได้พิจารณาฉบับของประชาชน อย่างนี้ครับ
ผมอยากจะกราบเรียนว่า ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ นี้ จะเห็นว่ามีแตกต่างกับ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๕ -----

- ๕๘/๑

มาตรา ๑๖๕ นั้นเป็นเรื่องที่ร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาล และ ส.ส. เป็นผู้เสนอ ส่วนมาตรา ๑๖๖ นั้นแยกต่างหาก ก็เป็นร่างที่ประชาชนเสนอและข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรในหมวด ๕ และหมวด ๖ ก็มีการแก้ไขพิจารณาต่างหาก ดังนั้นเมื่อสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างของรัฐบาล และร่างของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ร่างของประชาชนไม่ตกไปครับ สภาผู้แทนราษฎรยังจะต้องนำร่างของประชาชนมาพิจารณาอีก ในวาระที่ ๑ วาระที่ ๒ หรือวาระที่ ๓ แต่ขณะนี้ปรากฏว่า ร่างของรัฐบาลและของสภาผู้แทนราษฎรมาอยู่ที่วุฒิสภา ยังไม่มีการดำเนินการอะไรเลยในร่างของประชาชน จริงอยู่ครับ มีบางท่านอาจจะบอกว่าขณะนี้ร่างของประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อขึ้นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้นำร่างดังกล่าวมารวมกับร่างของรัฐบาล แล้วพิจารณามาเรื่อย ๆ ตามระเบียบนั้น ผมเห็นว่าตรงนี้ควรจะไม่ต้อง เพราะร่างที่นำไปนั้นมิได้ทำในนามของประชาชน เป็นการนำร่างไปทำในฐานะของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถ้าหากว่าเราปล่อยให้ดำเนินการเช่นนี้ต่อไป ท่านประธานฯ ที่เคารพ จะมีการลยโอกาสยิดเวลา เมื่อประชาชนเขาเสนอร่างเข้ามา แล้วก็ล่วงเวลาของประชาชนที่เสนอร่างเข้ามามิให้เข้าสู่การพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎรหรือในวุฒิสภา ผมอยากกราบเรียนต่อไปอีกนิดหนึ่งครับว่า กระบวนการครั้งนี้ ทำให้ขัดขาดเหลือเกิน ในชั้นสภาผู้แทนราษฎรเมื่อมีการเสนอร่างกฎหมายเข้ามาโดยประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อขึ้นทำไมชานักหนา ผมอยากเรียนอย่างนี้ครับ ข้อมูลสถิติตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ที่เรามีรัฐธรรมนูญฉบับนี้ขึ้นมา มีร่างของประชาชนที่เสนอเข้ามาในสภาผู้แทนราษฎรนั้นทั้งหมด ๗ ร่าง ใน ๗ ร่างที่รอดมาได้ถึงวุฒิสภาเพียงร่างเดียว ส่วนอีก ๖ ร่างนั้นรอพิจารณา หรือตกไป ตกไปในชั้นไหนครับ ตกไปในชั้นที่ตรวจรายชื่อ ซึ่งขั้นตอนครั้งนี้ยุ่งยากมาก ผมอยากจะกราบเรียนว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ รัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ นั้นบุคคลที่จะเสนอกฎหมายได้มีเพียง ๒ คน ๒ องค์ก็คือ ๑. รัฐบาลกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเศษ พัฒนโชติ
รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านวงศ์พันธุ์ครับ ขอโทษนะครับ เอาเป็นว่า

ประเด็นคืออะไร ท่านซีไปเลยได้ไหมครับว่า ถ้าร่างนั้นถ้าคิดว่าร่างของประชาชน
ท่านคิดว่าไม่ตกนั้นะครับ วันนี้ก็ไม่มีอะไรเราพิจารณาว่านี่ไปก่อนใช้ไหมครับ
แต่เป็นประเด็นปัญหาผมคิดว่าเราเอาไว้เฉพาะเรื่องนี้ต่างหากได้ไหมครับ ที่นี้ถ้า
จะปนกันแล้วพิจารณากันลำบาก

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พิจา) : ครับ เข้าใจครับผมทราบว่า
ท่านประธานฯ ก็ต้องคงผมในประเด็นนี้อยู่แล้ว โดยกล่าวว่าไม่ตรงประเด็น
ผมเข้าใจ ผมคิดอยู่แล้วครับ ท่านประธานฯ พูดถูกนะครับ แต่ที่ผมพูดนี้เพื่อสะท้อน
ให้เห็นว่า เราทำอะไรครับ ที่จะให้สภาผู้แทนราษฎรเขาส่งร่างทุกร่างมาพิจารณา
ให้หมด ถ้าจะมีร่างมาถึงขั้นตอนของเรา เราก็ต้องพิจารณาด้วยครับ ผมพูดตรงนี้
เอาสั้น ๆ เพราะเดี๋ยวจะกินเวลาคนอื่นครับ ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ
รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ขอบคุณครับ ท่านไอศวครับ

นายไอศว พราหมณ์ (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพครับ กระผมขออนุญาตในหลักการตามกฎหมายนี้ก็คือ ขอให้กฎหมายเรื่อง
ประกันสุขภาพแห่งชาติขึ้น ก็น่าจะมีรับในหลักการได้ แต่ผมคิดว่าในรายละเอียดของ
กฎหมายทั้งเหตุผลและรายละเอียดตามมาตราต่าง ๆ ก่อนข้างจะเป็นกฎหมายที่ไม่ได้
พูดถึงเรื่องการประกันสุขภาพ เพราะหลักคิดในร่างกฎหมายฉบับนี้ก็คือ เรื่องของ
การให้หลักประกันการรักษาโรคกับประชาชนถ้วนหน้าอย่างเสมอภาคมากกว่าที่จะ
เรื่องของหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ในลักษณะที่เป็นหลักคิดของกระทรวง
สาธารณสุขเดิม-----

คงจะเป็นความล้มเหลวของพระราชบัญญัติสาธารณสุขที่มีกระทรวงสาธารณสุขขึ้นมา และมีความล้มเหลวในเรื่องของการป้องกันโรคในกรณีพระราชบัญญัติโรคติดต่อต่าง ๆ รวมทั้งการบริหารของกระทรวงสาธารณสุขในอดีตจนปัจจุบัน ทำให้มีหลักคิดใหม่ขึ้นมาว่า ในการที่มีองค์กรของกระทรวงสาธารณสุขและมีกรมต่าง ๆ มากมายนั้น ถึงบัดนี้หลักต่าง ๆ นั้น ไม่ได้ก่อให้เกิดสุขภาพถ้วนหน้าของประชาชนตามแนวนโยบายของรัฐบาลหรือ เจตนารมณ์ขององค์การอนามัยโลกแต่ประการใด นี่หลักคิดสำคัญมาก ผมคิดว่าจุดนี้เอง กระทรวงสาธารณสุขตั้งรับในการที่จะทำงานรักษามาโดยตลอด โดยไม่ได้เน้นเรื่อง การป้องกัน เมื่อไม่ได้ทำงานเชิงรุกอย่างเป็นระบบ อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดกระบวนการ คือโรงพยาบาลมากมายในประเทศไทย จนระดับโรงพยาบาลอำเภอและกำลังจะไปสู่ โรงพยาบาลระดับตำบล ก็คือหน่วยบริการที่กระทรวงสาธารณสุขกำลังจะออกกฎหมาย ฉบับนี้ขึ้น นี่ก็จุดสำคัญที่เห็นว่า กระทรวงสาธารณสุขกำลังสร้างหน่วยงานขึ้นมามากมาย เพื่อมาให้บริการบริการทางด้านสาธารณสุข โดยเฉพาะการรักษาโรคเป็นสำคัญ จึงได้ตั้งกฎหมายนี้มา เพราะฉะนั้นผมขอวิจารณ์และขอแนะนำใหทางประธานฯ ได้กรุณา ทราบว่า จุดเริ่มต้นผมคิดว่าสิ่งที่กระทรวงสาธารณสุขทำมาในอดีตตลอดเวลานั้นทั้ง ๆ ที่อ้างในเรื่องของการป้องกันมากกว่าการรักษาแต่แท้จริง แล้วดูผลการหรือแนวความคิด ของกลุ่มหมอในกระทรวงสาธารณสุขในกลุ่มรักษา จึงได้ดำเนินการแนวนี้นี้ขึ้นมาใหม่

ประการแรกสิ่งที่สำคัญก็คือเรื่องขององค์กร ร่างกฎหมายฉบับนี้นั้นตั้ง องค์กรซ้อนขึ้นมาในกระทรวงสาธารณสุข โดยให้มีองค์กรที่เรียกว่า คณะกรรมการ สุขภาพแห่งชาติขึ้นมา สุขภาพแห่งชาติขึ้นมา มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวง สาธารณสุขเป็นประธานและมีปลัดกระทรวง หน่วยงานต่าง ๆ เป็นต้น คำถามที่ผม อยากถามว่า แล้วกรมต่าง ๆ ที่อยู่ และรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่บริหารกระทรวงสาธารณสุข ใหญ่โดยอยู่ ขณะนี้เอาไปทำอะไร มีคนชี้แจงกระทรวงว่า ก็เหมือนกับกระทรวงแรงงานฯ ที่มีสำนักงานประกันสังคมขึ้นมา สำนักงานประกันสังคมนั้นเขาให้มีปลัดกระทรวงเป็น เลขฯ เดิมทีเลขฯฯ ประกันสังคมเป็นประธาน ตอนหลังก็แก้กฎหมายให้มีปลัดกระทรวง เป็นประธานกรรมการประกันสังคม แต่ที่นี้องค์กรนี้ให้รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข

เป็นประธานปัญหาก็คือว่า องค์การนี้ซ้อนขึ้นอยู่ในกระทรวงสาธารณสุขจะบริหารกันอย่างไร และหน่วยงานต่าง ๆ อย่างเช่น กรมอนามัยก็ดี กรมการแพทย์ก็ดี หน่วยงานอื่นมากมายมีการกิจอะไรกับงานด้านประกันสุขภาพครั้งนี้ นี่เป็นเรื่องสำคัญมากในเรื่ององค์การ ผมคิดว่าประเด็นสำคัญก็คือว่าที่ขอให้ตั้งองค์กรขึ้นมาก็เพื่อจะได้บริหารกองทุนซึ่งผมขออนุญาตกราบเรียนในประเด็นที่ ๒ ในกฎหมายฉบับนี้นั้นพูดถึงเรื่องกองทุนขึ้นมาโดยอาจจะมาจากหลายจุด แต่สิ่งสำคัญที่สุดเดิมทีนั้นต้องการจากกองทุนเงินทดแทนแต่ปรากฏว่าถูกคัดค้านจากไตรภาคีทางองค์การนายจ้างลูกจ้าง ในที่สุดก็ออกกฎหมายนี้มาประเด็นก็คือว่า กองทุนนี้ผมเกรงว่าจะครบ ตั้งข้อสังเกตไว้เลย ก็จะไม่แตกต่างกับกองทุนประกันสังคมหรือกองทุนเงินทดแทนที่มีอยู่แล้วในกองทุนประกันสังคมและกองทุนเงินทดแทน ขณะนี้กองทุนประกันสังคมมีเงินอยู่ ๑๐๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท ประกันสังคม ๑๐๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท กองทุนเงินทดแทนมีอยู่ ๑๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท ผมไม่แน่ใจว่าเมื่อกระทรวงสาธารณสุขมีกองทุนตรงนี้ขึ้นมาใหม่แล้ว การบริหารจัดการเมื่อมีเงินมากขึ้นการบริหารกับประชาชนตามเจตนารมณ์ในมาตรา ๕ กั๊ อีกลายมาตรา กั๊ สามารถครอบคลุมและแก้ปัญหาตามเจตนารมณ์ของกระทรวงสาธารณสุขหรือของรัฐบาลนี้ได้แค่ไหนอย่างไร ผมตั้งข้อสังเกตไว้จะครับว่า จะไม่เกิดประโยชน์เช่นเดียวกับประกันสังคมขณะนี้ มีผู้เอาประกันคนประมาณ ๖ ล้านคน ปรากฏว่ากว่าจะได้เงินไปใช้จ่ายเพื่อบริการด้านสาธารณสุขหรือการรักษาพยาบาลเลือดตาแทบกระเด็นของผู้ใช้แรงงาน ปัญหาเช่นนั้นผมเชื่อว่าในกฎหมายให้อำนาจคณะกรรมการจะออกกฎระเบียบต่าง ๆ มาครอบคลุมต่าง ๆ ทำให้วางกฎเกณฑ์นั้นมีอุปสรรคในการบริหารต่อไปข้างหน้าเป็นอย่างมาก ผมตั้งข้อสังเกตไว้จะครับ ท่านประธานฯ ครับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ผมเกรงว่าภาคภูมิใจที่มีเงินอย่างกระทรวงแรงงานฯ มีเงินประกันสังคม ๑๐๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท ภูมิใจมาก ใครแตะไม่ได้ แต่ประชาชนได้รับประโยชน์อะไรกับกองทุนเหล่านี้ เช่นเดียวกันจะครับ

ผมจึงเกรงว่ากองทุนนี้จะปัญหาในการบริหารและเอาไปใช้จ่ายไม่เกิดประโยชน์
ในแง่ของเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ต้องการให้ประกันสุขภาพประชาชนถ้วนหน้าครับ

ในเรื่องต่อไปก็คือว่าหน่วยบริการ ประกันสังคม ๖ ล้านคน ก็ใช้หน่วย
บริการที่มีอยู่ที่ในกระทรวงสาธารณสุขและนอกกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นโรงพยาบาล
เอกชน งานด้านประกันสุขภาพก็ใช้หน่วยราชการและหน่วยบริการเอกชนที่มีอยู่ ถ้าถาม
ก็คือว่า หน่วยบริการมีอยู่จำกัด แต่ผู้เอาประกันขณะนี้ประกันสังคม ๖ ล้านคนจะรับ
ตามมาตรา ๑๐ แล้วผู้ประกันคนทั่วไปที่เกินกว่านั้นมาอยู่ในโครงการครั้งนี้ ถามว่า
หน่วยบริการหน่วยเดียว ซึ่งเป็นเซเตอร์ (Center) เดียวนี้สามารถรองรับบริการตรงนี้
ได้แค่ไหนอย่างไรครับ นี่ก็ปัญหาในเชิงบริการต่อไปข้างหน้า เพราะว่าหน่วยบริการ
มีอยู่เท่าเดิม แต่เขียนกฎหมายมาครอบ แล้วก็มาบอกว่าจะจัดการอย่างนั้นอย่างนี้ ผมคิดว่า
นี่คือความคิดของรัฐบาล คิดใหญ่แล้วทำเล็ก คิดการใหญ่ครับ แล้วบริการไม่ได้ ทำเล็ก
เป็นความคิดอย่างนี้มานานแล้ว ไม่ว่าเรื่องของสุขภาพดีถ้วนหน้า สร้าง อสม. ขึ้นมา
ผลสธ. ขึ้นมา ก็เป็นแนวความคิดหวังที่จะเกิดอย่างนี้ แต่ในที่สุดมันก็ไม่เกิดสัมฤทธิ์ผล
ตามความต้องการต่อไปข้างหน้าครับ นี่ก็สิ่งที่กระผมตั้งข้อสังเกต เพราะฉะนั้น
ในเรื่องค่าใช้จ่าย ในตัวกฎหมาย มาตรา ๓ นี้ พูดถึงเรื่องบริการสาธารณสุขนะครับ
เน้นบริการทางการแพทย์และการสาธารณสุข แยกกันระหว่างคิวราทิฟ (Curative)
กับพรีเวนทิฟ (Preventive) พรีเวนทิฟคือการป้องกันงานด้านสาธารณสุข ประเด็นก็คือว่า
พอมารู้เรื่องคำว่า “ค่าใช้จ่ายในการบริการสาธารณสุข” ไม่มีพูดถึงเรื่องพรีเวนทิฟ
หรือการป้องกัน ไปเน้นว่าค่าใช้จ่ายในกองทุนทั้งหลายเหล่านั้น ๑๒ ภารกิจ มีเรื่องส่งเสริม
สุขภาพและการป้องกันโรคนะครับ เขียนไว้อย่างนั้น แต่ท่านไปดูการอธิบายของการใช้จ่าย
ของหน่วยบริการต่าง ๆ จะเห็นว่าเน้นหนักไปในเรื่องของการรักษาโรคทั้งสิ้นเงินเหล่านี้
นี่เป็นจุดสำคัญมากที่กระผมคิดว่าการเขียนในวัตถุประสงค์หรือคำจำกัดความ แล้วมา
ขยายผลในแง่ของการบริการ จะเน้นหนักกำหนดพื้นที่ให้ผู้มีสิทธินี้ไปยื่นคำร้อง
เสร็จแล้วก็กำหนดพื้นที่ว่าจะใช้หน่วยบริการ คือโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลตรงไหน
ให้เป็นผู้บริการ จุดนี้นะครับ ไม่ได้เห็นความคิดในกฎหมายสักก็มาตรา พูดถึงเรื่อง
การป้องกัน พูดถึงเรื่องประโยชน์ที่ประชาชนจะต้องป้องกันตัวเอง เขียนไว้อย่างไร

๑๓๕

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ดวงที่พย ๖๐/๒

กระบวนการสุขภาพดีแห่งชาติตรงนั้นะครับ หรือหลักประกันสุขภาพ จะต้องเน้นตรงนี้ด้วย แต่เปล่าเลย ร่างกฎหมายฉบับนี้เน้นหนักเรื่องการรักษาเกือบทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นนี่คือ จุดที่สำคัญมากที่คณะกรรมการเรียนว่า มันไม่ได้ช่วยในความคาดหวังของสังคม จะเห็น สุขภาพคนไทยนั้นดี กลายไปเน้นเรื่องการรักษา แล้วก็ปรากฏว่าทุกคนมีสิทธิที่จะเข้า โรงพยาบาลเท่าเทียมกัน ลักษณะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นผมคิดว่ารายละเอียดต่าง ๆ มีมากมาย ผมถึงตั้งข้อสังเกตไว้ให้ท่านประธานฯ ได้กรุณาทราบ โอ.เค. ครับ ในเรื่องของ คณะกรรมการควบคุมมาตรฐาน อันนี้เป็นความต้องการของเราสมัยที่อยู่ประกันสังคม มีโรงพยาบาลหลายโรงพยาบาลที่เข้าเป็นสมาชิกของประกันสังคม ในแง่ของมาตรฐาน เราคาดหวังมากกว่าผู้ที่เข้าไปร่วม โครงการนั้นจะต้องมีมาตรฐาน เพราะฉะนั้นมี คณะกรรมการควบคุมมาตรฐาน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าไปตรวจสอบ และกรรมการ ต้องทำแอคเครดิต (Accredit) กลับมาตลอดเวลา จะทำอะไร รายละเอียดนี้กระผมคิดว่า คงจะอยู่ในรูปในคณะกรรมการ โดยสรุปผมมีความเห็นว่า ในเรื่ององค์กรนั้นในเบื้องต้น เป็นใหญ่ และกระทรวงสังคมทุกคนนะครับ จำเป็นที่จะต้องให้คนที่เป้นประธานคือ นายกรัฐมนตรี ผมเห็นด้วยกับหลายท่านที่นำเสนอ ๒. เรื่องการบริการ ผมอยากให้ เน้นหนักเรื่องการป้องกัน และมีภาพชัดขึ้นมามากกว่าที่จะมาดูแลเฉพาะการรักษาครับ กระผมกราบเรียนสั้น ๆ เพียงเท่านี้ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : หมอนิรันดร์ครับ

นายนิรันดร์ พัทธกัษณะ (อุบลราชธานี) : ขอบคุณครับ

ท่านประธานฯ ผมจะขอพูดสั้น ๆ เป็นประเด็นเกี่ยวกับเรื่องของ พ.ร.บ. หลักประกัน สุขภาพ ในส่วนที่ผมเห็นด้วยอยู่ ๓ ข้อ นะครับ

ประการที่ ๑ นี้ผมคิดว่าสิ่งซึ่งผมมองในเรื่องของ พ.ร.บ. หลักประกัน สุขภาพนี้มีความสำคัญนะครับ เพราะผมคิดว่าความสำคัญก็คือมาเป็นความสำคัญในเรื่อง ของที่เราต้องการให้เกิดความมั่นคงในชีวิต เพราะคนเราทุกคนเมื่อเกิดมาแล้ว สิ่งซึ่งพวกเรา

LIRT

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ดวงพิพม์ ๖๐/๓

กลัวก็คือว่า เมื่อเจ็บป่วยแล้วเราจะได้รับการดูแลรักษาพยาบาลอย่างไร ไม่ว่าผมหรือ
ท่านประธานฯ ก็มีความรู้สึกเท่า ๆ กัน-----

- ๖๑/๑

เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อเราได้มีโอกาสที่จะมาทำให้เกิดความมั่นคงในชีวิตในเรื่องสุขภาพ ก็ทำให้เกิดหลักประกันที่ทำให้เกิดความมั่นคงของสังคมและในชุมชนที่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นประเด็นเรื่องของ พ.ร.บ. หลักประกันสังคมนั้นผมมองว่า มีความสำคัญใน พื้นฐานของการที่เราต้องตั้งบนหลักการว่า เราต้องอยู่บนพื้นฐานของการที่เอาเรื่องของ ความดี เอาเรื่องของหลักธรรมที่จะมาทำให้คนมีความรัก มีความเอื้ออาทรต่อกันและ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ประเด็นตรงนี้จึงอยู่ที่การมองในเรื่องของระบบสุขภาพว่า ปัจจุบันการมองในเรื่องระบบสุขภาพนั้นไม่ได้มองเฉพาะในมิติของคนไข้ป่วยอย่างเดียว เพราะระบบสุขภาพนั้นต้องมองในเรื่องของการสร้างสุขภาพที่ดีให้กับทุกคนด้วย เพราะฉะนั้นอย่างที่เราหลายท่านได้พูดถึงนั้นผมมองว่า พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการที่ต้องการปฏิรูประบบสุขภาพทั้งระบบ แท้จริง ๆ ถ้าเราต้องการให้ระบบ สุขภาพทั้งระบบนั้นเราจะต้องมองในหลาย ๆ ส่วนด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการปฏิรูป และระบบบริการทางด้านสุขภาพ ก็คือบริการทางด้านสาธารณสุข ซึ่งหลายท่านก็ได้ให้ ความห่วงใยในเรื่องของการพัฒนาคุณภาพทางระบบบริการ หรือการปฏิรูปในเรื่องของ การกระจายอำนาจในระบบสาธารณสุข หรือแม้กระทั่งในเรื่องของการพัฒนาในเรื่อง บุคลากร หรือสถานพยาบาลต่าง ๆ อันนี้เป็นสิ่งที่จะต้องดำเนินการควบคู่ไปพร้อม ๆ กับ การให้หลักประกันเรื่องสุขภาพ

ประการที่ ๒ ก็คือว่าหลายท่านได้พูดถึงเรื่องของกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒ และแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐในมาตรา ๘๒ ซึ่งผมก็เห็นด้วย แต่สิ่งที่ผม ต้องการจะตอบย้ำให้เห็นคือว่าเรื่องของ พ.ร.บ. กับหลักประกันสุขภาพนั้นไม่ใช่ว่าเรา ต้องการที่จะสร้างให้การดูแลสุขภาพนั้นเป็นเรื่องของของฟรี หรือเป็นเรื่องของของหลวง เพราะคนไทยเรานั้นเคยชินว่า ถ้าเป็นของฟรีหรือเป็นของหลวงแล้วนั้นมันก็จะคิดว่าเป็น ของที่ไม่ดี หรือ ไม่อย่างนั้นก็คือว่าเป็นเรื่องที่รัฐะไม่ใช่ แต่ผมคิดว่าเรื่องของหลักประกัน สุขภาพนี้เป็นเรื่องของคนที่คนไทยทุกคนเป็นเจ้าของ เมื่อความเป็นเจ้าของนั้นทุกคนจึงมี สิทธิร่วมกันในการที่จะมากำหนดแนวทางในเรื่องการสร้างหลักประกัน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องของรัฐที่ทำหน้าที่ที่จะต้องมาควบคุมในเรื่องกำหนดนโยบายเรื่องหลักประกัน ไม่ว่าจะเป็น

เป็นเรื่องของผู้ที่รับบริการก็คือประชาชนธรรมดาทั่วไป หรือแม้กระทั่งผู้ให้บริการ ก็คือสถานพยาบาลต่าง ๆ ประเด็นก็คือว่าทำไมถึงต้องมุ่งมาที่เรื่องของภาคประชาชน หรือคนยากคนจน หรือคนที่ด้อยโอกาส ผมคิดว่าพวกเราคงเคยชินตัวเลขขณะนี้แล้วว่า เรายอมรับว่าขณะนี้คนไทยประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ที่ยังไม่มีหลักประกันสุขภาพ ผมเองอยู่ในต่างจังหวัด อยากจะเรียนข้อมูลให้ชัด ๆ ว่ามีการศึกษาวิจัยของทีมงานวิทยาลัย ขอนแก่นเมื่อประมาณสักปี ๒๕๔๓ ปี ๒๕๔๔ ท่านประธานฯ ก็อยู่โคราช ก็อยู่ใกล้ ๆ กัน นะครับในเขตอีสาน ศึกษาประมาณ ๑๐ กว่าจังหวัด เราพบว่าคนไทยที่มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปี ถึง ๕๕ ปี ท่านประธานฯ คงทราบดีว่า ตั้งแต่ ๑ - ๑๕ ปีถือว่าเป็นเด็ก ถ้าเกินกว่า ๕๕ ปี เกือบ ๖๐ ปี คือผู้สูงอายุ ไม่ต้องเสียเงินค่าใช้จ่าย หมายความว่าได้รับการดูแลรักษาฟรี แต่ ๑๕ - ๕๕ ปีพบว่า มีอยู่ประมาณ ๔๖ เปอร์เซ็นต์ที่ไม่มีหลักประกันสุขภาพ นั้นหมายความว่า คนอีสานที่ไปโรงพยาบาลไปอย่างคนที่ไม่มีเงิน หรือไม่อย่างนั้น ก็ต้องขายควาย ขายวัว หรือเป็นหนี้เป็นสินนอกระบบที่จะต้องกู้เวลาไปที่คลินิกหรือไปที่ สถานพยาบาลต่าง ๆ นอกจากนั้นเมื่อศึกษาให้ลึกละเอียดแล้วพบว่า ระหว่างคนจนกับ คนรวยใครเสียเงินมากกว่ากันครับ ท่านประธานฯ ครับ คนรวยต้องเสียมากกว่า แต่ไม่ใช่ ครับ ถ้าศึกษาทั้งระบบแล้วคนจนเสียมากกว่าครับ ในตัวเลขที่ออกมาคนจนจะเสียเงิน ประมาณ ๔ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ที่ตัวเองมี ขณะที่คนรวยเสีย ๑ เปอร์เซ็นต์ นั้นหมายความว่าคนจนเสียค่าใช้จ่ายเป็น ๔ เท่าของคนรวยครับ ผมเองทำร้านอยู่ที่ต่างจังหวัดครับ เรียน लेकरว่า คนที่ไปหาผมเป็นคนยากไร้ที่อยู่ตามต่างอำเภอเสียส่วนใหญ่ แต่คนที่มียัง มักจะตรงไปที่โรงพยาบาล มีตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่งครับ เคยมีรัฐมนตรีท่านหนึ่งท่าน บอกว่า ท่านมีพ่อแม่อยู่ที่จังหวัดขอนแก่น ท่านบอกเลยว่าแม่ท่านเขาจะดองไปที่ โรงพยาบาล หรือถ้าเคือไม่โรงพยาบาลก็ต้องไปหาหมอดี นั่นคือการที่แสดงให้เห็นว่า แม้กระทั่งบุคคลซึ่งเป็นนักการเมืองหรือเป็นผู้ใหญ่ และมีครอบครัว มีภูมิสำเนาอยู่ที่ ต่างจังหวัด ก็ไม่แน่ว่าเหมือนกันว่าคนที่ตัวเองเคารพนับถือท่านจะมีหลักความมั่นคงในเรื่อง สุขภาพด้วย เพราะฉะนั้นเรามีตัวอย่างมากมายว่า แม้กระทั่งพ่อแม่ของคนที่เป็นข้าราชการ เวลาที่ไม่ไปโรงพยาบาล ไม่ได้หมายความว่าใช้เงินที่เบียดเบียนสังคมตามสิทธิที่ตัวเองมีอยู่ครับ

๑๔๓

ว. ๒๖ (ศ. ทัวไป)

สำรวจ ๖๑/๑

เพราะเงินต้นสังกัดนี้ไม่ได้หมายความว่าจ่ายแล้วได้คืนครับ บางคนนี้ตั้ง ๖ เดือน บางคน
ตั้งเป็นปี.....

- ๖๒/๑

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาเอาไปนำเสนอก็คือว่า เป็นเรื่องของผู้มีรายได้น้อย หรือของสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเรารู้ว่ามาตรฐานหรือคุณภาพนั้น ไม่ได้เป็นอย่างที่ควร เพราะฉะนั้นจึงเป็นอย่างที่ผมได้นำเรียนนะครับว่า สิ่งที่เราต้องการมุ่งให้ พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพฉบับนี้เน้นในเรื่องของประชาชนคนด้อยโอกาส ซึ่งคนด้อยโอกาสไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคนยากจนจนอย่างเดียว คนปานกลาง คนในเมือง คนที่อยู่ในชุมชนนั้นก็มีสิทธิที่จะเป็นคนที่ด้อยโอกาสด้วย จึงเป็นสิ่งที่เราจะต้องมามองตรงนี้ให้กว้าง

ประเด็นสุดท้าย ในเรื่องของงบประมาณครับ ผมคิดว่าหลายท่านพูดกันถึงเรื่องกองทุนมาก สิ่งที่เราพยายามที่จะศึกษาหรือหาประสบการณ์จากบทเรียนที่ผ่านมา เราพบว่าบทเรียนที่ผ่านมาเรื่องของการตั้งกองทุนในเรื่องการดูแลข้าราชการก็ตาม หรือกองทุนประกันสังคมก็ตาม หรือแม้กระทั่งกับผู้มีรายได้น้อย หรือบัตรสุขภาพก็ตาม เราพบว่ามีปัญหาในตัวในเรื่องของกองทุนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ผมมีตัวเลขอย่างนี้ครับว่า งบข้าราชการที่เราใช้จ่ายราชการทั่วประเทศอยู่ประมาณ ๑ ล้านคนนี้ เราใช้เงินงบประมาณประมาณ ๑๕,๐๐๐ ล้านบาท ในขณะที่ผู้มีรายได้น้อยนี้ครับ ที่ดูแลหนึ่งประชาชนทั้งสิ้น ๒๓ ล้านคน ท่านประธานฯ ทราบไหมครับว่าได้เงินงบประมาณเท่าไร ได้เงินงบประมาณ ๖,๕๐๐ ล้านบาท นั่นแสดงว่าข้าราชการหนึ่งคนได้งบในการดูแลรักษาพยาบาลเวลาเจ็บป่วยเป็นเงินทั้งสิ้น ๒,๑๗๓ บาท ขณะที่ผู้มีรายได้น้อยได้งบแค่ประมาณ ๒๗๓ บาทเท่านั้นเอง ไม่ต้องไปดูว่าในงบของข้าราชการที่บ้านปลายประมาณ ๑,๕๐๐ - ๒๐,๐๐๐ หรือ ๓๐,๐๐๐ ล้านบาทนี้ มีปัญหาในตัวของมันเองในแง่ของการที่ใช้งบที่ซับซ้อน มีการทุจริต มีการเบิกเงินที่เกินกว่าความเป็นจริง ซึ่งก็เป็นปัญหาที่คาราคาซังอยู่ในขณะนี้ แม้กระทั่งในเรื่องของประกันสังคมก็ตาม คนประกันสังคมนี้ตัวเลขประมาณ ๕ ล้านแต่ใช้เงินแค่ประมาณ ๖,๕๐๐ ล้านบาทเท่านั้นเอง ในขณะที่คนที่เป็นคนแรงงาน หรือว่าคนที่รับจ้างนั้นมีตัวเลขสถิติที่มากกว่านี้ เพราะฉะนั้นประเด็นสำคัญก็คือว่า ในขณะนี้ถึงแม้จะมีกองทุนในการที่จะดูแลรักษาสุขภาพ แต่เราก็พบว่าการกระจายเฉลี่ยในเรื่องของการที่จะได้รับความเสมอภาคหลักประกันนั้นยังทำได้น้อยมาก ไม่เว้นแม้แต่ในเรื่องของการที่จะมีการสูญเสียเงินโดยที่เกิดกระบวนการในการทุจริตที่เกิดขึ้นในหลายกองทุนก็ดูเหมือนอย่างที่ท่านสมาชิก

ได้พูดถึง เพราะฉะนั้นผมอยากจะให้สรุปให้เห็นว่าผมเองเห็นด้วยในหลักการของการที่จะ
 ต้องมาพูดถึงเรื่อง พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพ แต่อยากจะนำเสนอท่านประธานฯ ผ่าไปถึง
 ท่านรัฐมนตรี และก็เพื่อน ๆ สมาชิกวุฒิสภาว่า คงจะต้องพยายามมองในประเด็นเรื่องของ
 พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพในการที่จะมุ่งเน้นในเรื่องการที่จะสร้าง ~~ให้มีความมั่นคง~~ x x
 ในชีวิตและสุขภาพของพี่น้องประชาชน ขณะเดียวกันนั้นต้องมองบนพื้นฐานของการที่
 กระตุ้นให้ทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของประชาชนผู้ได้รับบริการในฐานะรัฐ หรือว่าผู้ให้
 บริการนั้นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการระบบหลักประกันสุขภาพตรงนี้ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสงวน ครับ

นายสงวน นันทชาติ (พะเยา) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายสงวน
 นันทชาติ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพะเยา ผมก็นั่งฟังมานาน ผมว่าคงเข้าใจแล้ว ผมขอเสนอ
 ใจดีประชุมครับ ปิ่คอกปิรายครับ ขอประทานโทษครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ ยังไม่ได้ปิดประชุมนะครับ
 ท่านสงวน ท่านรัฐมนตรีเชิญครับ

นายสุรพงษ์ สืบวงศ์ลี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข) :

กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นายสุรพงษ์ สืบวงศ์ลี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข ใคร่ขอเวลาจากท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติทุก ๆ ท่าน เพื่อที่จะได้ชี้แจงให้รายละเอียดและได้พูดถึงประเด็นต่าง ๆ ที่ท่านสมาชิกฯ ได้กรุณาอภิปรายให้ความเห็น ชักถาม ตลอดจนให้ข้อเสนอในช่วงประมาณ ๒ ชั่วโมง ที่ผ่านมานะครับ ก่อนอื่นต้องขอบพระคุณที่ท่านสมาชิกฯ จำนวนมากได้กรุณาอภิปรายทั้งในเรื่องของหลักการและเหตุผล ทั้งในเรื่องข้อเสนอนะและชักถามในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าประเด็นเรื่องหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้านั้นเป็นประเด็นที่ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติทุก ๆ ท่าน ทั้งในวุฒิสภาและทั้งในสภาผู้แทนราษฎรเอง มีความสนใจ และเห็นว่าเป็นเรื่องที่จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนนะครับ อย่างไรก็ตาม คงจะต้องเรียนว่า ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ฉบับนี้ถ้าเปรียบเทียบกับแล้วเหมือนกับเป็นกฎหมายย่อยกฎหมายหนึ่งของกฎหมายใหญ่อีกฉบับหนึ่ง ซึ่งคาดการณ์ว่าจะเข้าสู่สภาในปีหน้านะครับ หลาย ๆ ครั้งอาจจะเกิดความสับสนระหว่างร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ มีร่างพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งซึ่งกำลังอยู่ในกระบวนการของการรับฟังความเห็น ทำประชาพิจารณ์ และจะเริ่มร่างในลักษณะของรูปลักษณ์ของกฎหมายเป็นมาตราต่าง ๆ นั้น คาดว่าประมาณเดือนสิงหาคมนี้ก็จะมีการสรุปร่างสัณญานันคือร่างพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ ซึ่งจะเป็นแม่บท จะเป็นกรอบแนวคิด ยุทธศาสตร์ในเรื่องของการที่จะพัฒนาสุขภาพของประชาชนไทย ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นจะพูดในทุก ๆ ประเด็นที่ครอบคลุมเกี่ยวกับการพัฒนาสุขภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสร้างสุขภาพ การป้องกันโรค ซึ่งท่านสมาชิกฯ จำนวนมากได้พูดถึงในประเด็นนี้ โดยคิดว่าในร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติจะต้องมีการพูดถึงในเรื่องนี้โดยละเอียด ซึ่งผมต้องเรียนว่าในเรื่องเกี่ยวกับการสร้างสุขภาพ การป้องกันโรค หรือแม้แต่เรื่องเกี่ยวกับระบบของการพัฒนาบุคลากรทางด้านสุขภาพนั้น จะมีการพูดถึงกันอย่างพิสดารในร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้น และผมเชื่อมั่นว่าร่างพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติจะเป็นที่สนใจและเป็นประเด็นที่จะมีการกล่าวถึงกันมากมาย นับแต่ช่วงปลายปีนี้เป็นต้นไป เพราะแม้แต่เรื่องเกี่ยวกับสิทธิที่จะตาย ที่เป็น

ประเด็นหนึ่งในร่างพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติที่กำลังร่างกันอยู่ ก็เป็นประเด็นที่ได้มีการถกเถียงกันมาในสังคมในช่วงประมาณเดือนกว่าที่ผ่านมาจนกระทั่ง เพราะฉะนั้น อาจจะเรียนว่าร่างพระราชบัญญัติที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้คือ ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ซึ่งพูดถึงในเรื่องของการให้หลักประกันทางการดูแลสุขภาพ พยาบาล ให้กับประชาชนเมื่อเกิดการเจ็บป่วยขึ้น เพราะฉะนั้นเป็นกฎหมายย่อยของการมอองภาพรวมของระบบสุขภาพทั้งหมดนะครับ แล้วประเด็นที่ผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกวุฒิสภา ท่านจอน อึ้งภากรณ์ ขอภัยที่ต้องเอนาม ได้พูดถึงว่าเรากำลังพูดถึงร่างพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เราไม่ได้กำลังพูดถึงร่างพระราชบัญญัติ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค เพราะฉะนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปรากฏการณ์ในปัจจุบันของโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ผมเองต้องเรียนว่ามีปัญหา มีอุปสรรคที่เราต้องพัฒนาอีกมากมาย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่ากำลังพิจารณาถึงเรื่องโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคว่ามีรายละเอียดต่าง ๆ เป็นอย่างนั้นอย่างนั้น ควรจะเป็นอย่างนี้หรือไม่ อย่างนั้นหรือไม่ แต่เรากำลังจะพูดถึงอุดมการณ์ เจตนารมณ์ของการที่จะสร้างหลักประกันสุขภาพแห่งชาติให้กับประชาชนไทย โดยมองภาพไกลไปข้างหน้า อีก ๕ ปีข้างหน้า อีก ๑๐ ปีข้างหน้า เพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นเหมือนกับเข็มทิศในการที่จะกำหนดว่าอีก ๕ ปี ๑๐ ปี ข้างหน้าเราอยากเห็นประชาชนไทยมีหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ในแบบไหน มีการบริหารจัดการอย่างไร มีองค์กรแบบใดที่ขึ้นมารับผิดชอบบ้างนะครับ และนอกจากนั้นที่ผมอยากจะเรียนก็คือว่า ปัญหาที่เกี่ยวกับสุขภาพ ระบบบริการสุขภาพนั้นเป็นปัญหาที่ซับซ้อนมาก เพราะฉะนั้นในหลาย ๆ เรื่องถ้าหากไม่ได้มีโอกาสได้เรียนรู้ เข้าใจ หรือได้ทำงานอยู่ในระบบบริการสุขภาพ อาจจะมิประเด็นบางประเด็น ซึ่งยังมองข้ามเลอไป ซึ่งผมจะขออนุญาตให้ได้อีกครั้งนึงถึงในที่นี้พอสังเขปนะครับ -----

ในบางประเด็นท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติได้พูดว่า ปัจจุบันนี้เศรษฐกิจของประเทศกำลังอยู่ในภาวะที่ถึงแม้จะเริ่มฟื้นตัวก็จริง แต่ก็ยังเป็นภาวะที่เราคงจะต้องระมัดระวัง ต้องรัดเข็มขัดทางด้านงบประมาณ เพราะฉะนั้นการที่เราจะพูดถึงการสร้างหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าให้กับประชาชนไทยเป็นเรื่องที่สมควรหรือไม่ ผมอยากจะเรียนว่านี่เป็นเวลาที่ดีที่สุด เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่เราจำเป็นต้องทำ เหมือนอย่างที่ท่านสมาชิกวุฒิสภา จอน อึ้งภากรณ์ พูดถึงว่า ไม่ว่าจะเป็นที่ประเทศสหราชอาณาจักรซึ่งได้เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ และเป็นช่วงที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจในประเทศนั้น ๆ หรือแม้แต่ในประเทศอื่น ๆ ก็ตามที่มีปัญหาเรื่องงบประมาณ ทางด้านสุขภาพที่เพิ่มขึ้น โดยไม่สามารถจะควบคุมได้ เมื่อประมาณสักสี่ปีมาแล้วที่ผมได้มีโอกาสคุยกับผู้เชี่ยวชาญจากกลุ่มประชาคมยุโรป แล้วเขาก็ได้พูดว่าในหลาย ๆ ประเทศ ในกลุ่มประชาคมยุโรปซึ่งให้หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้ากับคนของเขา สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงก็คือว่าอย่างไรที่จะทำให้การควบคุมค่าใช้จ่ายทางด้านสุขภาพได้ เพราะไม่อย่างนั้นประเทศใดก็ตามให้รั่วรายนมากเกินไปก็ไม่สามารถที่จะอยู่ได้ถ้าหากไม่สามารถที่จะควบคุมค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพโดยที่มีหลักคิดที่ชัดเจน ผมอยากจะนำมาถึงเรื่องเกี่ยวกับประเด็นบริการสุขภาพที่เป็นอยู่ในอดีตต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน และต้องยอมรับว่าถึงแม้ในภาวะปัจจุบันของระบบประกันสุขภาพที่เป็นอยู่นี้ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไขมากนัก มีแนวคิดใหม่ในทางการแพทย์ ซึ่งกำลังพูดถึงกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือสิ่งที่เรียกว่า เอฟวิเดนซ์เบสเมดิซีน (Evident base medicine) หมายถึงการแพทย์ที่จะต้อง มีหลักฐาน มีข้อพิสูจน์ทราบเป็นฐานรองรับในการที่จะทำอะไรก็ตาม ก็ต้องเรียนว่าในทางการแพทย์นั้นเวลาเรารักษาโรคใดโรคหนึ่ง มีทางออกหลาย ๆ ทางในการรักษาโรค แล้วทางออกหลาย ๆ ทางนั้นบางครั้งต้องเรียนด้วยความสัตย์จริงว่าไม่ได้เกิดขึ้นจากข้อบ่งชี้ทางการแพทย์ แต่เป็นข้อบ่งชี้อื่น ๆ ที่นำไปสู่การเพิ่มค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น ประเด็นเรื่องเกี่ยวกับเราลงทุนกันอย่างมโหฬารในอดีตที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนซื้อเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์อย่างขนานใหญ่ ข้อบ่งชี้ทางการแพทย์ในการซื้อเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์นั้นต้องเรียนว่ามีน้อยมากถ้าเปรียบเทียบกับข้อบ่งชี้ทางการแพทย์คลาดเรื่องเกี่ยวกับการรักษาโรค ทำไมเราจะต้องกินยารักษาโรคกระเพาะอาหารที่เมื่อก่อน

๑๐ กว่าบาท ๒๐ กว่าบาท ทั้ง ๆ ที่สมุนไพรมันชั้นก็มีรายงานการวิจัยว่าสามารถที่จะดูแลรักษาเรื่องแผลในกระเพาะอาหารได้ดีกว่ายารักษาโรคที่เม็ดแพง ๆ เสียอีก นี่คือสิ่งที่จะต้องมีการพลิกความคิดกันขนานใหญ่ในวงการแพทย์ และแน่นอนก็ต้องต่อเนื่องมาถึงในวงการของผู้ป่วย ผู้ใช้บริการด้วยว่า ต่อไปนี้เรื่องในทางการแพทย์ทุกอย่างต้องมีข้อพิสูจน์ทราบ ทุกอย่างไม่ใช่เป็นการกล่าวประสบการณ์ของใครคนใดคนหนึ่งว่าผมใช้ยาตัวนี้แล้วดีกว่ายาตัวนั้น ทุกอย่างต้องอาศัยการวิจัย พิสูจน์ว่าจริงหรือไม่ กลุ่มคำต่อคำใช้จริงหรือเปล่า สิ่งที่เราเรียกว่า เอฟวิเคนด์เบสเมคดิซีน กำลังแพร่หลายมากในวงการแพทย์ โดยเฉพาะในวงการแพทย์แผนตะวันตกซึ่งทุกวันนี้มีการตรวจสอบอย่างเข้มข้นถึงสิ่งที่เคยเชื่อกันมานาน ผมยกตัวอย่าง มีการวิจัยที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น แล้วกลายเป็นประเด็นที่มีการพูดถึงกันในการให้รางวัลมหิดลอะวอร์ด (Mahidol Award) เมื่อช่วงประมาณ ๓ - ๔ เดือนที่ผ่านมา ผมได้พบกับอาจารย์ท่านหนึ่งที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น แล้วบอกว่า ได้พิสูจน์ออกมาจากการวิจัยชัดเจนว่า การผ่าตัดกระเพาะ ๔ ครั้ง ได้ผลไม่แตกต่างกับการผ่าตัดกระเพาะถึง ๘ ครั้ง เพราะฉะนั้นมีเหตุจำเป็นอะไรที่เราจะต้องผ่าตัดกระเพาะ ๘ ครั้ง การตรวจมะเร็งปากมดลูกระหว่างครั้งปีกับทุก ๒ ปี มีผลไม่ต่างกัน ทำไมเราจะต้องตรวจมะเร็งปากมดลูกทุกครึ่งปี เพราะมีคนมาบอกว่าให้เราไปตรวจมะเร็งปากมดลูกกัน นี่ก็ตัวอย่างว่าที่ผ่านมีความเชื่อมากมายในทางการแพทย์ที่เป็นความเชื่อ แต่ไม่เคยผ่านการพิสูจน์ทราบ เพราะฉะนั้นเรื่องการพิสูจน์ทราบจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่ทำให้เรารู้ว่าอะไรที่ต้องทำ อะไรที่สามารถจะมีประสิทธิภาพและควบคุมค่าใช้จ่ายได้

ผมอยากจะเรียนถึงประเด็นที่สำคัญอีกประเด็นหนึ่งก็คือว่า หลายท่านอาจจะฟังจากข่าวคราวในปัจจุบันว่า มีผู้ป่วยจำนวนมากร้องเรียนเรื่องเกี่ยวกับมาตรฐานในการรักษาพยาบาล เกี่ยวกับคุณภาพของการให้บริการ ผมว่านี่คือปรากฏการณ์ที่สำคัญที่ชี้ให้เห็นว่าขณะนี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับผู้ป่วย ซึ่งต้องถือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เราอยากให้เกิดขึ้น แต่ก็ต้องมีการควบคุมให้เกิดความสมดุล ในอดีตที่ผ่านมาความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยที่ยากจนเป็นความสัมพันธ์ที่ไปร้องขอ ขอรับบริการ ขอให้ดูแลช่วยเหลือ ช่วยหน่อยให้เขาหาย ให้เขาพ้นจากความเจ็บไข้ในครั้งนั้น

แต่ต่อไปนี้ปรากฏการณ์ในหลาย ๆ เดือนที่ผ่านมา ปรากฏการณ์ที่การไปรักษาพยาบาล เป็นสิทธิของผู้ป่วยที่จะได้รับการรักษาพยาบาลในฐานะที่เขาเป็นคนคนหนึ่งเป็นประชาชน คนไทย เริ่มเกิดมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่แน่นอนเราก็ไม่อยากจะเห็นในลักษณะที่ว่าสิทธิของผู้ป่วย เรียกร้องร้องขอโดยไม่จำกัด ร้องขอให้หมอทำอย่างโน้นอย่างนี้ให้ โดยที่เกินเลยจาก ขอบเขตทางการแพทย์ ^{ผู้}นั่นก็เป็นสิ่งที่จะต้องมีการกำหนดให้เกิดความสมดุล แต่ผม อยากจะเห็นว่านี่คือความแตกต่างของระบบการให้การรักษายาบาลกับผู้มีรายได้น้อย โดยระบบบัตร สปร. กับระบบของการที่เราให้หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า เพราะระบบ บัตร สปร. เป็นระบบที่เป็นผู้^{ที่}ไปขอความช่วยเหลือ หลาย ๆ ท่านอาจจะเคยได้ยินว่า ผู้ป่วยต้องคอย ๆ นั่งแล้ว^{ที่}เดินเข้าไปหาหมอเพื่อที่จะไปรับการรักษาพยาบาล เพราะว่า หมอเป็นผู้^{ที่}ให้ความกรุณากับเขา แต่ในทุกวันนี้ความรู้สึกนั้นเปลี่ยนไปบ้าง หมอยังเป็นผู้^{ที่} ให้ความกรุณาอยู่ แต่ว่าเขาหมอใช้สิทธิ มีหลาย ๆ ประเด็นที่มีการพูดถึงกัน โดยเฉพาะ ประเด็นเรื่องกองทุนว่าจะรวมหรือไม่ หรือจะไม่รวมนะครับ ผมอยากจะเรียนว่า ในร่างพระราชบัญญัติที่ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายกันนั้น อาจจะมีย่างอยู่ ๒ ร่างที่ต่างกันนะครับ ในบางท่านที่อภิปรายนี้ผมเข้าใจว่าใช้ร่างเดิมที่คณะรัฐมนตรี ได้เสนอเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งในขั้นตอนของคณะกรรมการการวิสามัญของ สภาผู้แทนราษฎรมีการปรับปรุงไปพอสมควร และผมเรียนได้เลยว่าสิ่งที่ปรับปรุงไปมากนี้ มีการปรับจากร่างของภาคประชาชนซึ่งเสนอมาในนามของท่าน ส.ส. สุวัฒน์ วรรณศิริกุล เข้ามามีส่วนสำคัญในการทำให้เกิดการปรับเปลี่ยน เพราะฉะนั้นในการพิจารณาผม อยากจะเรียนว่า ร่างที่จะต้องนำมาพิจารณานั้นคือร่างที่มาพร้อมกับหนังสือส่งของท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้คัดขึ้นมาเป็นชุด แล้วมีการระบุไว้ถึง ๗๓ มาตรา ในร่างฉบับล่าสุดในมาตรา ๑๐ ที่พูดถึงเรื่องกองทุนประกันสังคม ถ้าหากท่านสมาชิก ได้ดูโดยละเอียดก็จะเห็นว่า เจตนารมณ์ของมาตรา ๑๐ นี้ไม่ใช่เป็นการร่วมกองทุน ประกันสังคมและกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเข้ามาเป็นกองทุนเดียว ไม่ได้ มีการนำเงินทั้งหมดของกองทุนประกันสังคมที่บางท่านบอกว่า มีอยู่แสนกว่าล้านบาท และได้สะสมในทุก ๆ ปีจาก ๓ ส่วน ทั้งรัฐบาล ทั้งนายจ้าง ลูกจ้างอีกปีหนึ่งประมาณ

๒๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท เข้ามาอยู่ในกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ กองทุนประกันสังคมตามมาตรา ๓๐ ของร่างฉบับล่าสุด ยังเป็นเอกเทศ ยังดูแลผู้เอาประกันคนตามโครงการประกันสังคมอยู่ จะมีการระบุในรายละเอียดของมาตรา ๓๐ นี้เพียงแต่ว่า สิ่งที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกองทุนประกันสังคมและกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาตินั้นก็คือ ความสัมพันธ์ในเชิงของการบริหารจัดการเท่านั้น ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงที่ว่านำเงินกองทุนมาคลุกรวมกัน แล้วบริหารจัดการเพื่อดูแลคน ๔๖ ล้านคนบวกประกันสังคมอีกประมาณ ๘ ล้านคน คือประมาณ ๕๔ ล้านคน ไม่ใช่ครับ คนในระบบประกันสังคมประมาณ ๘ ล้านกว่าคนนั้นก็ยังมีสิทธิตามในฐานะของผู้เอาประกันคน แล้วสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ก็จะต้องเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของคณะกรรมการประกันสังคม ส่วนสิทธิประโยชน์ของ ๔๖ ล้านคน ซึ่งไม่ใช่ข้าราชการและญาติ ไม่ใช่ผู้เอาประกันคน ในโครงการประกันสังคมก็จะเกิดขึ้นตามข้อกำหนดของคณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ท่านสมาชิกฯ อาจจะสงสัยว่า แล้วทำไมถึงจะต้องแยกมาอยู่กันด้วย แต่ละกองทุนก็บริหารกันไปใช่ไหม มีเหตุผลอะไรที่จะมาบริหารจัดการร่วมกัน ผมอยากเรียนอย่างนี้ครับว่า เมื่อเราอยากดูภาพรวมของระบบบริการสุขภาพของประเทศ เมื่อเราอยากจะรู้ว่าการใช้จ่ายทางด้านการบริการสุขภาพในประเทศไทยนี้เป็นเท่าไร เมื่อเราอยากจะรู้สถิติต่าง ๆ เกี่ยวกับทางด้านสุขภาพว่า มีคนมาใช้บริการทั้งระบบในประเทศนี้กี่คน เป็นโรคอะไรกันบ้าง ทุกวันนี้ไม่มีใครรู้เลยครับ แต่ละโรงพยาบาลก็มีลักษณะที่เก็บรวบรวมข้อมูลของตัวเองมา แล้วก็ส่งมาให้กับหน่วยงานต้นสังกัด โรงพยาบาลชุมชน โรงพยาบาลจังหวัด โรงพยาบาลศูนย์ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขก็ส่งให้มาของกระทรวงสาธารณสุข โรงพยาบาลค่ายก็ส่งให้กับทางด้านกระทรวงกลาโหม โรงพยาบาลเอกชนส่งบ้างไม่ส่งบ้าง ในส่วนประกันสังคมเองไม่ได้มีการจัดส่ง จัดเก็บในข้อมูลเหล่านี้ชัดเจน ดังนั้นสิ่งที่เราต้องการก็คือว่า ถ้าหากเราจะบริหารเรื่องระบบประกันสุขภาพให้มีประสิทธิภาพจริง ๆ สิ่งที่สำคัญมากก็คือระบบข้อมูลข่าวสาร ระบบสารสนเทศ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงได้ให้ความสำคัญว่า เราคงจำเป็นอย่างมากที่จะต้องลงทุนระบบโครงข่ายสารสนเทศ เพื่อที่จะให้เราสามารถที่จะเชื่อมโยงข้อมูลจากในส่วนกลาง ไปถึงโรงพยาบาลในสังกัด

๑๕๒

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ทิพรรัตน์ ๖๕/๓

ของทุก ๆ สังกัดหรือแม้แต่โรงพยาบาลเอกชนซึ่งเข้าร่วมในโครงการ เพื่อให้เราสามารถ
ที่จะประเมินวัดผลทั้งในแง่ของคุณภาพการจัดการบริการ ทั้งในแง่ของค่าใช้จ่ายทางด้าน
สุขภาพได้ -----

- ๖๖/๑

รัฐบาลได้อนุมัติเงินก้อนแรกประมาณ ๓๐๐ กว่าล้านบาท ในการลงทุนเครือข่ายในระดับ
 ของส่วนกลางแล้วก็จะต้องมีเงินอีกส่วนหนึ่งที่จะต้องลงทุนในส่วนของการขยาย ~~ให้~~ ^{ให้} ✓
~~ให้~~ ^{ให้} ✓
 ให้เกิดประโยชน์สูงสุด นั่นก็คือนำเอาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระบบประกันสังคมหรือ
 ข้อมูลที่เกิดขึ้นในระบบของการรักษาพยาบาลข้าราชการ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ใช้โรงพยาบาลใน
 สังกัดของรัฐบาลอยู่แล้วนี่ได้เป็นผู้รักษาพยาบาลมาเชื่อมโยงกันให้เกิดประโยชน์ในการที่
 เราจะเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ทั้งหมด และจะทำให้เรารู้ด้วยว่าค่าใช้จ่ายของการให้บริการของ
 โรงพยาบาลแต่ละระดับนั้น ใครทำมีประสิทธิภาพหรือไม่ ในแผนงานของระบบ
 สาธารณสุขทุก ๆ โรงพยาบาลในอนาคตซึ่งอาจจะประมาณอีกอีก ๒ ปี หรือ ๓ ปีข้างหน้า
 จะต้องทำรายงานค่าใช้จ่าย โดยที่แยกแยะหมวดหมู่ให้ชัดเจนแล้วจะเกิดการเปรียบเทียบ
 ระหว่างโรงพยาบาลในระดับที่ขนาดเดียวกัน โรงพยาบาลเตียงเหมือนกัน ๆ กัน เราจะดูได้เลย
 ว่าบุคลากรที่มีอยู่ใครมากใครน้อย ใครมีประสิทธิภาพหรือไม่ ค่าใช้จ่ายเรื่อง
 ค่าสาธารณูปโภคต่าง ๆ ค่าไฟ ค่าน้ำ ใครทำแล้วมีประสิทธิภาพหรือไม่ ทุกวันนี้ไม่มีใครรู้
 ว่าคนที่ไหนมาก คนที่ไหนน้อย นอกจากต้องกลับไปค้นด้วยวิธีที่มีอยู่ ~~แล้ว~~ ^{แล้ว} ✗
 ก็ค่อยทำตัวเลขกันที่ระบบ ๆ ถ้าหากเราไม่มีข้อมูลเช่นนี้ ระบบหลักประกันสุขภาพของเรา ✓
 จะไม่สามารถที่จะตรวจสอบเรื่องประสิทธิภาพทางค่าใช้จ่ายได้เลย ~~อันนี้คือ~~ ^{อันนี้คือ} ✓
 ผมอยากเรียนว่า ~~ถ้า~~ ^{ถ้า} ✓
 ทำให้เกิดความคิดที่ ~~ว่า~~ ^{ว่า} ✓
 ต้องการรวมการบริหารจัดการเพื่อที่จะทำให้เรา ✓
 สามารถที่จะตรวจสอบเรื่องประสิทธิภาพและค่าใช้จ่ายทั้งระบบ แต่คนในระบบประกัน ✓
 สังคม สำนักงานประกันสังคมก็เป็นคนดูแลอยู่และคนในระบบประกันสังคมเมื่อเขาได้จ่าย ✓
 เงินในทุก ๆ เดือน ผมเชื่อว่าสิ่งที่สำนักงานประกันสังคมจะต้องตอบแทนให้เขาถือว่าสิทธิ ✓
 ประโยชน์เขา อาจจะต้องมีเพิ่มมากขึ้นจากสิทธิประโยชน์มาตรฐานที่รัฐบาลให้กับคนไทย ✓
 อื่น ๆ เช่น ทำไมคนในระบบประกันสังคม ~~ที่~~ ^{ที่} ✓
 ไม่สามารถอยู่ห้องพิเศษได้ เพราะสิทธิตาม ✓
 ระบบของหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าของเราให้สิทธิในฐานะของมาตรฐานการรักษา ✓
 พยาบาลเท่านั้น เราไม่ได้คำนึงถึงหีบห่อ มีผู้ไปรับบริการตามโครงการหลักประกัน ✓
 สุขภาพถ้วนหน้าแล้วบอกว่าทำไม ~~เขา~~ ^{เขา} ✓
 ไปบริการรักษาพยาบาลแล้ว ~~ให้~~ ^{ให้} ✓
 ภาคนุหลุม ถ้าถามก็ถือว่าเราจ่ายเป็นหรือไม่ที่จะต้องให้กินอาหารชนิด ๆ เลิศ ๆ แล้วคุณ ✓

ค่าใช้จ่ายไม่ได้ เพราะอาหารที่จะกินอยู่ถ้าไม่ใช่เป็นอาหารทางการแพทย์ที่มีการระบุสั่งไว้
 ควรจะเป็นอาหารธรรมดา แต่ถ้าใครอยากจะใช้บริการที่มีความหรูหราเพิ่มขึ้น ยากจะอยู่
 หือพิเศษ คนเหล่านั้นต้องเป็นผู้ที่จ่ายเอง ถ้าหากคิดอย่างนี้คนในระบบประกันสังคมซึ่งจ่าย
 ทุก ๆ เดือนควรจะได้รับสิทธิในลักษณะของการที่ให้ความสะดวกสบายมากขึ้น แต่แน่นอน
 เรื่องมาตรฐานทางการแพทย์ ระบบทุก ๆ ระบบควรจะต้องมีมาตรฐานเท่าเทียมกัน ผมกลับ
 มาถึงระบบของข้าราชการระบบของข้าราชการก็เช่นเดียวกัน มีท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติ
 อภิปรายไปหลายท่านว่าทุกวันนี้เราใช้เงินมากสำหรับสวัสดิการข้าราชการและครอบครัว
 และผมเรียนยืนยันว่าใช้มาก มากจริง ๆ ในปีงบประมาณที่ผ่านมาที่ผ่านมาก็เป็นะครับ ๒๕๔๕
 ที่กำลังจะจบไปนี้มีการตั้งงบประมาณ ๑๘,๐๐๐ ล้านบาท สำหรับข้าราชการและครอบครัว
 ซึ่งเดิมเราเคยเชื่อว่าประมาณ ๑ ล้านคน ผมเรียนด้วยความสัตย์จริงว่าทุกวันนี้ผมชัก
 ไม่แน่ใจว่าข้าราชการและครอบครัวมีถึง ๑ ล้านคนจริงหรือไม่ เพราะว่าผมเคยพูดถึงใน
 หลาย ๆ ที่ว่าเราไม่เคยทราบเลยว่าข้าราชการทั้งระบบในประเทศไทยนี้กี่ล้านคนกันแน่
 ซึ่งมีเหตุที่บอกว่าบางครั้งเราออกบัตรทองแล้วไปซ้ำซ้อนกับข้าราชการ เพราะเราไม่มีฐาน
 ชื่อของข้าราชการอยู่ในระบบของรัฐเลย หน่วยงานที่ทำหน้าที่จ่ายเงินเดือนให้กับข้าราชการ
 ในแต่ละเดือนไม่มีการรวมข้อมูลทั้งระบบมา ดังนั้นรัฐบาลจึงได้บอกว่าขอให้ทุก ๆ
 หน่วยงาน ทุก ๆ กรม ในช่วงประมาณ ๖ เดือนที่ผ่านมาสำรวจข้าราชการฐานข้อมูล
 ทั้งหมดที่ตัวเองมีอยู่แล้วส่งมาให้หน่วยงานกลาง ถึงขณะนี้ยังมีประมาณ ๓ หน่วยงาน
 ยังไม่ได้ส่ง-----

แต่ปรากฏว่าข้อมูลข้าราชการที่มีอยู่จากกรม กองต่าง ๆ ที่ส่งมานะครับ จนถึงปัจจุบันนี้ก็ขาดไป ๑ หน่วยงาน มีข้าราชการเพียงแค่ประมาณ ๑,๓๐๐,๐๐๐ คนเท่านั้น ถ้าหากบวกกับครอบครัวญาติสายตรงที่มีการค้นหาทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานทะเบียนราษฎร กระทรวงมหาดไทย ปรากฏว่าไม่ถึง ๑ ล้านคน ตรงนี้เห็นคำถามที่เราจะต้องถามว่าสำหรับคนกลุ่มหนึ่งใช้เงิน ๑๘,๐๐๐ ล้านบาท เหมาะสมมีประสิทธิภาพหรือไม่ ประเด็นไม่อยู่ที่ว่าเราจะไปลดสิทธิประโยชน์ของข้าราชการลง ข้าราชการควรจะได้สิทธิประโยชน์เหมือนเดิม แต่ว่าทำไมต้องใช้เงินมากขนาดนั้น เพราะวอนอดีตที่ผ่านมาโรงพยาบาลต่าง ๆ ถือว่าเงินกองทุน ๑๘,๐๐๐ ล้านบาท นี่เป็นโอเอซิส (Oasis) ในการที่จะดึงเงินเท่าไรก็ได้มาเพื่อใช้ทำให้งบดุลของโรงพยาบาลของตัวเองนี้สามารถจะอยู่รอดได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากเป็นผู้ป่วยธรรมดาเดินเข้ามา สำหรับการรักษาโรคนี้อาจจะเก็บ ๑,๐๐๐ บาท แต่พอเรียกเก็บจากกรมบัญชีกลางเมื่อเขาเป็นข้าราชการหรือครอบครัวเวลาเรียกเก็บอาจจะเรียกเก็บ ๒,๐๐๐ บาท เพราะว่าไม่มีการตรวจสอบในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งเรื่องนี้กรมบัญชีกลางเองก็ได้ตระหนักกันมาตลอด และตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายนที่เพิ่งผ่านมานี้กรมบัญชีกลางได้เข้มงวดและได้มีการจัดระบบมาตรฐานในการเบิกจ่ายเงินที่ทำให้โรงพยาบาลต่าง ๆ นี้จะต้องเข้มมาตรฐานค่าใช้จ่ายที่เป็นธรรมมากขึ้น ซึ่งเรื่องนี้เมื่อมีการพัฒนาต่อไป ผมเชื่อว่าระบบของสวัสดิการข้าราชการจะเข้าสู่ระบบที่ควรจะเป็นและเงินที่ใช้ ๑๘,๐๐๐ ล้านบาทซึ่งเอาไปจนเจือโรงพยาบาล เพราะโรงพยาบาลขาดทุนในกรณีอื่น ๆ เพราะว่ารัฐบาลออกบัตร สปร. ให้แล้วหัวละ ๒๗๐ กว่าบาท ตามที่ท่านสมาชิกวุฒิสภา ท่านนิรันดร์ พิทักษ์วัชระ ได้พูดไปแล้วโรงพยาบาลอยู่ไม่ได้ โรงพยาบาลก็มาเอาเงินจากเงิน ๑๘,๐๐๐ ล้านบาทนี้แหละ ทุกอย่างต่อไปนี้ควรจะมีการกำหนดกันมาชัดเจนเป็นหมวดหมู่ ใครใช้เท่าไร เพื่อให้รู้ว่าแต่ละกองทุน แต่ละหน่วยงานนั้นได้ใช้เงินอย่างคุ้มค่าตามประสิทธิภาพหรือไม่ ประเด็นหนึ่งที่กองทุนของข้าราชการถึงแม้จะมีกรมบริหารจัดการร่วมกัน คนที่ดูแลก็ยังเป็นกรมบัญชีกลางครับ เราไม่ได้เอากองทุนสวัสดิการข้าราชการมารวมอยู่ในกองทุนหลักประกันสุขภาพ เพราะว่าเรื่องการที่มีหลายกองทุนในช่วงระยะนี้และผมคิดว่าก็คงจะอยู่ไปอีกนานพอสมควร สิ่งที่เราอยากให้เกิดขึ้นก็คือว่าเกิดการแข่งขันกัน เพราะถ้าหากมีการแข่งขันระหว่าง ๓ กองทุนนี้จะเกิดความชัดเจนว่า

ถ้าหากกองทุนใดไม่พัฒนา ก็จะทำให้เกิดข้อเปรียบเทียบ ผมยกตัวอย่าง อย่างเมื่อสักครู่นี้ที่ท่านสมาชิกฯ ได้อภิปรายไปว่าญาติข้าราชการซึ่งอยู่ต่างจังหวัด ผมเรียนได้เลยกريبว่ามีหลายท่านที่ได้รับบัตรข้าราชการมาขอใช้บริการตามโครงการ ๓๐ บาท รักษาทุกโรค ที่มาใช้เพราะอะไรครับ ทั้ง ๆ ที่เขามีสิทธิของญาติข้าราชการ เพราะว่าเวลาไปรักษาแบบผู้ป่วยนอกนี้ต้องเสียเงินไปล่วงหน้าก่อน ไปรักษาที่หนึ่งถ้าต้องเก็บเงินพันหนึ่งและต้องจ่ายเงินไปพันหนึ่งและทำเรื่องเบิกมาทีหลัง แต่ถ้าไปตามโครงการ ๓๐ บาท เขาจ่ายแค่ ๓๐ บาทเท่านั้น ไม่ต้องจ่ายเงินล่วงหน้า ข้าราชการบ้านนาหลาย ๆ ท่านจึงเกษียณอายุไปแล้วก็มาถามผมว่าเขาอยากจะได้บัตรทองได้ไหม ผมบอกว่าไม่ได้ครับ ท่านเป็นข้าราชการบ้านนา ท่านมีสิทธิตามสวัสดิการข้าราชการ ผมถามว่าทำไมท่านมีสิทธิอยู่แล้วท่านควรจะใช้สิทธิของท่าน ท่านบอกว่าเขาไปรักษาทุกครั้งเป็นโรคความดันสูงเสียครั้งละ ๒,๐๐๐ กว่าบาทก็ต้องจ่ายเงิน ๒,๐๐๐ กว่าบาท ไปก่อนทุกครั้ง เขาควรจะได้สิทธิในการที่จะไม่ต้องจ่ายเงินได้ไหม ซึ่งเรื่องนี้กรมบัญชีกลางเองก็ได้รับข้อร้องเรียนจากผมและผมก็ได้ประสานกับท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ท่านวราเทพ รัตนากร ว่าขอให้เปลี่ยนเถระกรมบัญชีกลางเลิกเสียที่ที่ว่าไปรักษาแบบผู้ป่วยนอกต้องจ่ายเงินสำรองไปก่อนแล้วค่อยไปเบิกทีหลัง ควรจะมาใช้แบบระบบอื่นได้แล้ว นี่ครับคือตัวอย่างว่า ถ้ามีการแข่งขันระหว่าง ๑ กองทุน จะเกิดข้อเปรียบเทียบและจะทำให้มองเห็นว่าระบบไหนควรจะต้องพัฒนาต่อไปอย่างไร แต่เรื่องการบริหารจัดการเราจะต้องมีการบริหารจัดการร่วมกัน ในมาตราทั้ง มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ นี้ก็ตามนะครับ มีการระบุไว้ชัดเจนว่าจะมีการบริหารจัดการร่วมกันต้องมีการออกพระราชกฤษฎีกาเท่านั้น เพราะฉะนั้นไม่ได้หมายความว่าเมื่อร่างฉบับนี้ผ่านออกจากทั้ง ๒ สภาแล้วจะเริ่มบังคับให้กองทุนประกันสังคม กองทุนของสวัสดิการข้าราชการมาบริหารจัดการร่วมกันเลย ไม่ใช่ครับ เพราะผมรู้ว่าเรื่องโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้ายังต้องใช้เวลาอีกสักกระยะหนึ่ง เรื่องระบบสารสนเทศที่ผมพูดไปเมื่อสักครู่นี้ต้องใช้เวลาอย่างน้อยอีก ๑ ปี เพราะฉะนั้นในระหว่างนี้แต่ละคนบริหารจัดการตัวเองให้มีประสิทธิภาพแล้วพร้อมเมื่อไรค่อยตกลงกันและค่อยออกพระราชกฤษฎีกาครับ ประเด็นที่ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติพูดมากก็ข้อเรื่องว่าเราดูแลเฉพาะคนจนได้ไหม

๑๕๓

ว. ๒๖ (ศ. ทัวไป)

สรุพทษ ๖๓/๓

คนรยอย่าเพ่งไปดูแลเขาได้ไหม สมคคคว่ามีหลายท่านพูดไปบ้างแล้ววเราเอาอะไรมาวัดว่า
คนไหนจน คนไหนรวย ถ้าเราใช้หลักเกณฑ์แบบที่มีการใช้ตอนที่ออกบัตร สปร. กัน
ผู้ที่ยากจนโดยหลักเกณฑ์ก็คือว่าคนที่ได้รายได้น้อยกว่าเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท-----

- ๖๘/๑

นั่นหมายความว่าคนที่รายได้เดือนละ ๒,๕๐๐ บาท นี่ไม่จนใช่ไหมครับ คนเหล่านั้นไม่มีสิทธิได้รับการประกันสุขภาพใช่ไหมครับ ซึ่งไม่ใช่ ผมคิดว่าท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติคงรับรู้ว่า แต่ทุกวันนี้รายได้เดือนหนึ่ง ๕,๐๐๐ บาท เอาตัวรอดในชีวิตประจำวันนี้ได้ก็เก่งแล้ว ไม่มีเงินพอที่จะไปเก็บหอมรอมริบเพื่อที่จะเอาไว้รักษาตัวเมื่อเกิดการเจ็บป่วยแน่ ๆ อาจจะเจ็บป่วยน้อย ๆ พอรักษาได้ แต่เกิดโชคร้ายเป็นหัวโรคใจ เกินมะเร็ง จะเอาเงินที่ไหนครับ มีการศึกษาของในประเทศสหรัฐอเมริกาแล้วก็พบว่า หนี้สินของคนอเมริกันโดยส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นเกิดจากหนี้จากการกู้มาเพื่อรักษาพยาบาล เพราะฉะนั้นการรักษาพยาบาลเป็นแหล่งรายจ่ายใหญ่มากและทำให้เกิดโรคร้ายมากกว่าคนที่ยากจน เพราะฉะนั้นจึงเกิดคำถามว่า เราจะเอาเงินแบ่งตรงไหน เมื่อสักครู่นี้มีการพูดกัน ๑๐,๐๐๐ บาท ๑๕,๐๐๐ บาท ใครล่ะที่เราถือว่าเป็นคนรวยจริง ๆ ผมได้รับเรื่องจากครูโรงเรียนเอกชนบางท่าน ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติซึ่งบางท่านอาจจะได้มีโอกาสสัมผัสกับครูโรงเรียนเอกชนก็คงจะทราบ ตอนนั้นครูโรงเรียนเอกชนมีปัญหาว่า สวัสดิการในการรักษาพยาบาลของครูโรงเรียนราษฎร์ ขณะนี้มีการจำกัดวงเงินในแต่ละปีบอกจะให้เป็นกี่บาทเท่านี้เขาบอกว่า ขณะนี้สิทธิของเขาลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ เขาขอมาใช้ตามโครงการ ๓๐ บาท รักษาทุกโรคได้ไหม คำถามหนึ่งที่ผมตั้งคำถามไว้ในใจแล้วก็ได้พูดออกไปบ้าง แล้วก็อยากจะถูกในที่นี่ก็คือว่า โดยอุดมคติแล้วเราอยากให้คนไทยทุกคนมีระบบประกันสังคม การที่มีหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าเป็นเพียงแค่ส่วนเสี้ยวหนึ่งของระบบประกันสังคมเท่านั้น ระบบประกันสังคมมีการครอบคลุมสิทธิประโยชน์มากกว่านั้น ทำไมถึงมีคนไทยที่เป็นผู้ที่มิฐานะดีได้รับบัตรทองด้วย นี่ก็คำถาม เพราะระบบประกันสังคมขณะนี้ไม่ได้ครอบคลุมถึงคนที่มิฐานะดีทุก ๆ คน ทำไมถึงไม่ครอบคลุม แล้วบอกว่าคนที่มิรายได้มีเงินเดือนจะต้องส่งเงินเข้ากองทุนประกันสังคมทุกเดือน แต่เจ้าของบริษัท หุ่นส่วนบริษัทซึ่งร่ำรวยแต่ไม่ได้เงินเดือนไม่ต้องส่งเงินประกันสังคมนะครับ มีเหตุผลอะไรที่คนที่มิฐานะดีร่ำรวยอย่างนั้นเป็นเจ้าของบริษัทเป็นผู้จ่ายเงินเดือนให้คนอื่น แต่ไม่ต้องเข้าสู่ระบบประกันสังคมผู้ประกอบการอิสระไม่ต้องเข้าสู่ระบบประกันสังคม ต่อเนื่องมาถึงครูโรงเรียนราษฎร์ก็ไม่เข้าสู่ระบบประกันสังคมด้วย เพราะฉะนั้นถึงที่เราจะต้องไปคัดค้านว่า ทำอย่างไรให้ผู้ที่มิกำลังในทางเศรษฐกิจจะต้องเข้าสู่ระบบประกันสังคมกันอย่าง

พร้อมพรั่งเพื่อให้ระบบหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าเราจะดูแลคนที่กำลังทางเศรษฐกิจน้อยกว่า และสามารถที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นได้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามผมอยากจะเรียนว่า เรื่องการที่เราให้หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้ากับคนทุก ๆ คน ผมเรียนได้ว่านี่เหมือนกับเป็นทางเลือกที่รัฐบาลให้กับคนไทยทุกคนเท่านั้น ไม่ใช่เป็นข้อบังคับว่าเมื่อมีหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าแล้วคนไทยจะไปใช้ระบบอื่นไม่ได้ คนรวยก็ยังสามารถไปรักษาตามโรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อเสียงได้ หรือแม้แต่จะเดินทางไปรักษาดังประเทศก็ไม่ใช่ออกจำกัด ทางเลือกเหล่านี้เป็นทางเลือกที่เขาจะใช้หรือไม่ใช้เท่านั้นเอง ผมเรียนว่า แม้แต่สวัสดิการข้าราชการในการรักษาพยาบาล ผมเชื่อเลยว่าข้าราชการหลายท่านไม่เคยไปใช้เลยเพราะว่าด้วยเขามีฐานะดี เขาไปรักษาในโรงพยาบาลเอกชน เพราะฉะนั้นถึงมีตัวเลขจากการวิจัยพบว่า อัตราการมาใช้ของข้าราชการในสิทธิของเขามีอยู่ในการรักษาพยาบาลไม่ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ครับ ไม่ว่าข้าราชการทุกคนมาใช้สิทธิของเขาในโรงพยาบาลของรัฐบาล เพราะเขาถือว่าถ้าหากเขามีฐานะดีอาจจะด้วยฐานะอื่น ๆ จากการประกอบอาชีพเสริมหรืออะไรต่าง ๆ ก็ตาม เขาไปใช้บริการโรงพยาบาลเอกชนที่เป็นสิทธิที่เขาจะเลือกใช้ได้ เพราะเขาคิดว่าถึงแม้จะมีสิทธิของข้าราชการเขาไม่ใช้ เพราะฉะนั้นเรื่องระบบหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าผมถึงเรียนว่า นี่เหมือนกับเป็นกำแพงหลังให้กับประชาชนไทยทุก ๆ คนเท่านั้น เขาไม่จำเป็นต้องมาใช้ แต่ว่าถ้าหากใครที่ยากจน ใครที่ไม่มีทางเลือก นี่คือทางออกเดียวที่เขาสามารถที่จะเลือกใช้ได้ เพราะฉะนั้นคำถามว่าทำไมต้องให้คนไทยทุกคน เพราะว่าคนไทยส่วนที่เขามีทางเลือก เขามีกำลังซื้อเขาสามารถที่จะใช้วิธีการอื่นในการรักษาพยาบาลได้อยู่แล้ว แต่ถ้าเราคัดคนไทยกลุ่มนั้นออกไป อย่างเช่น มีท่านบอกว่า ๑๐ ล้านคน คัดออกไปเลย แล้วตัวเลข ๑,๒๐๐ บาท ที่จะคูณกับ ๑๐ ล้านคน เป็น ๑๒,๐๐๐ ล้านบาท แล้วไปเป็นระบบเฉลี่ยให้กับโรงพยาบาลจะไม่เกิดขึ้น -----

เพราะว่าระบบ ๑,๒๐๐ บาท ที่เป็นระบบซื้อประกันสุขภาพที่รัฐบาลให้จะอยู่รอดได้ก็ต่อเมื่อมีคนสุขภาพดีมากกว่าคนป่วย ถ้าเรบอกอย่างนั้นเอาคนที่เขาจะไม่มาใช้บริการโรงพยาบาลตัดออกไป เงินตรงนั้นก็จะหายไปจากระบบ หายไปจากโรงพยาบาล แล้วเงินโรงพยาบาลก็จะอยู่ไม่ได้ด้วย เพราะว่าคนที่รัฐบาลซื้อประกันก็คนที่จะมาใช้บริการกับโรงพยาบาลนี้แน่ ๆ แล้วจะอยู่ไม่ได้ครับ นี่คือหลักคิดธรรมชาติของเรื่องระบบประกันเท่านั้นเอง ผมอยากจะพูดต่อไปว่า เงินงบประมาณที่ใช้อยู่ขณะนี้มากมาขนาดไหน เพราะบางท่านบอกว่าขึ้นไปถึง ๒๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาท ผมเรียนได้เลยครับว่าตัวเลขต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมาอันจากการวิจัยใดก็ตามเป็นตัวเลขที่เกิดจากการคาดการณ์ทั้งสิ้นเป็นตัวเลขที่เกิดจากสมมุติฐาน สมมุติอย่างโน้น สมมุติอย่างนี้ทั้งสิ้น เพราะไม่เคยมีใครรู้ตัวเลขจริง อย่างที่ผมเรียนแล้วว่า แม้แต่ว่าจำนวนข้าราชการและญาติในระบบที่ต้องให้สวัสดิการเท่าไรก็ยังไม่รู้ก็ตั้งตัวเลข ๗ ล้านคน แล้วก็เชื่อกันมาตลอดว่า ๗ ล้านคนอย่างนี้มาตลอด ไม่มีใครรู้จนกระทั่งเราจะสำรวจกันจริง ๆ เพราะฉะนั้นตัวเลขขณะนี้ที่รัฐบาลได้ใช้ไปในปีงบประมาณ ๒๕๔๕ ผมเรียนว่า ๕๕,๐๐๐ ล้านบาท สำหรับคนไทย ๔๖ ล้านคน ๕๕,๐๐๐ ล้านบาทเท่านั้น ในปีหน้าเราจะมีการปรับเพิ่มขึ้น เพราะว่าในปีนี้เรามีการคำนวณแล้ว และมีกองทุนเงินสำรองเอาไว้เพื่อให้กับโรงพยาบาลในฐานะที่บางโรงพยาบาลจะต้องปรับตัวแล้วจะต้องมีการเกลี่ยคน เกลี่ยอะไรต่าง ๆ กันมาก กองทุนนี้เป็นกองทุนที่เราแยกออกมาต่างหาก แต่ในปีหน้าเราจะมีการเพิ่มเงินเพื่อให้เกิดความจริงในการรักษาพยาบาล ในการจัดบริหารงบประมาณมากขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นสิ่งที่ต้องทำก็คือว่า จะต้องมีการปฏิรูประบบการบริหารจัดการครั้งใหญ่ อย่างที่ผมเรียนไปแล้วว่า เราไม่รู้เลยว่าระบบค่าใช้จ่ายของโรงพยาบาลแต่ละแห่งขณะนี้เป็นอย่างไรมาก่อน เพราะว่าระบบการบัญชีของโรงพยาบาลของรัฐในปัจจุบันนี้ เราทำบัญชีเพียงเพื่อให้ถูกกับระเบียบเท่านั้น สดก. กำหนดไว้อย่างไร เราก็ทำให้อูกระเบียบ เวลา สดก. มาตรวจจะได้ไม่มีปัญหา แต่ระบบบัญชีของเราไม่ได้ถูกทำไว้เพื่อที่จะช่วยทำให้ผู้บริหารสามารถจะตรวจสอบเรื่องประสิทธิภาพของการใช้จ่ายได้ เพราะฉะนั้นขณะนี้ในส่วนของโรงพยาบาลกระทรวงสาธารณสุขกำลังเร่งระบบที่จะมีการพัฒนาคนที่มีความรู้ด้านการเงินการบัญชีมีอาชีพ

เราต้องขอให้ทางผู้อำนวยการโรงพยาบาลซึ่งเป็นแพทย์ ถ้าหากท่านไม่มีฉันทะในการเงิน บัญชี ท่านจะเป็นผู้บริหารในภาพรวมจะเรียกว่าเป็น ซีอีโอ (CEO) ก็ได้ แต่ต้องมีมีออาชีพ ทางด้านการเงินบัญชีมาวิเคราะห์เรื่องเกี่ยวกับการเงินทั้งหมดของโรงพยาบาล เราใช้คำว่า ซีเอฟโอ (CFO) จีไฟแนนเชียลออฟฟิเชอร์ (Chief Financial Officer) และต้องเป็น มีออาชีพจริง ๆ ที่จะเป็นคนบริหารเรื่องนั้น แล้วผมเชื่อว่าอีก ๕ ปีข้างหน้าโรงพยาบาล ในประเทศไทยจะรู้ต้นทุนทั้งหมด ใครจะตั้งราคากันมั่ว ๆ ไม่ได้อีกแล้ว ยกตัวอย่าง การผ่าตัดหัวใจมีการตั้งราคาตั้งแต่ประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ กว่าบาท ในการผ่าตัด หัวใจแบบเดียวกันมันเกิดขึ้นได้อย่างไรครับ ทั้ง ๆ ที่เป็นโรงพยาบาลในลักษณะแบบ เดียวกัน ผลของการผ่าตัดหัวใจก็ไม่ได้แตกต่างกันเลย แล้วล่าสุดโรงพยาบาลเอกชน แห่งหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเสียงด้วยการผ่าตัดหัวใจเสนอมาทึ่กระทรวงสาธารณสุขว่า เขาพร้อมจะ รับในการผ่าตัดหัวใจเมื่อมีเคส (Case) ที่ส่งมาในราคา ๑๐๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น นี่ชี้ให้เห็นว่า ที่ผ่านมาระไรใช้เงินกันอย่างไม่รู้ต้นทุน ไม่รู้ที่มาที่ไป ใครอยากจะตั้งราคาก็ตั้งกันไป แล้ว คนที่จ่ายเงินคือใคร ก็คือรัฐบาล ก็คือประชาชนที่ไม่มีสิทธิ ไม่มีสวัสดิการ แต่ต้องควัก กระเป๋าจ่ายไปเอง ฉะนั้นต่อไปนี้ระบบเรื่องค่าใช้จ่ายจะโปร่งใสมากขึ้น เพราะเราต้องมีการ พัฒนาระบบนั้นอย่างจริงจัง เรื่องอื่น ๆ ที่ได้มีการพูดถึง เรื่องโรงพยาบาลเอกชนเป็น ประเด็นที่มีการพูดกันมากกว่า โรงพยาบาลเอกชนทยอยถอนตัวกันไปหมด ผมเรียนอย่างนี้ ครับว่าตัวเลขถึงวันนี้มีโรงพยาบาลเอกชนเข้าร่วมในโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ๕๐ แห่ง แต่ไม่ใช่ไม่มีปัญหา ผมเห็นด้วยว่ามีปัญหาหลาย ๆ อย่าง แต่ปัญหาไม่ใช่เงินที่เรา จ่ายให้เป็นรายหัวไม่พอ ปัญหาเกิดขึ้นว่าจำนวนประชาชนที่ถูกจัดสรรให้ดูแลน้อยเกินไป โดยระบบของแนวคิดเรื่องประกันสุขภาพหรือประกันอื่น ๆ ก็ตาม ยิ่งมีฐานของคนที่ใหญ่ เท่าไรความเสี่ยงจะยิ่งน้อยลงเท่านั้น อย่างเช่น ถ้าหากเราบอกว่า เรารับประกันสุขภาพให้ คน ๑ คน ความเสี่ยงจะมาก คน ๑ คนเดินเข้ามาแล้วบอกว่าขอซื้อประกัน ๑,๒๐๐ บาท แล้วในป็นี่เราจะต้องดูแลให้เขาฟรีจะเสี่ยงมาก

แต่ถ้าดูแลคนเป็นหมื่นคนหรือยิ่งดูแลมากขึ้นเป็นแสนคนความเสี่ยงจะน้อยลง เพราะว่ามีการเฉลี่ยความเสี่ยงกัน โรงพยาบาลเอกชนในช่วงที่ผ่านมามีปัญหา เพราะว่าถูกจัดสรรให้น้อยเกินไป ซึ่งผมเห็นด้วยว่านี่คือปัญหา และนี่เป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการแก้ไข สิ่งที่เราเริ่มทำการแก้ไขในช่วงนี้ก็คือ ในงบประมาณหน้าจะเปิดให้มีโครงการนำร่องที่จะให้ประชาชนเลือกสถานพยาบาลในการที่จะฝากฝังฝากไข้ เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลเอกชนแห่งใดในปีนี้ได้ให้บริการกับประชาชนดี มีการบอกกันปากต่อปากว่า ไปที่นี่ดี เราขึ้นทะเบียนกับเขา ไปถึงเขาดูแลดี จ่ายยาเหมาะสมถูกต้อง บริการดีประทับใจ เมื่อเปิดให้เลือกประชาชนจะไปเลือกโรงพยาบาลแห่งนั้น นี่ก็ดูตัวอย่างง่าย ๆ ที่เราเห็นว่าถ้าหากไม่มีการแข่งขัน เป็นลักษณะที่ปิดประตูตีแมวอยู่ที่ไหนก็อยู่ที่นั่นไปตลอดที่ได้มาก ๆ ก็ารู้สึกประมาณและรู้สึกว่า จะให้บริการอย่างไรก็ได้ เพราะประชาชนจะต้องฝากฝังฝากไข้กับเขาซึ่งไม่ใช่ข้อดีต่อไป ระบบการเลือกโรงพยาบาลจะมีโครงการนำร่องในเดือนตุลาคมนี้ แล้วคงจะทำให้ขยายขอบเขตไปภายใน ๑ ปีละครั้ง เรื่องเกี่ยวกับที่กังวลว่าจะมีการทุจริตหรือไม่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่บอกว่าการตั้งงบประมาณแผนจัดการไม่เกิน ๕ เปอร์เซ็นต์ต้นๆครับ ผมเรียนได้ว่างบประมาณนั้นจะต้องมีความโปร่งใส เพราะว่าจะต้องมีการรายงานให้กับคณะรัฐมนตรี รายงานให้กับสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรจน์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขออภัยท่านรัฐมนตรีนะครับ อยากจะเรียนให้ท่านได้สรุปคงจะใกล้แล้วใช่ไหมครับ

นายสุรพงษ์ สืบวงศ์ดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการสาธารณสุข) : ใกล้แล้วครับ ถึงประเด็นสุดท้ายแล้ว จะมีการรายงานให้กับคณะรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาทุก ๆ ปี เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จะต้องมีการตรวจสอบกันอย่างเข้มข้น แล้วนอกจากนั้นที่ท่านห่วงว่าเงินในแต่ละปีไม่ส่งคืนคลัง ถ้าหากสมมุติปีนี้มีการจัดสรรงบประมาณให้ แล้วปรากฏว่ามีเงินเหลือจะต้องเอาเงินที่เหลือมาลบออกจากเงินในงบประมาณปีต่อไปครับ จะไม่มีการสะสมเป็นกองทุนใหญ่โตเหมือนกองทุนประกันสังคม เพราะว่าเป็นกองทุนหมุนเวียนเท่านั้นในการที่จะจัดสรร เพื่อให้ดูแลประชาชนในปีต่อไปเท่านั้นครับ สุดท้ายที่อยากจะเรียนก็คือที่หลายท่านห่วงว่า เรื่องป้องกันเรื่องส่งเสริม

สุขภาพจะเป็นอย่างไร อย่างที่ผมเรียนว่าสำนักงานหลักประกันสุขภาพ หรือคณะกรรมการหลักประกันสุขภาพจะดูแลเฉพาะเรื่องการจัดบริการสุขภาพ หน่วยงานในแง่ของเชิงวิชาการ ในกระทรวงสาธารณสุขยังมีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นกรรมการแพทย์ กรมอนามัย กรมควบคุมโรคติดต่อ ซึ่งกำลังจะมีการปฏิรูปครั้งใหญ่นี้จะเป็นหน่วยงานในเชิงวิชาการทำวิจัยและพัฒนาเรื่องระบบควบคุมโรค สาธารณสุขจังหวัดจะไม่ใช่ว่าเป็นผู้บังคับบัญชาของโรงพยาบาลอีกต่อไป เพราะในแผนปฏิรูปก็คือโรงพยาบาลทุกแห่งในของรัฐจะแปรรูปเป็นองค์กรมหาชนเป็นองค์กรภายใต้การกำกับ ซึ่งจะต้องมีส่วนร่วมจากทั้งภาครัฐ ภาคประชาชน ในท้องถิ่น เพราะฉะนั้นบทบาทของสาธารณสุขจังหวัดจะเน้นในแง่ของการป้องกันและควบคุมโรคส่งเสริมสุขภาพเป็นหลัก เพราะฉะนั้นงบประมาณทางด้านการป้องกันโรคส่งเสริมสุขภาพจะเป็นงบประมาณแตกต่างหากจากงบประมาณเรื่องหลักประกันสุขภาพ ไม่ใช่งบประมาณก้อนเดียวกันนะครับ ถ้อยคำจะเรียนยืนยันว่าเรื่องการทำยุทธศาสตร์เชิงรุกเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่ทำให้คนไทยมีสุขภาพดีถ้วนหน้าอย่างแท้จริง มีหลายประเทศในสแกนดิเนเวีย ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีและอยากจะทำเรียนรู้ตามก็คือ บางประเทศในช่วง ๒ - ๓ ปีที่ผ่านมางบประมาณทางด้านสุขภาพกำลังลดลง เพราะว่ากระบวนการสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรคทำได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นประเทศไทยกำลังจะเข้าไปสู่กระบวนการตรงนั้นด้วยภายใต้ พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ ซึ่งกำลังจะนำเสนอเข้าสู่ทางกระบวนการทางด้านการพิจารณาของทั้ง ๒ สภาในปีหน้าครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสูง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ต่อไปผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า จะรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาหรือไม่ เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎรครับ ท่านผู้ใดเห็นสมควรรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา กดปุ่ม เห็นด้วย ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย โปรดลงคะแนนครับ ถ้าลงคะแนนเรียบร้อยแล้วเจ้าหน้าที่รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๑๑ คะแนน ไม่เห็นด้วย ไม่มี)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วย ๑๑๑ ไม่เห็นด้วย งดออกเสียง ไม่ลงคะแนนเสียง
อย่างละ ๐ ครับ เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติรับร่างพระราชบัญญัติหลักการประกันสุขภาพ
แห่งชาติ พ.ศ. ไว้พิจารณา ท่านปรินิติมีอะไรหรือครับ เชิญครับ

นายปรินิติ หิริญพฤษย์ (ปทุมธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม
ปรินิติ หิริญพฤษย์ จากปทุมธานี ในฐานะกรรมาธิการการมีส่วนร่วมของประชาชน
ท่านประธานฯ ครับ ก่อนที่คณะกรรมการการสาธารณสุขจะได้เสนอเรื่องการตั้ง
คณะกรรมการการ กระผมขออนุญาตที่จะรายงานต่อที่ประชุมในฐานะเป็นตัวแทนของ
คณะกรรมการการมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับการที่จะตั้งคณะกรรมการ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มิใช่เป็นการเสนอแต่เพียงเฉพาะการตั้งกรรมการ
สำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เท่านั้น แต่หากจะเป็นการที่กระผมขอเวลาเพียงไม่นาน
สำหรับการที่จะเรียนขอสภาได้โปรดพิจารณาในหลักการของการตั้งคณะกรรมการ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอกฎหมายครับ กระผม
เสนอว่า คณะกรรมการชุดนี้ควรเป็นคณะกรรมการวิสามัญ และเปิดโอกาสให้
ตัวแทนของประชาชนผู้มีส่วนร่วมในการเสนอกฎหมายตามมาตรา ๑๑๐ ของรัฐธรรมนูญ
ได้มีโอกาสเข้าเป็นกรรมาธิการวิสามัญด้วย ตามจำนวนที่จะเห็นสมควร กระผม
กราบเรียนว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ในคำปรารภได้บัญญัติชี้ว่า รัฐธรรมนูญนี้มีสาระสำคัญ
ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วม
ในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพิ่มขึ้น เป็นแนวความคิดใหม่ที่สนอง
เจตนารมณ์ของประชาชนผู้มีส่วนในการสนับสนุนรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน กับเป็นการ
สนองเจตนารมณ์แห่งพระราชปณิธานของล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๙ ในพระราชหัตถเลขา
ที่ทรงมีเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ในการทรงสละราชสมบัติว่า “ข้าพเจ้าไม่ยินยอม
ที่จะยกอำนาจทั้งหลายของข้าพเจ้าให้แก่ผู้ใดคณะใดโดยเฉพาะ เพื่อใช้อำนาจนั้น
โดยสิทธิขาดและโดยไม่ฟังเสียงอันแท้จริงของประชาราษฎร์” กระผมจึงขอเรียนที่คณะ
ของคณะกรรมการว่า เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แต่เดิมคงที่สมาชิกฯ ได้อภิปราย
แล้วว่าพระราชบัญญัติได้ผ่านมาถึงขั้นที่ประชาชน ๕๒,๐๐๐ คนเศษ ได้ลงชื่อร่วมกัน

แต่ไม่สามารถที่จะเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาได้ทันเวลา กระผมอยากจะขอกราบเรียน
 ที่ประชุมว่า หากที่ประชุมวันนี้ได้ลงมติสนับสนุนการเสนอญัตติให้มีการเปิดโอกาส
 ให้ประชาชนผู้มีส่วนร่วมเป็นตัวแทนเข้ามาในคณะกรรมการวิสามัญก็จะเป็นการวาง
 บรรทัดฐานอันสำคัญในการสนองเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ -----

- ๗๒/๑

อาจจะมีการทบทวนเหตุผลว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในส่วนสภาผู้แทนราษฎร ก็เพียงพอ แต่คณะกรรมการมีความเห็นว่า บัดนี้วุฒิสภาเป็นสภาที่ได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนแล้ว เรามาจากประชาชนการที่จะทำให้งตมรณมณของรัฐธรรมนูญบรรลุผลสำเร็จสมความประสงค์ วุฒิสภาก็มีส่วนสำคัญอย่างน้อยครั้งหนึ่งในกระบวนการนิติบัญญัติ กระผมจึงขอกราบเรียนหลักการดังกล่าวนี้เพื่อสภาได้โปรดพิจารณา ในท้ายที่สุดอาจจะขอกราบเรียนด้วยว่า นอกเหนือไปจากการที่จะพิจารณาเป็นหลักการในวันนี้แล้ว ในอนาคตหากที่ประชุมเห็นชอบก็อาจจะจำเป็นที่คณะกรรมการจะต้องพิจารณาว่า เห็นสมควรหรือไม่ที่จะนำเสนอเป็นหลักการในการแก้ไขข้อบังคับของวุฒิสภา เพื่อวางมาตรฐานในการทำหน้าที่ด้านนี้ของวุฒิสภาต่อไปในระยะยาว ประกอบกับคณะกรรมการก็มีความเห็นด้วยว่า ร่างพระราชบัญญัติการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเสนอกฎหมายเป็นพระราชบัญญัติการเข้าชื่อ พ.ศ. ๒๕๔๒ มีเหตุที่ทำให้เกิดความยุ่งยาก ลำบากและไม่บรรลุผลสำเร็จสำหรับประชาชนที่เข้าชื่อร่วมเสนอกฎหมาย มีหลักฐานหนังสือของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : คิดว่าท่านควรรีบสรุปเพราะว่า ที่ท่านนำเสนอมานี้ก็เป็นความเห็นของท่าน ยังไม่เสนออะไรมา

นายปรีดี หิรัญพฤกษ์ (ปทุมธานี) : กระผมเรียนแต่เพียงสั้น ๆ นิดเดียวว่า ประชาชนได้เสนอกฎหมายแล้วตั้งแต่รัฐธรรมนูญประกาศใช้เริ่มมีการเสนอเมื่อปี ๒๕๔๒ มีประชาชนเสนอกฎหมายเข้ามาจำนวน ๕ ฉบับผ่านรัฐสภา และ ๒ ฉบับผ่านคณะกรรมการการเลือกตั้ง ปรากฏว่ามีผู้ลงชื่อเสนอมานี้บ้างที่ก็หลายหมื่นชื่อ แต่ไม่ครบทั้งหมดยกกันถึง ๔ ฉบับ ๒ ฉบับมีครบที่ผ่านรัฐสภา ฉบับหนึ่งได้กลายเป็นร่างพระราชบัญญัติป่าชุมชนที่ผ่านวุฒิสภาไปแล้ว บัดนี้รอการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร และอีกฉบับหนึ่งคือฉบับนี้ที่กำลังพิจารณา ส่วนที่เสนอผ่านคณะกรรมการการเลือกตั้ง ๒ ฉบับ ฉบับหนึ่งไม่ครบก็ตกไป แต่อีก ๑ ฉบับกำลังรอการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรออยู่ จึงใคร่ขอเสนอให้ที่ประชุมได้โปรดพิจารณา ขอบพระคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านอาจารย์วัลลภ เชิญครับ

นายวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา กระผมขออนุญาตอภิปรายสั้น ๆ สนับสนุนแนวคิดของท่านปรีดี หิรัญพฤกษ์ ถ้าท่านประธานฯ ยังจำได้กระผมได้อภิปรายในช่วงแรกของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า เข้ามา ๖ ฉบับ ฉบับสุดท้ายเป็นฉบับของภาคประชาชน และฉบับของภาคประชาชนนั้นได้พูดถึงกลุ่มเป้าหมายของผู้รับได้น้อย ซึ่งครอบคลุมเด็ก คนชราและผู้พิการ ขณะเดียวกันก็ได้พูดถึงบรรทัดสุดท้ายของวรรคที่สองในร่างฯ ฉบับประชาชนว่า จะต้องทำให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมและจะต้องไม่ทำให้สูญเสียองค์ความรู้ดั้งเดิมของชุมชนในการดูแลรักษา นี่ก็ช่วงแรกที่ผมอภิปรายไว้ เพราะฉะนั้นถ้ามาเปรียบเทียบกับข้อเสนอของท่านปรีดีจะเห็นได้ชัดว่า รัฐธรรมนูญพูดไว้ ๒ มาตรา ซึ่งเกินเจตนารมณ์ ผมยืนยันว่าเป็นเจตนารมณ์อาจจะไม่ตรงนัก แต่เป็นเจตนารมณ์ เจตนารมณ์มาตราหนึ่งท่านปรีดีพูดถึงเด็กคือ มาตรา ๑๙๐ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ๕๐,๐๐๐ ซึ่งมีสิทธิเข้าชื่อเสนอกฎหมาย ซึ่งขณะนั้นผ่าน ๒ สภาแล้วแล้วก็มีมติว่าจะเห็นต่างคือ ร่าง พ.ร.บ. ป่าชุมชน ฉบับนั้นเราก็ตั้ง ตอนวุฒิสภาก็ตั้งบุคคลภายนอกเข้าร่วมซึ่งสอดคล้องกับมาตรา ๑๙๐ แต่มีอีกมาตราหนึ่งท่านประธานฯ ครับ ก็คือมาตรา ๑๕๐ ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๐ ของรัฐธรรมนูญ พูดชัดเจนว่า กฎหมายใดที่มีผลโยงไปถึงกลุ่มเป้าหมาย เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ต้องให้สัดส่วนองค์กรภายนอก ๑ ใน ๓ เลยนะครับ เข้าไปร่วมในกรรมาธิการวิสามัญในขั้นตอนของสภาผู้แทนราษฎร สมัยนั้นครับ ในขั้นตอนสภาผู้แทนราษฎร กระนั้นก็ตามแม้ว่าในขั้นตอนของสมาชิกวุฒิสภาซึ่งมีหน้าที่ในการกลั่นกรองกฎหมาย ก็พึงยึดเจตนารมณ์เช่น มาตรา ๑๕๐ ไว้ ก็คือเราอาจจะไม่ต้องให้ถึง ๑ ใน ๓ หรือครับ ให้จำนวนหนึ่งเข้าไปมีส่วนในการเป็นกรรมาธิการ ผมคิดว่าหลักการนี้เป็นหลักการที่สำคัญท่านประธานฯ ครับ สะท้อนถึงมุมมองแนวคิดของวุฒิสภาที่ต้องการจะได้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมด้วย โดยเฉพาะบุคคลที่มีส่วนในการยกร่างกฎหมายฉบับนี้บางท่าน ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านเสรี เชิญครับ

นายเสรี สุวรมณยานนท์ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผม นายเสรี สุวรมณยานนท์ ในฐานะเลขานุการกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาและในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานฯ ที่เคารพครับเกี่ยวกับตั้งกรรมการดังกล่าวนี้มีเพื่อนสมาชิกฯ หลายคนได้ถามว่า กรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาได้ตั้งกรรมการที่จะพิจารณากฎหมายฉบับนี้ให้เป็นเฉพาะสมาชิกวุฒิสภาเท่านั้น โดยไม่มีบุคคลภายนอกเลยใช่หรือไม่ ก็กราบเรียนไปว่าไม่ใช่ แต่เสียงส่วนใหญ่ในกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาเห็นควรให้ตั้งสมาชิกวุฒิสภาเป็นกรรมการเท่านั้น แต่ในการพิจารณาเรื่องนี้มีสมาชิกฯ ซึ่งเป็นส่วนน้อยที่เห็นว่ากรรมการที่จะตั้งขึ้นมาพิจารณากฎหมายฉบับนี้ควรจะต้องมีบุคคลภายนอกเข้ามาเป็นกรรมการด้วย โดยให้ตั้งเป็นกรรมการวิสามัญ แต่ในการประชุมดังกล่าวก็เคารพความคิดเห็น โดยให้เสียงส่วนใหญ่เป็นหลักครับ ในการที่จะเสนอต่อที่ประชุมแห่งนี้ว่าให้ตั้งกรรมการเฉพาะสมาชิกวุฒิสภาเท่านั้น แต่ก็มีคนตกลงกันว่า เฉพาะส่วนน้อยนั้นสามารถมาอยู่ที่ประชุมใหญ่แห่งนี้พิจารณาได้ ซึ่งกระผมก็เป็นส่วนหนึ่งในฐานะสมาชิกฯ เห็นควรให้ตั้งกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาซึ่งให้มีบุคคลภายนอกด้วย โดยมีเหตุผลว่าในการพิจารณากฎหมายสำคัญรายใดก็ตาม ถ้าหากว่ามีผู้ที่เชี่ยวชาญหรือมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายนั้น ๆ เราก็อาจจะเปิดโอกาสที่จะให้สมาชิกฯ หรือให้บุคคลซึ่งมีความรู้เหล่านั้นได้มีโอกาสเข้ามาชี้แจงหรือเข้ามาทำหน้าที่ในฐานะกรรมการด้วย เพราะเนื่องจากถ้าหากจะให้บุคคลภายนอกมาเป็นทั้งที่ปรึกษาอย่างเดียวก็เกรงว่าความรับผิดชอบนั้นจะไม่เท่ากับกรรมการแล้วก็ยังคิดว่าการทำหน้าที่ดังกล่าว ความภาคภูมิใจหรือการทำหน้าที่อย่างเต็มที่ถ้าได้เป็นกรรมการแล้วก็จะได้ประโยชน์มากกว่า ก็เลยเสนอให้มีบุคคลภายนอกเข้ามาเป็นกรรมการชุดนี้ด้วย แต่จะเป็นประการใดก็ตามก็ขึ้นอยู่กับที่ประชุมแห่งนี้จะเป็นผู้ตัดสินใจครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : อาจารย์แก้วสรร เชิญครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม แก้วสรร อติโพธิ โดยปกติธุระที่เราปฏิบัติมาเราก็ให้พวกเราเป็นกันเอง แต่ผมก็เห็นด้วยว่าร่างใดเป็นกิจการสำคัญก็สมควรที่จะให้ตัวแทนออกวุฒิสภาเข้าร่วมด้วยได้ จริงอยู่มีช่องทางอื่น ยกตัวอย่างเช่น ร่างนี้ถ้าผมเป็นกรรมการผมก็จะเสนอให้มีที่ปรึกษาหารือกัน มาช่วยให้ความเห็น หรืออาจจะเชิญนักเศรษฐศาสตร์ สาธารณสุขมาวิจารณ์ แต่การเป็นกรรมการนั้นอีกเรื่องหนึ่ง ตรงนี้ผมคิดว่า

๑. ภาคประชาชนเขาค้นตัวในเรื่องนี้กันมากถึงขั้นเสนอร่างออกมาแล้ว แล้วร่างนี้ว่างจริง ๆ กัน่าขึ้นชมนะครับ ผมไม่คิดว่าฝ่ายรัฐบาลหรือสภาผู้แทนราษฎรเขาเล่นตลกอะไร คือได้เห็นร่างที่ประชาชนเสนอดีและนำไปเสียเวลาตรวจสอบรายชื่อตามหมู่บ้าน ก็บอกอย่างนั้นท่านช่วยเสนอให้ผมเลยจะได้ไม่เสียเวลา ก็ดีครับ ดีมากที่รัฐบาลและสภาผู้แทนราษฎรทำเช่นนั้น แต่ความเป็นจริงก็ยังคงอยู่ว่านี่คือต้นตอความคิดที่เป็นร่างของพวกเราที่เขารวมกันมา เพราะฉะนั้นสายความคิดนี้สืบอยู่ตรงนั้น ถ้าเราเขามานั่งคุยจะได้เห็นปัญหาอะไรมากขึ้น เพราะฉะนั้นผมไม่ขัดข้องว่าเรื่องนี้เป็นลักษณะพิเศษ และที่สำคัญเป็นระบบของประเทศทั้งระบบ และที่สำคัญประชาชนเป็นผู้บริโภค งานนี้ไม่ใช่กฎหมาย สุลกากร กฎหมายภาษีอะไร งานนี้ก็ประกันสุขภาพชาวบ้านทั้งแผ่นดิน เพราะฉะนั้นเป็นความสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมีความเห็นของร่างเชิญท่านเข้ามา หรือใครที่เป็นผู้รู้ที่พอจะแก้ปัญหาได้อีกมุมก็เชิญเข้ามา ที่นี้ผมไม่เข้าใจที่ท่านเสนอมา ร่างขึ้นมาในอากาศ เอาเฉพาะให้ชัด ๆ ชัดครับ ท่านจะเสนอใครครับ อย่างถ้าเสนอตัวแทนคนพิการผมบอกว่าไม่เห็นด้วย ปัญหาไม่ได้เกี่ยวกับพิการหรือไม่พิการ ผู้คนทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นถ้ามีตัวแทนของร่างซึ่งเขาเป็นต้นคิด เป็นเอ็นจีโอ (NGO) สาธารณสุขใหญ่รู้ปัญหาต่าง ๆ ไอ.เค. นิมนต์เขามา หรือว่ามีตัวแทนผู้บริโภคทำงานเป็นจริงเป็นจังมีประสบการณ์ ไอ.เค. ลองช่วยพูดมาให้ชัด ๆ ชัดครับ ท่านจะนิมนต์ใครมา ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านพลตรี สาคร เชิญครับ

พลตรี สาคร กิจวิริยะ (ตราด) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม
พลตรี สาคร กิจวิริยะ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดตราด สำหรับเรื่องนี้เมื่อสักครู่นี้ได้ประชุม
กรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภามาหยก ๆ ผมเป็นผู้หนึ่งที่ได้อ่านต่อที่ประชุมว่า
การที่เราจะตั้งกรรมการวิสามัญในฐานะที่เราควรจะพิจารณาถึงหน้าที่ของเรา หน้าที่
ของ ส.ว. คือกลั่นกรองกฎหมายเป็นหลัก อำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งสูงกว่ากัน
อีกเรื่องหนึ่งในฐานะที่คุณสมบัติของพวกเราที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับที่เราจะ
เข้ามาเป็นสมาชิกวุฒิสภากำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าการศึกษาขั้นอุดมศึกษาคือปริญญาตรี
ขึ้นไปเกี่ยวกับประชาชนที่จะให้เรามีส่วนร่วม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกรรมการวิสามัญ
ชุดที่เรากำลังจะตั้ง ผมถามว่าทำไมจึงไม่ให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนจากสภาผู้แทนฯ
ขึ้นมา ซึ่งตามที่ผมได้ฟังการอภิปรายของเพื่อนสมาชิกฯ แล้ว ประชาชนที่เสนอชื่อขึ้นมา
๕๐,๐๐๐ ชื่อ ๖๐,๐๐๐ ชื่อนั้น ๗ - ๘ เดือนแล้ว ทำไมทางสภาผู้แทนราษฎรไม่เอาร่าง
ของประชาชนเข้าไปร่วมพิจารณาด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นที่ผมต้องพูดเรื่องเกี่ยวกับว่าทางวุฒิสภา
ควรจะกำหนดให้แน่นอนว่า ต่อไปนี้จะตั้งกรรมการวิสามัญจะเอาคนอื่นเข้ามา
ร่วมด้วยหรือไม่ ผมยกตัวอย่างว่าเรามีหน้าที่กลั่นกรองกฎหมาย ๒๐๐ ชีวิตเราจะมีความรู้
ความสามารถอย่างไรก็แล้วแต่ ถ้าเราไม่มีปัญญากลั่นกรองก็ควรจะพิจารณาตัวเองเสีย
ผมว่าเพียงว่าเรากลั่นกรองกฎหมาย และผมเชื่อว่าความสามารถของเพื่อนสมาชิกฯ
ทั้ง ๒๐๐ คนนี้เหลือเฟือ เราต้องยอมรับว่ากฎหมายที่จะขึ้นมาถึงเรา ทางสภาผู้แทนราษฎร
ได้ถกเถียงกันมาละเอียดละออแล้ว เราจะต้องไปทำอะไรมากนัก แม้กระทั่งบางครั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบอกว่า สมาชิกวุฒิสภาชั้นมากและก้าวถ่างหน้าที่เขา ผมพูดถึง
ทุกคนต้องมีศักดิ์ศรี ทุกองค์กร ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ บางครั้งบางชุดกรรมการวิสามัญ
เอาข้าราชการชั้น ซี ๘ มาอบรม มาสั่งสอนผม ผมไม่ต้องการนะครับ -----

เราพิจารณาเรามีความรู้ความสามารถแค่ไหนก็ควรจะเอาเท่านั้น เพราะฉะนั้นใครที่ไม่เห็นด้วยก็ควรจะพิจารณาตัวเอง ลากออกจากตำแหน่งเสีย ผมไม่ได้คัดค้านว่า คนนอกจะเข้ามามีส่วนร่วมกับทางกรรมาธิการกิจการของเราไม่ได้ ก็เชิญเขามาเป็นที่ปรึกษา แล้วก็ชักใช้ไล่เลียง ถ้าเรายอมรับความรู้ความสามารถ ถ้าเขามีขีดความรู้ความสามารถพอก็เชิญเขามา แต่ผมไม่ต้องการให้เข้ามาเป็นกรรมาธิการวิสามัญ ซึ่งเวลาที่จะมาพิจารณาในวาระที่ ๒ ที่จะต้องมาซักถามกัน ผมพูดในประเด็นนี้ แล้วอันนี้ส่วนใหญ่แล้วก็ที่ประชุมกันก็เห็นกันกับผมด้วย แล้วผมถามด้วยว่าเฉพาะพระราชบัญญัติเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ประชาชนมีส่วนร่วมมาตั้งแต่ขั้นพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎรหรือเปล่าครับ เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นด้วยที่จะเอาคนอื่น เอามาตั้งเป็นกรรมาธิการวิสามัญ ผมเห็นควรจะเอาเฉพาะสมาชิกวุฒิสภา ๒๐๐ ท่านครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านมาอีร์คั่นก่อนนะครับ เชิญครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ขอบคุณค่ะ ท่านประธานวุฒิสภา ดิฉัน มาอีร์คั่น แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสกลนคร ดิฉันอยากสนับสนุนหลายท่านที่พูดมาแล้ว แล้วก็คิดว่าวุฒิสภาเราก็ควรจะใช้อำนาจในการที่จะเปิดโอกาส โอกาสที่ประชาชนเองนั้นจะ คัดค้านมาตั้งแต่แรกด้วย แล้วโอกาสที่เราจะมอบให้คงไม่ได้เหลือวิสัย ดิฉันคิดว่าสำหรับบุคลากรนั้นจะ คัดค้านไม่รู้จักรว่า ใครบ้างจะรู้ว่า ๕ คนนี้เป็นกรรมาธิการในสมัยที่เป็นสภาผู้แทนราษฎรนี้มี ๕ คน เข้าร่วม ๑ ในนั้นที่ดิฉันเองรู้จัก กำลังเรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยมหิดล อีกคนหนึ่งก็คือทำงานแรงงานนอกระบบ คือดูแลงานที่เป็นแรงงานนอกระบบ ๒ คนนี้ คืออาจารย์ผูกพันกับคุณระภาวิน ก็เป็นคนที่เหมาะสม ถ้าหากจะเอาชื่อบุคคลนั้นจะ คัดค้านไม่รู้จักรมากกว่านี้ ขอบคุณถึง ๒ ท่านนี้ ซึ่งดิฉันคิดว่ามีความเหมาะสมแล้วที่อยู่ในขั้นพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรด้วย เพราะฉะนั้นดิฉันสนับสนุนหลายท่านที่พูดมาแล้วค่ะ ขอบพระคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีหลายท่านครับ ผมอยากจะฟังท่านสุดท้ายนะครับ ถ้าเป็นไปได้ นะครับ ท่านสันติภาพ เชิญครับ

๑๗๒

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

อรสา ๑๕/๒๐

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : การเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ
ตามข้ออ้างกับ ข้อ ๑๑๓ การตั้งกรรมาธิการวิสามัญเป็นเรื่องของสมาชิกวุฒิสภา ที่นี่
ผมเรียนท่านประธานฯ นะครับ หลังจากนั้นพวกเราเองพยายามที่จะให้กรรมาธิการสามัญ
ไปปรับนี้ ผมเองผมรับไม่ได้ เพราะสมาชิกวุฒิสภามีหน้าที่ในการพิจารณาถ้อยแถลงกฎหมาย
เอาละ เรารับไม่ได้ให้มีการตั้งกรรมาธิการวิสามัญ แต่ที่นี้ผมเรียนอย่างนี้ครับ ท่านประธานฯ
ถ้าถามว่าเราคือตัวแทนของประชาชนไหม ใช่ ถ้าในกรณีที่ท่านเองสงสัยในข้อต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้น เชื่อได้ไหมล่ะครับ ห้ามเราไหม ว่าเราจะเชิญ นาย ก นาย ข นาย ค มา ห้ามไหม
คำตอบก็คือไม่ห้าม ทำไมมีเหตุผลอะไรที่สภาแห่งนี้ พอบางเรื่องพวกมันเลือกปฏิบัติ เอาละ
ถ้าอย่างนั้นก็เลือกปฏิบัติ พอเสร็จไปล็อบบี้ (Lobby) กันในกิจการวุฒิสภา เรื่องอะไรล่ะครับ
ที่เวลาดังกรรมาธิการตรวจสอบคราวที่แล้วนั้นครับ เราขอคนนอกไม่ให้ ไม่ให้ก็ไม่เป็นไร
แต่พอมาบางเรื่องนั้นครับ ผมไม่ต้องแข่งขัน แล้วไม่จำเป็นจะต้องหาเสียงกับใครอีก
แล้วไม่จำเป็นจะต้องการ์ด (Guard) สูง แต่เรียนตรง ๆ ว่า ถ้าต่อไปท่านเล่นอย่างนี้นั้นครับ
ครั้งต่อไปพอถึงเวลาที่ต้องขอเลือกปฏิบัติกันว่า ยกเว้นได้ไหม เฉพาะกรณีอย่างนี้เอา
มีส่วนร่วม ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ว่า ผมฟันธงตรง ๆ ครับ บอกว่า ถ้าเราเคยมีมติ
อย่างไรว่าพวกเรามีความรู้ความสามารถ ถึงจะบางเรื่องเราไม่รู้ เราศึกษาได้ไหม ได้ ศึกษา
อย่างไร เชื่อคนที่เขาเก่งมา เชื่อท่านรัฐมนตรีมาครับ เชื่อหมอมานะ เชื่อคนที่เขาให้ข้อมูล
กับเราได้ไหม ได้-----

Legislative Institutional Repository of Thailand

ในเบื้องต้นกฎหมายฉบับนี้ประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อมีส่วนร่วมผมตั้งใจครับ แต่การดีใจ
มีลำดับแบ่งความรับผิดชอบในหน้าที่กัน เรามีหน้าที่ในการออกกฎหมายมีส่วนร่วม
ใช้ใหม่ไปตรวจสอบรายชื่อผ่านสภาผู้แทนราษฎร ภาระเรามีแค่นั้นใช้ใหม่ ใช้ หลังจากนั้น
เสร็จเป็นหน้าที่ของใคร กระบวนการมีครับ ท่านประธานฯ เพราะฉะนั้นผมอยากเรียน
ท่านประธานฯ อย่างนี้ว่าถ้าเราสงสัยให้ข้อมูลได้ แต่ผมไม่อยากให้มีการทศฐานของ
การเลือกปฏิบัติว่าต่อไปถ้าฉันจะเอาอย่างไรแล้ว โอ้โฮ คึกคักใหญ่ว่อย่างนั้น ๑, ๒, ๓
ลำดับความให้แลเห็น พอบทสุดท้ายขึ้นมาบางเรื่องผมไม่อยากให้สภาแห่งนี้ทำอย่างนี้
ผมเสนอสุดท้ายครับว่า ไม่เห็นด้วยที่จะให้คนนอกมาเป็นกรรมการวิสามัญ ถ้าจะเป็น
และจะสงสัยเชิญครับ ผมไม่ได้ห้ามและไม่ได้อัดขางด้วยซ้ำประชุมกันทั้งวันทั้งคืน
จะเชิญก็องค์กรท่านได้ข้อมูลชัดเจน ก็ขอขอบพระคุณท่านประธานฯ ที่ให้โอกาสและ
บอกว่าใครก็ตามที่พยายามจะแหวกประเพณีปฏิบัติและจะเลือกปฏิบัติต่อสภาแห่งนี้ต่อไป
ต้องพูดกันอีกหลายครั้ง บทสุดท้ายเหมือนที่ท่านสาครพูดก็คือว่า เมื่อเรารู้ว่าเรามีภูมิปัญญา
เราจะทำกันเองได้ เราสงสัยแล้วเราทำไม่ได้เราเชิญเขา มา แต่ถ้าท่านใดคิดว่าทำไม่ได้ก็
เหมือนที่ท่านว่าบทสุดท้ายก็คือลาออกจากการเป็นกรรมการวิสามัญแค่นั้นเอง
ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ เมื่อสักครู่นี้ผมบอกว่าจะฟังท่านเป็นคนสุดท้าย ถ้าเป็นไปได้
เดี๋ยวผมดูเห็นมืออยู่ ๒ - ๓ มือ ผมขอลองคำพูดคนะครับ ขอเชิญท่านเกษม เชิญครับ

นายเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ผมใช้หรือเปล่าครับ
ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านเกษมก่อนครับ เดี่ยวท่านต่อไปครับ

นายเกษม รุ่งชนเกียรติ (สุรินทร์) : ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ
ผม เกษม รุ่งชนเกียรติ ส.ว. จากจังหวัดสุรินทร์ ท่านประธานฯ ท่านประธานฯ ครับ
ผมเห็นด้วยครับ แนวคิดพวกเราที่เราเคยถกกันในที่ประชุมว่าถ้าเป็นกฎหมายที่ส่งตรงมาจาก
สภาล่างขึ้นมาหาพวกเราซึ่งเป็นกฎหมายของรัฐบาลโดยตรงนี้ ผมเห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่า

พวกเราทำหน้าที่ได้ พวกเราไม่ต้องตั้งคนนอกได้ เราใช้องค์ความรู้ของพวกเรา
ทำหน้าที่ ผมเห็นด้วย แต่วันนี้ถ้ากฎหมายที่ประชาชนเขามีสวนร่วมแล้วเขาล่ารายชื่อ
๕๐,๐๐๐ - ๖๐,๐๐๐ คน เพื่อเสนอนี้ ผมตั้งคำถามพวกเรานิดเดียวง่าย ๆ เลยว่า ถ้าเขา
เข้ามาร่วมประชุมเราในฐานะกรรมาธิการวิสามัญเสียหยาอะไรมากมายขนาดนั้นเลยหรือครับ
เราเสียเงิน ๕๐๐ บาท ในฐานะที่เขาจะมาประชุมกับเราครั้งหนึ่งนี่ต้องประหยัดงบประมาณ
มากมายขนาดนั้นเลยหรือ ผมไม่เข้าใจเลยว่าถ้าเราอยากจะมีกรรมาธิการของพวกเรา ๒๕ คน
หรือ ๔๕ คน เราก็ตั้งไปแล้วก็กฎหมายซึ่งคนนอกเขารวบรวมรายชื่อตั้ง ๕๐,๐๐๐ -
๖๐,๐๐๐ คน เขาจะเข้ามาสัก ๓ คน ๔ คน ก็ให้เขาร่วมประชุมเราเสียค่าเบี้ยประชุม
ให้เขาครั้งละ ๕๐๐ บาท ๔ คนก็ ๒,๐๐๐ บาทต่อครั้งหนึ่ง ผมไม่เห็นว่าจะเสียหยาอะไร
ตรงไหนเลย แต่ถ้าวันนี้เป็นกฎหมายที่มาตามปกติที่เป็นลักษณะของฝ่าย ส.ส. เสนอขึ้นมา
ไม่มีประชาชนล่ารายชื่อ ๕๐,๐๐๐ คน ซึ่งจะเกิดขึ้นกรณีอย่างนี้สมัยประชุมหนึ่งอาจจะมี
ครั้งหนึ่งหรืออาจจะไม่มีเลย ปีหนึ่งอาจจะมีเรื่องเดียวหรืออาจจะไม่มีเลย ผมว่าไม่เห็น
เสียหยาตรงไหนเลย แล้วป่าชุมชนตอนที่กฎหมายฟื้นฟูเกษตรกรเราก็ตั้งคนนอกเข้ามาเป็น
วิสามัญซึ่งข้อบังคับก็ให้ทำได้แล้ววันนี้ข้อบังคับก็ไม่ได้เปลี่ยน ถ้าเป็นวิสามัญคนนอก
ก็เป็นได้แล้วป่าชุมชนก็เป็นแล้ว แล้วฟื้นฟูเกษตรกรก็เป็นแล้ว แล้วผมว่าถ้าอีกเรื่องหนึ่ง
ที่เราจะตั้งคนนอกมาสัก ๓ คน ๔ คน ผมไม่เห็นจะพิศดารจะทำอะไรให้เสียหยาเลย
นอกจากเราจะเปลี่ยนค่าเบี้ยประชุมต่อคนครั้งละ ๕๐๐ บาทเท่านั้นเอง ขอบคุณครับ
ท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอดโสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านประเกียรติครับ เชิญครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ
กระผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด คืออันที่จริงแล้ว ผมอยากจะ
พูดถึงหลักการในการที่เราจะทำงานในหน้าที่ที่เป็นสมาชิกวุฒิสภา หลายครั้งที่เราได้พูดคุยกัน
ที่กรรมาธิการวิสามัญกิจการวุฒิสภาว่า เราเข้ามาเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญใหม่
ซึ่งจะต้องพัฒนาระบบการเมืองให้เข้มแข็งขึ้น ให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วม แม้กระทั่งใน
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖ ยังต้องบัญญัติไว้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนและ

๑๓๕

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ธีรบรรณ ๗๖/๓

การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับก็ควรจะเป็นหน้าที่ของภาคเอกชน แต่ที่นี้
เมื่อคำนึงถึงในด้านที่ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาในการเสนอกฎหมาย เน้นอนครรับ
รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้ให้คนเสนอกฎหมายเข้ามาได้ ๓ ทาง

- ๗๗/๑

ทางที่ ๑ ก็คือประชาชน ๕๐,๐๐๐ คนเข้าชื่อกันเสนอผ่านสภา

ทางที่ ๒ ก็คือ ส.ส. ๒๕ คน พรรคเห็นชอบก็มีสิทธิเสนอ

ทางที่ ๓ ที่มักจะเห็นพระราชบัญญัติหรือเป็นกฎหมายที่ได้รับการผ่านสภา
อยู่ตลอดเวลาที่ออกมาจากคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บริหารประเทศโดยตรง

รัฐธรรมนูญที่ผ่านการเสนอกฎหมายทุกฉบับจนถึงกระทั่งสภาสูงซึ่งเรา
เคยเรียกว่าสภาราชาชนนั้น แนนอนผู้เสนอกฎหมายได้เข้ามาควบคุมดูแลจนกระทั่งผ่านออกไป
ไปเป็นพระราชบัญญัติที่ใช้ นับได้ว่ากฎหมายไม่เคยมีการขัดแย้ง แต่มา ณ บัดนี้เมื่อครั้งที่มา
เปลี่ยนข้อบังคับแรกก็พยายามที่จะเปลี่ยนให้สมาชิกวุฒิสภาของเราขึ้นอยู่กับหลักการว่าเรา
ต้องทำหน้าที่ในการตรวจสอบองค์อำนาจนี้ให้เข้มแข็งโดยหน้าที่ของเราโดยรวมทั้งหมด
ผมไม่ได้คำนึงถึงว่าใครจะมีความรู้ความสามารถ ใครจะมีเกียรติแค่ไหน แต่ผมพูดถึง
หลักการที่กฎหมายรัฐธรรมนูญให้มาว่าเราควรจะทำหน้าที่ของเราอย่างเป็นอิสระ ไม่ถูก
ชักนำไป ไม่เข้ามาเพื่อที่จะรักษาผลประโยชน์ของตัวเอง ผมจำได้เมื่อครั้งแรก ๆ ที่เข้ามา
ปัญหาว่า พระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรรมเราให้ภาคเอกชนเข้ามาเป็น
กรรมการร่วม แนนอนคำว่า หนึ่งนอกระบบ ผมจะถูกเผาหุ่นครับ ตอนนั้นผมเป็นประธาน
พิจารณากฎหมายนี้ เมื่อคณะกรรมการที่เป็นคนภายนอกเขามานั่งอยู่ในคณะกรรมการ
วิสามัญนั้นยืนยันว่าจะต้องเอาหนึ่งนอกระบบเข้ามา โอนเข้ามาอยู่ในระบบให้ได้ แต่สมาชิก
วุฒิสภาส่วนใหญ่ที่เป็นกรรมการไม่ยินยอม ในที่สุดก็จะไปเผาหุ่น ผมก็บอกว่าเชิญ
เหตุการณ์ยุ่งยากอย่างนี้แสดงว่าเขามารักษาผลประโยชน์ ตรงนั้นผมไม่สนใจหรอกครับ
ในการที่จะเข้ามาหรือไม่เข้ามา แต่ผมอยากจะขอให้สภาแห่งนี้ขึ้นอยู่กับหลักการ เราว่า
ข้อบังคับใหม่มาว่าเราจะทำอะไรทุกอย่าง แม้กระทั่งกลั่นกรองพิจารณากฎหมาย ตรวจสอบ
ลงมติ ถอดถอน หรือการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับ ผมจึงฝากผ่านท่านประธานฯ
ไปนะครับว่าเราจะขึ้นอยู่กับหลักการอย่างนี้หรือว่าเราจะเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอย่างที่
ปฏิบัติมานาน ผมจึงขอเสนอเรื่องนี้เป็นข้อสังเกตเอาไว้ครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ถ้าจะให้อภิปรายส่งสัปดาห์อีกนาน กระผมจะขอมติที่ประชุม
เลยนะครับ มติจะเป็นอย่างนั้นครับ ท่านรัฐมนตรีตอบให้ไหมครับ เชิญครับ

๑๓๓

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ภาวนา ๗๗/๒

นายสุรพงษ์ สืบวงศ์ดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข) :
กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สุรพงษ์ สืบวงศ์ดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
สาธารณสุข อยากจะขออนุญาตเล่าประสบการณ์ตอนที่อยู่ในชั้นกรรมการของ
สภาผู้แทนราษฎรพอสังเขปเล็กน้อยเพื่อที่จะได้ให้ข้อมูลกับท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติว่า
ในขบวนการที่มีทางตัวแทนของภาคประชาชนซึ่งได้ร่วมกันล่ายชื่อ ๕๐,๐๐๐ ชื่อ
เข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการนั้น ได้มีการให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างไร บทบาท
ของทางกรรมการซึ่งมาจากทางภาคประชาชนทั้งหมดมา ๕ ท่าน แล้วในกระบวนการ
ของการที่ได้มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามรายมาตราได้ให้ข้อคิดเห็นที่
บางครั้งผมเองซึ่งอยู่ในฐานะของผู้ให้บริการเราก็มองข้ามไป แล้วมีหลายประเด็นซึ่งเป็น
เรื่องใหม่มาก ยกตัวอย่างมีอยู่มาตราหนึ่งที่พูดถึงเรื่องการให้เงินไว้ ๑ เปอร์เซ็นต์เพื่อที่จะ
ได้เป็นเงินที่ช่วยเหลือประชาชนที่เป็นผู้ป่วยเมื่อเกิดการรักษาพยาบาลแล้วเกิดปัญหาซึ่ง
ไม่ใช่เป็นปัญหาในแง่ของการขาดจริยธรรมของแพทย์ แต่ปัญหาของความเจ็บป่วยของโรค
ซึ่งทำให้เกิดปัญหาถูกลามต่อมาและไม่มีใครตั้งใจให้เกิดขึ้น -----

- ๗๘/๑

Legislative Institutional Repository of Thailand

ในทุกวันนี้คนที่เป็นผู้ป่วยเมื่อเกิดปัญหาเราก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เงินทองที่จะไปช่วยเหลือก็ไม่มี รัฐบาลจะจัดให้ก็ทำไม่ได้ ก็มีเงินกองทุนนี้ ๑ เปอร์เซนต์ ซึ่งสามารถจะจัดสรรไว้ให้สำหรับการดูแลปัญหาในเรื่องของการรักษาพยาบาล หรือในกระบวนการของการที่จะรับฟังความเห็น ทางภาคประชาชนทั้ง ๕ ท่าน ก็ได้เป็นกำลังหลักในการจัดทำกรับฟังความเห็นทั้ง ๔ ภาค ทั้งภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคอีสาน แล้วก็ได้เป็นคนที่จะรวบรวมจัดระบบในแง่ของความเห็นต่าง ๆ เข้ามาสู่การพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญ เพราะฉะนั้นก็อยากจะเรียนว่าในฐานะของทางภาคประชาชน ซึ่งเขาเองก็ได้ลงแรงทำมานานพอสมควร แล้วก็มีความตั้งใจในการจัดทำเรื่องนี้ได้ช่วยอย่างมากในการให้ข้อมูลในฐานะหนึ่งในคณะกรรมการวิสามัญอยากจะเรียนให้ข้อมูลเพิ่มเติมให้ท่านท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติได้กรุณาทราบรับขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรตง)

รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผมคิดว่าเวลาเรามีจำกัดนะครับ ยังมีงานอีกมาก ผมจะขอให้ท่านได้ลงมตินะครับ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นคณะกรรมการวิสามัญ กลุ่ม เห็นด้วย ท่านผู้ใดเห็นสมควรไม่ให้เป็นคณะกรรมการวิสามัญกลุ่มไม่เห็นด้วย

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผมขอหารือท่านประธานฯ ครับ คือขณะนี้ผู้เสนอผมฟังจากข้างนอก ผมเข้าใจว่ากรรมาธิการวิสามัญจะต้องตั้งแน่นอนเพื่อพิจารณาพระราชบัญญัตินี้ แต่จะเอาบุคคลภายนอกเข้ามาเป็นกรรมาธิการร่วมด้วยหรือไม่ ไม่ใช่สามัญหรือวิสามัญนะครับ ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรตง)

รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบขอบคุณ หมอนิรันดร์ เชิญครับ

นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชระ : ขออนุญาตเคลียร์ (Clear) ประเด็นให้ชัดเจนครับ ไม่ใช่เป็นบุคคลภายนอกทั่วไป แต่เป็นบุคคลภายนอกอย่างที่เราจรรยักแล้วเสร็จ ต้องการให้ชัด คือผมอยากให้หลักการที่ชัดเจนออกไป เพราะตอนนี้เป็นเรื่องของ

๑๓๕

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

จิตติมา ๑๘/๒

กฎหมายรัฐธรรมนูญว่า หลักการอะไรก็ตามกฎหมายที่เป็นเรื่องของ ๕๐,๐๐๐ รายชื่อ
เราขอจะให้มีส่วนของภาคประชาชนที่เข้ามาเสนอกฎหมายนั้นเข้ามามีส่วนร่วม
ในกรรมาธิการวิสามัญ ไม่ใช่บุคคลภายนอกทั่วไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกไรสง

รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : คุณหมอ โกวิท เชิญครับ

พลโท โกวิท พัทธมาชน (สระแก้ว) : ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ
ครับ ท่านสมาชิกฯ ที่เคารพ ผมได้นั่งฟังอยู่นาน ผมคิดว่าจุดยืน คือเห็นด้วยที่ท่านสภา
ขอภัยที่เอ่ยนามท่าน หรือว่าอีก ๒ - ๓ ท่าน ที่พูดว่า ไม่ควรจะมีคนนอก เพราะพวกเรา
น่าจะทำได้ แล้วอีกประการหนึ่ง พวกเราก็เป็นผู้แทนฯ ของประชาชน แต่ละคน
เป็นผู้แทนของประชาชนถึง ๑ แสนคน แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้
ผมคิดว่านับตั้งแต่มีการนำร่องเป็นต้นมาก็มีแม้กระทั่งท่าน ส.ว. ดังหลายท่าน
ที่ถามผมอยู่บ่อย ๆ ประเด็นเกี่ยวกับทำไมหมอตามโรงพยาบาลต่างลาออกกันมากมาย
อะไรต่ออะไร เพราะว่าหลายท่านก็ยังไม่เข้าใจ แล้วในกลุ่มของเรานี้ว่า มาถึงวันนี้
เนื่องจากว่า เราต้องทำเรื่องนี้ พระราชบัญญัตินี้ทำเพื่อประชาชน โดยประชาชนและเพื่อ
ประชาชน เพราะฉะนั้นจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องกลั่นกรองอย่างรอบคอบ แล้วต้องการ
ผู้ที่มีวิชาชีพเฉพาะ เช่นว่าเป็นแพทย์เฉพาะทาง แล้วก็เป็นนักกฎหมายคนหนึ่งก็ได้
วิเคราะห์ พ.ร.บ. นี้มาอย่างละเอียดรอบคอบ ซึ่งผมได้อ่านแล้วคิดว่าเป็นประโยชน์
สำหรับแพทย์เฉพาะทางตั้งแต่อยู่ที่ ส.ส. ข้างล่าง โน้น ไม่มีเลขครับ เพราะฉะนั้นจึงไม่รู้ว่า
ต่อไปนี้ประเทศไทยจะต้องมีแต่หมอแบกะดิน

(นายประเกียรติ นาสิมมา ได้ขึ้นและยกมือขึ้น)

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ครับ ผมขอ
ประท้วงท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกไรสง

รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ใต้ครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ตามข้อ ๕๕ ผมได้เห็นว่า
ท่านประธานฯ ตั้งปณิธานว่าประชาชนก็จะลงคะแนนแล้ว ลงมติแล้ว ท่านยังปล่อย

ให้ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ ขอประทานโทษที่เอ่ยนาม ท่านโกวิทอภิปรายค้อย่างนี้
ไม่ถูกต้องนะครับ ขอให้ท่านประธานฯ วินิจฉัยว่าท่านถูกต้องหรือเปล่า ขอบพระคุณ
ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญตัน ดอกไธสง
รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ก็เห็นว่าในฐานะที่ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ
บุคลากรการแพทย์อาวุโส สภาต้องการอยากรจะได้ขึ้นได้ฟังจากท่านเหล่านี้ ผมจึง
อนุญาตท่านนิดหน่อย เชิญเลยครับ สั้น ๆ ก็พอนะครับ

- ๑๕/๑

พลโท โกวิท พัทธมฉายน (สระแก้ว) : ขอบคุณท่านประธานฯ เป็นอย่างยิ่ง ผมเห็นว่าควรจะมีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเข้ามาช่วยเหลือ จะเป็นทั้งนักกฎหมาย แพทย์ แล้วส่วนหนึ่งก็เป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในเรื่องของการประกันชีวิตและสุขภาพ แล้วอีกส่วนหนึ่งก็เป็นประชาชนที่มีส่วนร่วมในการร่างกฎหมาย อย่างจะรู้เหมือนกันว่า มาถึงวันนี้หลังจากผ่าน ส.ส. มาแล้วนั้นประชาชนผู้มีส่วนร่วมในการร่างกฎหมาย ร่าง พ.ร.บ. นั้นมีความคิดเห็นอย่างไร ผมก็ขอจบอันนี้ ขอบคุณเป็นอย่างมาก เห็นควรที่จะให้มีคนออกด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกไรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เพราะว่าเนื่องจากเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะเกี่ยวพันกับหลายส่วน ผมเองก็จึงอยากจะเสนอต่อที่ประชุมว่า ถ้าถามคงต่อไปนี้ถ้าไม่ขัดกรุณาหักหัวด้วย ยินดีนะครับ ถ้าถามอย่างนั้นะครับ ถ้าหากท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะให้มีกรมการวิสามัญแห่งชาติ สมาชิกวุฒิสภาและบุคคลภายนอกเข้ามาร่วมด้วย กด เห็นด้วย ท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นสมควรที่จะให้เป็นกรมการวิสามัญ โดยแต่งตั้งจากสมาชิกวุฒิสภาท่านนั้น ถ้าเห็นว่าเฉพาะวุฒิสภาท่านนั้น โปรคคดคุม ไม่เห็นด้วย ขัดไหมครับ ถ้าขัดกรุณาลงคะแนนครับ เจ้าหน้าที่รวมคะแนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๖๔ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๘ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกไรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วย ๖๔ ไม่เห็นด้วย ๑๘ จดออกเสียง ๒ ไม่ลงคะแนนเสียง ๐ นะครับ จะให้คณะกรรมการใดพิจารณา ท่านมาลิรัตน์ เชิญครับ

นางมาลิรัตน์ แก้วท่า (สกลนคร) : ท่านประธานฯ คะ ดิฉัน มาลิรัตน์ แก้วท่า สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสกลนคร ขอเสนอรายชื่อกรมการ หลักการก็คือเป็นกรมการการสาธารณสุข แล้วก็ก็มีกรมการอีก.๑๓ คณะ ประกอบด้วยมีบุคคลรายนามดังต่อไปนี้

๑. นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ

๒. นายสวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ

๓. นายวีรพงศ์ สกลกิจวัฒน์

LIRT

๔. นางมลวิทย์ เงินหมื่น
๕. นายนิรันดร์ พิทักษ์วัชร
๖. พลโท โกวิท พัทธเมฆน
๗. พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ
๘. นายประสิทธิ์ พิพิธกิจจา
๙. นายจอน อึ้งภากรณ์
๑๐. นายสุนทร จินดาอินทร์
๑๑. นายสมบัติ วรนิตร
๑๒. นายนิคม เขวากิตติโสภณ
๑๓. นายวิจิตร มโนสิทธิศักดิ์
๑๔. นายประศักดิ์ กาฬสินธุ์
๑๕. นายชิต เจริญประเสริฐ
๑๖. นางสาวบุษรินทร์ ทิยะไพรัช
๑๗. นายวีระพล วัชรประทีป
๑๘. นางพัฒนา ศิริวันสาธิต
๑๙. นายรวิชัย เมืองนาง
๒๐. นายศ มะลิผล
๒๑. นายชัชวาลย์ กองอุดม
๒๒. นายถัก กอแสงเรือง
๒๓. นายสุทัศน์ จันทรแสงศรี
๒๔. นายพนอด สมบูรณ์
๒๕. นายคอง เล้งอี
๒๖. นางกรรณกาญจน์ วิสุมพนาย
๒๗. นางจิตรา อยู่ประเสริฐ
๒๘. นายแก้วสรร อติโพธิ

๑๘๓

ว. ๒๖ (ศ. ทัวไป)

สุชาติ ๗๕/๓

อันนี้ในส่วนของการบริการที่มาจากสมาชิกวุฒิสภา ขอผู้รับรองด้วยละ
(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง
รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีผู้รับรองแล้วครับ

- ๘๐/๑

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ในส่วนของกรรมาธิการที่มาจากบุคคลภายนอกที่เป็นตัวแทนของ เข้าใจว่าท่านปรีดีจะเป็นผู้นำเสนอค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านปรีดี เชิญครับ

นายปรีดี หิรัญพฤกษ์ (ปทุมธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ รายชื่อของสมาชิกเครือข่ายโครงการรณรงค์เพื่อหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าที่ได้นำเสนอมา โดยประธานโครงการนะครับ คุณระกาวิน ลิขณพานิชภักดิ์ ประกอบด้วยตัวแทนของ ๑๑ เครือข่าย เสนอมาเพียง ๕ เครือข่ายคือ เครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี (HIV) ที่ปรึกษาเครือข่ายหลักประกันสุขภาพ เครือข่ายผู้พิการ เครือข่ายชุมชนแออัด เครือข่ายองค์กรผู้บริโภค ประกอบด้วยรายนามดังต่อไปนี้

๑. นางสาวสุรรัตน์ ตริมรรคา

๒. นางยุพดี หิรัสินสุข

๓. พันโท ต่อพงษ์ กุลกรรชิต

๔. นายวสันต์ ลิสมวงษ์

๕. นางสาวสารี อ๋องสมหวัง

ขอผู้รับรองครับ

--

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีผู้รับรองครับ จะมีสมาชิกฯ ท่านใดเสนอเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ ท่านมาลีรัตน์ เชิญครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ท่านประธานฯ คะ ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า พอดีคุณสุทัศน์ จันทร์แสงศรี จากคณะกรรมการการแรงงานและสวัสดิการสังคม เปลี่ยนเป็นท่านนิพัทธา อมรัตน์เมธา ขอผู้รับรองด้วยค่ะ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ มีท่านคุณหมอนายแพทย์ เชิญท่านโกวิทครับ

พลโท โกวิท พัทธมยาน (สระแก้ว) : กระผม พลโท โกวิท
พัธมยาน ขอเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ

๑. ศาสตราจารย์นายแพทย์สมศักดิ์ โล่ห์เลขา เป็นนายกแพทยสภา

๒. ศาสตราจารย์นายแพทย์ ปิยะสกล

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านเสนอมาในนามอย่างไรครับ เพราะว่าตอนนี้ที่ประชุมได้รับ
เรียบร้อยไปแล้วนะครับ เรื่องตั้งกรรมาธิการทั้งภายในภายนอกเรียบร้อยไปแล้วนะครับ
ครับ เรื่องของท่านหมดแล้วนะครับ ผมคิดว่าเป็นอย่างนั้น

พลโท โกวิท พัทธมยาน (สระแก้ว) : ยังครับ คือเสียหลักตรงไหน
ทราบไหมครับ ยังไม่ได้กำหนดเลขว่าจะมีสักกี่คน แล้วอยู่ดี ๆ ท่านเสนอขึ้นมาขายยัด
ผมอาจจะเรียนนะครับว่า การเสนอบุคคลภายนอกก็ให้มันวินัยหน่อย และก็บุคคลภายนอก
นั้นเข้ามาต้องทำงานให้เกิดประโยชน์กับพวกเรา ผมขออภัยท่านปรีดีว่า สมมุติว่าเครือข่าย
ประชาชนนั้นะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ประเด็นนี้ผมขอให้ท่านพักสักหน่อย ให้ผมได้คิดหน่อยได้ไหม
ครับ

พลโท โกวิท พัทธมยาน (สระแก้ว) : อย่างนั้นได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ขอให้ผมคิดสักหน่อยครับ ท่านอาจารย์แก้วสรร เชิญครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ครับ

ทั้งหมดนี้เป็นความบกพร่องของผู้เสนอที่ให้คนนอกเข้ามา ผมถึงถามว่าเสนอไปในอากาศ
เสนอใครเพราะอะไร แต่ในที่สุดถ้าดูตามท้องเรื่องที่ยกปราชัยทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของการถือ
เรื่องนี้เป็นกรณีที่ประชาชนเขารวมตัวกันเสนอร่างกฎหมาย เหมือนกับปารุฒชนเป็นต้น
ผมยกมือให้ก็ด้วยเหตุผลนี้ คุณหมอนิรันดร์ก็ยกมือขึ้นมาตอนท่านประธานฯ ถาม
ก็บอกว่าหมายถึงเจ้าของร่างนะ เพราะฉะนั้นที่ผมยกมือท้องเรื่องที่ยกปราชัยกันอยู่จนแต่
ตรงที่ว่า เจ้าของร่างเขาให้เหตุให้ผลอะไรต่าง ๆ ได้ มาตราอะไรบ้าง อะไรอย่างไร

หรือในภายหน้าถูกแก้ไปอย่างไร พวกนี้เขาจะไปบอกชาวบ้านเขาได้ เพราะฉะนั้นคนนอกในที่นี้ไม่ใช่คนนอกไหนก็ได้ เพราะฉะนั้นถึงแม้จะไม่ชัดเจนแต่โดยทอ้งเรื่องทั้งหมด และคำทับโดยคุณหมอนิรันดร์ชัดเจนว่า กรรมาธิการคนนอกหมายถึงตัวแทนผู้ที่เสนอร่างกฎหมายนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อสักครู่นี้ทางซีคิวติสภาเราซึ่งเคยคิดไว้อาสารณสุขกับตัวแทนสามัญอื่น โอ.เค. อันนั้นจำนวนก็เป็นไปตามนั้น แล้วสมทบด้วยทางนี้ ตัวแทนเขามีอยู่ ๕ ก็บวกกันแล้วทอ้งเรื่องพอดีก็จบตรงนั้นในทัศนะผม มติบางอย่างนั้นแล้วส่วนบรรดาผู้ทรงคุณวุฒิอื่น ๆ อย่างที่ท่านที่หมอโกวิทกรุณาเสนอ ตรงนั้นก็เชิญท่านเป็นที่ปรึกษาและผมก็อยากฟังท่าน แม้กระทั่งเอ็นจีโอ (NGO) ที่ไม่ใช่เอ็นจีโอ อย่างเช่นสมาคมโรงพยาบาลเอกชนอย่างนี้ พวกนี้ก็ต้องฟังเขา เชิญเขามาหมดเป็นที่ปรึกษา ก็ไปว่ากันตรงนั้น เพราะฉะนั้นผมว่าเกมแล้วครับ ขอบพระคุณครับ

- ๘๑/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านวุฒิสภามีอะไรครับ เห็นท่านชกมีอะไรครับ

นายวัลลภ ตังคณานุกีร์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ สิ่งที่ผมจะพูดนี้คล้ายอาจารย์แก้วมาก เพียงแต่ต่างกันเล็กน้อยครับ คืออย่างนี้ท่านประธานฯ ครับ อาจารย์แก้วสรรเรื่องลำดับเหตุการณ์ว่าเราได้อภิปรายอะไรกันไป แล้วที่ประชุมก็มีมติว่าวิสามัญนั้นบวกบุคคลภายนอกด้วย แล้วคุณหมอนิรันดร์ก็บอกว่าบุคคลภายนอกนั้นควรจะอยู่ในขอบข่ายที่มีการอภิปราย ซึ่งที่อภิปรายก็อภิปรายเช่นนั้น ผมเลยยกตัวอย่างมาตรา ๕๘๐ ของรัฐธรรมนูญ ยกมาตรา ๑๖๐ ที่ประชาชนเข้าชื่อ ๕๐,๐๐๐ ชื่อ ไร่ใหม่ครับ มาบรรดาธิบายว่าพวกเหล่านี้เป็นพวกที่เขามีสวนร่วมมาตั้งแต่ต้น น่าจะให้เขาเข้ามา ผมเห็นอย่างนั้นนะครับ ผมเห็นอย่างนั้นจริง ๆ แล้วผมคิดเหมือนอย่างที่ท่านอาจารย์แก้วสรรว่า คือมันยุติเรียบร้อยแล้ว ทั้งจำนวนตัวบุคคลทั้งสิ้น ผมอาจจะจิตใจเล็กน้อยเท่านั้นเอง คือกรรมวิธีการการสาธารณสุขของเรามากเกินไปเท่านั้นเอง ผมคิดใจตรงนี้เท่านั้น แต่ที่ประชุมเห็นอย่างไร ผมก็ไม่คิดใจ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสุนทรครับ เชิญครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ ผม สุนทร จินดาอินทร์ จากกำแพงเพชรครับ ผมคิดว่าเมื่อเราจะใช้คนนอกนั้นนะครับ คุณหมอโกวิทก็เป็นคนหนึ่งที่มีสิทธิที่จะเสนอชื่อกรรมการได้ ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ ผมไม่เห็นมีอะไรห้ามเมื่อท่านจะเสนอ แต่ถ้าท่านไม่รับก็ไม่รับก็เรื่องของสภาครับ จะมาตัดสินสิทธิโดยว่าเอาเฉพาะแต่เจ้าของร่างหรืออะไรนั้น ผมไม่เห็นด้วยครับ ผมคิดว่าหมอโกวิทยังเป็นผู้ที่มีสิทธิคนหนึ่งครับที่จะเสนอได้ ส่วนว่าสภาจะรับหรือไม่รับนั้นอีกเรื่องหนึ่งครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ทางออกก็คือจะให้ท่านคุณหมอโกวิทเสนอไร่ใหม่ครับ ท่านโกวิทเชิญเลยครับ

LIRT

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ อย่างเพิ่งถึง
ท่านโกวิทเลย ผมขอหารือท่านประธานฯ สักนิดหนึ่ง อนุญาตไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านหารือแบบประทั่งหรือหารือขอ ถ้าอย่างนั้นท่านโกวิท
รอฟัฒนะครับ เชิญท่านประเกียรติครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : คืออย่างนี้ท่านประธานฯ ครับ
คือเรายอมรับและลงมติแล้วว่าคณะกรรมการชุดนี้จะเป็นคณะกรรมการวิสามัญ
และถึงจะมีกณภายนอกเข้ามาร่วมด้วย แต่สิ่งที่มันยังไม่ยุตินั้นก็คือจำนวนเท่าใดและใครบ้าง
เมื่อท่านประธานฯ ยังไม่กำหนดจำนวนแล้ว ทั้งสภาก็สามารถที่จะเสนอใครก็ได้ทั้งนั้น
เพราะฉะนั้นทางออกที่ดีที่สุด ขอให้กำหนดจำนวนเสียก่อนว่าจะเอากี่คน แล้วค่อยเสนอชื่อ
มันจะได้จบครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ผมขอคุณมาลีนีร์ก่อนนะครับ ท่านจะบอกว่า ๒๘ บวก ๕
ใช่ไหมครับ เชิญคุณหมอบอกครับ ซ้ำอีกครั้งหนึ่งครับ

นางมาลีนี สุขเวชวรกิจ (นครสวรรค์) : ตกกลางท่านจะเอาหมอมาลีนีร์นั
หรือหมอมาลีนีคะ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : คุณหมอมาลีนีร์นัก่อน เชิญเลยครับ เพราะนี่กว่าท่านอยู่ด้วยกัน
นัครับ ขอบกั

นางมาลีนี สุขเวชวรกิจ (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพคะ
ดิฉัน แพทย์หญิงมาลีนี สุขเวชวรกิจ ศ.ว. จังหวัดนครสวรรค์คะ เราได้คุยกันใน
คณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภา เราได้โต้เถียงกันอยู่ยาวนานกะ หัซที่สดุ
เราสรุปที่ ๒๘ คนนะคะ แต่ถ้ามติส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีบุคคลภายนอกเพิ่มขึ้นนั้นนั
ดิฉันอยากกะเสนอกั ๕ คน แล้วใน ๕ คนนี้ท่านจะให้ฝ่ายผู้ร่างกฎหมายเพิ่มขึ้นมาสักกัคน
หรือคุณหมอบโกวิทกัคน นั้นอีกเรื่องหนึ่งนะคะ ดิฉัน ไม่อยากที่จะเห็นวาสภาของเรา
ซึ่งหลายเสียงนั้นบอกว่า ไม่อยากเลยที่จะให้ผิคระเบียบข้อบังคับเดิมะคะ แต่ในกรณีนี้

๑๘๕

ว. ๒๖ (ส. ทัวไป)

ดวงทิพย์ ๘๑/๓

เป็นกรณีพิเศษจะ เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอว่าขอเพิ่มอีก ๕ คนเป็น ๓๓ คน เพื่อสะดวกในการที่จะประชุมคณะ และอีกที่เหลือนั้นก็แล้วแต่ที่ประชุมจะเลือก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านเสนอ ๓๓ คนนี้ ขอผู้รับรองอีกหน่อยได้ไหมครับ

นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ (นครสวรรค์) : ขอผู้รับรองด้วยค่ะ

๓๓ คนค่ะ

(มีสมาชิกรายชื่อยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน ดอกไธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีผู้รับรอง ๓๓ คนแล้ว ท่านนิพนธ์เชียวครับ ท่านยกมือครับ

นายนิพนธ์ วิชัยสุทธิ์ (อ่างทอง) : อย่างนี้ครับ ผมได้ประสานทั้ง ๒ ฝ่ายแล้วนะครับ ก็ตกลงอย่างนี้ครับว่า ทางท่านปริทัศน์เสนอ ๓ คน แล้วทางหม่อมโกวิทเสนอ ๓ คน ๒๔ กับ ๖ เป็น ๓๐ นะครับ ที่ประสานกันไว้ คือที่ประสานได้แล้วทั้ง ๒ ฝ่ายที่ว่าจะได้ไม่ต้องมีการโหวตอะไรกันนะครับ อย่างน้อยก็เป็นภาคเอกชนที่เข้ามาทั้งหมดนะครับ ที่มีส่วนอย่างน้อย แล้วมีโรงพยาบาลเอกชนด้วยอยู่แล้วใช่ไหมครับ คุณโกวิทครับ ผมว่าประสานกันนี้จะใช้ไม่ต้องโหวต ถ้าตกลงตรงนี้

- ๘/๒/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เคียวเนะครับ ผมขอให้ท่านนั่งก่อนนะครับ ขอเชิญครับ ถืออย่างนี้ ท่านประธานคณะกรรมการการวิสามัญการวุฒิสภาได้ตกลงกันว่า จะแบ่งเป็นฝ่ายละ ๓ นะครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ครับ ผมขออนุญาตอย่างนี้เนะครับ ผม ประเกียรติ นาสิมมา คือท่านหมอมาลินีเสนอ ๓๓ คน มีผู้รับรอง ถ้าท่านประธานฯ จะดำเนินการประชุมต่อไปก็บอกว่า มิไรเห็นเป็นอย่างอื่นไหม ไม่ใช่ให้ท่านนิพนธ์ วิชัยยุทธศาสตร์ มาดำเนินการสั่งการอยู่อย่างนี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโรสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ไม่ใช่ครับ คุณเข้าใจผิด ผมจะไม่ให้ท่านพูด วันนี้ผมขอพูดอย่างนี้นะครับ ท่านนิพนธ์นั้นเป็นประธานคณะกรรมการการวิสามัญการวุฒิสภาในการประสานสัมพันธ์การทำงานในกิจการนี้ให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดในการบริหารกิจการของสภาของเรา เพราะฉะนั้นท่านมีภาระหน้าที่ในการติดต่อสัมพันธ์ในเรื่องนี้ ผมต้องฟังที่ประชุม ผมเป็นเพียงคนจัดประชุมเท่านั้น ผมต้องฟัง เพราะฉะนั้นการตกลงกันต่าง ๆ จึงมีความจำเป็น ท่านแก้วสรร เชิญครับ

นายแก้วสรร อดิโพธิ์ (กรุงเทพมหานคร) : โลกนี้ต้องเดินด้วยการประสานงานตกลงกันเมื่อถึงจุด ท่านประธานคณะกรรมการการวิสามัญการวุฒิสภาทำงานถูกต้องแล้ว จริงอยู่ทางเข้าของร่างเสนอมมา ๕ แต่พวกเรา สว. ต้องพูดกันเอง ในเมื่อทางสายซึ่งคุณหมอโกวิทกับอกเขา ๓ ก็ได้ เราจะไปยืนตามเอ็นจีโอทำไมละครับ เราไม่ได้รับใช้เขา เสนอมมา ๕ ก็ตัดเหลือ ๓ แต่ถ้าท่านยืนขึ้นกับอกมา ๓๓ ทางนี้เสนอ ๓๔ โหวตครับ ถ้าเป็นไปได้ออนเสียเถอะเนะครับ จะชนกัน ขอบคุณครับ

นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ (นครสวรรค์) : ท่านประธานวุฒิสภาฯ ที่เคารพคะ คิฉิน แพทย์หญิงมาลินี สุขเวชชวรกิจ ขอดอนคะ ยินดีตามที่ท่านประธานคณะกรรมการการวิสามัญการวุฒิสภาว่า

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายบุญทัน คอกโธสง รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านขอถอนนะครับ ก็เป็นไปตามที่ท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาได้ประสานและขอให้ท่านเสนอท่าน พลโท โกวิท เชิญท่านครับ

พลโท โกวิท พัทฒมาชน (สระแก้ว) : ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ เห็นท่าจะจบลงด้วยดี ต้องขอบคุณทุกท่าน เราทำเพื่อคนอื่น เพื่อประชาชนทั้งประเทศ มาทะเลาะอะไรกันครับ ผมเสนอ ๑ ราย ล้วนแต่คนที่จะมาช่วยเราค้นคิดสิ่งที่เป็นประโยชน์

๑. ศาสตราจารย์นายแพทย์สมศักดิ์ โล่ห์เลขา นายกแพทยสภา
๒. ศาสตราจารย์นายแพทย์ปิยะสกล สกลสัตยาทร คณบดีคณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

๓. อาจารย์ยี่บุตร แสงกนกกุล อาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ซึ่งเป็นผู้ที่ได้วิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันสุขภาพถ้วนหน้าให้กับ

ส.ว. ผมเสนอ ๑ ท่าน ขอบคุณครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ได้กลับมามีขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ กรรมการที่จะเสนอ ท่านปรีดีเชิญครับ

นายปรีดี หิรัญพฤกษ์ (ปทุมธานี) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม ปรีดี หิรัญพฤกษ์ จากปทุมธานี ขอเสนอรายชื่อตามลำดับที่เสนอมาเนครับ

๑. นางสาวสุรรัตน์ ตริมรรคา

๒. นางยุพดี ศิริสินสุข

๓. พันโท ต่อพงษ์ กุลกรรชิต

ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผู้รับรองถูกต้องนะครับ ต่อไปคุณมาลีรัตน์ครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ท่านประธานฯ สะ ดิฉัน มาลีรัตน์
แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสกลนครค่ะ สำหรับคณะกรรมการการกีฬาขอเปลี่ยนจาก
นางสาวบุษรินทร์ ดิยะไพรัช เป็น พันตำรวจเอก ไพจิตร ศรีคงคา ขอผู้รับรองด้วยค่ะ
(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : นี่เสนอในส่วนของสมาชิกวุฒิสภาใช่ไหมครับ สมาชิก เราไม่
ทราบทางคณะกรรมการวิสามัญกิจการวุฒิสภาได้มีรายชื่อไหมครับ ทั้ง ๒๔ เปลี่ยน
คนเดียววนะครับ เป็นอันว่าครบจำนวนทั้ง ๓๔ นะครับ กำหนดระยะเวลาในการพิจารณา
กำหนดหรือยังครับ ยังนะครับ ทางคุณหมอมาลีนี้เจ้าของเรื่อง

นางมาลีณี สุขเวชขวรกิจ (นครสวรรค์) : โดยหลักการ ๓๐ วัน
ตามระเบียบอยู่แล้วค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสันติภาพ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ
การแปรญัตติ ข้องกับการประชุม ข้อ ๑๐๔ บอกไว้ ๑ วัน แต่ผมไม่ทราบ ๓๐ วันจาก
ไหน ท่านต้องยกเลิกข้อบังคับหรือเดี๋ยวนี้ก็ได้แต่ถ้าอย่างนั้น แต่ ๓๐ วันไม่ใช่ ผมเสนอ
ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ผมตั้งคำถามสืบสน ขอโทษด้วย เอาว่าแปรญัตติตาม
ข้อบังคับภายใน ๑ วันนะครับ ท่านสุนทรครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ผม สุนทร จากจังหวัดกำแพงเพชร ผมคิดว่า ๑ วัน ตามข้อบังคับ ผมว่าน่าจะ ยกเว้นข้อบังคับ เพราะว่า เป็นกฎหมายที่มีความสำคัญมาก ผมเสนอ ๑๕ วันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ผมขอเอาขึ้นก่อนแรกก่อนนะครับ ของคุณวันข้อบังคับ มีสมาชิก เห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิก มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มี ญัตติของท่านขอเป็น ๑๕ วัน ขอผู้รับรอง ๑๕ วันครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบขอบคุณครับ มีผู้เห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิก มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อย่างนี้ครับ คุณหมอครับขอเป็น ๑๕ วันนะครับ ขอบขอบคุณครับ ก็เป็นอันจบการพิจารณา ก็ขอขอบคุณมากครับท่านสมาชิก ครับ ผมขอหารือ นิดหนึ่งครับ ความจริงเรายังมีเรื่องด่วนนะครับ เพราะว่าร่างระเบียบคณะกรรมการ จริยธรรมของวุฒิสภา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการนำเสนอเรื่องเข้าสู่การพิจารณา และวิธีพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมของวุฒิสภา พ.ศ. ซึ่งเรื่องนี้ตามข้อบังคับ ของเรา เมื่อคณะกรรมการจริยธรรมได้ไปร่างหลักเกณฑ์และวิธีการในการนำเสนอเรื่อง เข้าสู่การพิจารณา ต้องให้ที่ประชุมรับรอง ต้องเสนอ แล้วเรื่องนี้เรากำลังจะปิดสมัยประชุม ถ้าไม่ทำเสียตอนนี้ก็จะมีปัญหาว่า กรรมการก็อาจจะไม่ได้ทำงาน เชิญอาจารย์แก้วสรร ถรับ นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานฯ ครับ ผมขอหารือที่ประชุมนะครับ ก็เหนื่อยล้ามาทั้งวัน ส่วนร่างของหลักเกณฑ์วิธีพิจารณา เป็นเรื่องให้ความเห็นชอบก็จริงอยู่ แต่ควรจะให้ผู้สมาชิก พิจารณาเป็นรายข้อไป

ถ้าเป็นได้วันจันทร์เราก็ต้องไว้ว่าเราจะเสร็จ ๓ เรื่องด้วยกัน ธนาคารเอสเอ็มอี (SMEs) เรื่องหนึ่ง ธนาคารอิสลามเรื่องหนึ่ง แล้วก็ให้ความเห็นชอบร่างนี้อีกเรื่อง ที่น่าจะทำได้ แต่ถ้าจะเดินหน้าต่อวันนี้ก็แล้วแต่ที่ประชุมจะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านบุญญา ครับ

นายบุญญา หลีเหลด (สงขลา) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม บุญญา หลีเหลด สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดสงขลา ขอเสนอปิดประชุมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : คงไม่เสนอปิดประชุมครับ เอาอย่างนั้นครับ ท่านเกษม ครับ

นายเกษม รุ่งธนเกียรติ (สุรินทร์) : ท่านประธานฯ ครับ ผมหารือท่านประธานฯ ถ้าเราจะปิดการประชุม ผมจะขอเปลี่ยนกรรมาธิการของชุดที่ศึกษากรรมาธิการวิสามัญศึกษารัฐธรรมนูญ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ได้ครับ แต่ขอให้จบเรื่องนี้นะครับ ขอบคุณครับ ท่านสมาชิกฯ ครับ เอาอย่างนี้ก็ได้ครับ ผมว่าก็เป็นข้อเสนอดีนะครับ ก็เห็นใจท่านสมาชิกฯ ตั้งแต่เช้าเราก็อภิปรายกันมานาน แต่อย่างงี้ได้ไหมครับว่า วันจันทร์ เข้าใจว่าท่านประธานฯ นัดแล้วก็นัดอีกครึ่งหนึ่งครับ เวลา ๐๕.๓๐ นาฬิกา เราคงประชุมกันใน ๓ เรื่องใหญ่ ๆ นะครับ เพราะว่าเรื่องนี้ เรื่องจริยธรรม หลักเกณฑ์และการกำหนดวิธีพิจารณาควรจะต้องเสร็จก่อนปิดสมัยประชุม กฎหมาย ๒ ฉบับเราต้องตั้งกรรมาธิการเพื่อทำงานในระหว่างที่ปิดสมัยประชุม เพราะฉะนั้นถ้าท่านสมาชิกฯ เห็นพ้องต้องกันที่จะเลื่อนไปเป็นวันจันทร์ทั้ง ๓ เรื่อง แต่ ๓ เรื่องผมขออนุญาตที่จะเรียนกับที่ประชุมว่าเราต้องจบนะครับ เพราะฉะนั้นขึ้นอยู่กับกรรมาธิการ แล้วก็การทำตามเข้าใจ เพราะว่ากฎหมาย ๒ ฉบับ เป็นวาระหนึ่งเท่านั้นเอง ถ้าอย่างนั้นก็ถือว่าที่ประชุมเห็นด้วยนะครับที่จะเลื่อนไปวันจันทร์เป็น ๓ เรื่องนะครับ เชิญท่านเกษม ครับ

LIRT

นายเกษม รุ่งชนเกียรติ (สุรินทร์) : ท่านประธานฯ ครับ ผมได้รับ
มอบหมายจากท่านประธานคณะกรรมการศึกษารัฐธรรมนูญครับ ก็ท่าน
หม่อมราชวงศ์กำลุนเทพ เนื่องจากท่านชมผลในกรรมาธิการได้ลาออก ที่ประชุมก็เลย
มีมติว่า ให้เสนอผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชน เกลยทรัพย์ เข้ามาแทน นั่นเรื่องที่ ๑

เรื่องที่ ๒ ท่านประธานฯ เห็นว่าคณะทำงานของการศึกษารัฐธรรมนูญ
ยังขาดองค์ประกอบอีกหลาย ๆ องค์ประกอบ ก็เลยจะขอเสนอกรรมาธิการเพิ่มอีก ๓ ท่าน
นะครับ ก็จะขอเสนอในคราวเดียวกันเลยครับ ท่านที่ ๑ คือ ส.ว. ประเกียรติ นาสีมา
ผู้ควบคุมกฏการประชุมในวันนี้ ท่านที่ ๒ อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ นะครับ
ท่านที่ ๓ ดอกเตอร์บรรศักดิ์ อุวรรณโณ ๓ ท่าน ครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิก ยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านเกษมครับ ในกรณีที่ที่ประชุมได้มีมติไปครั้งที่แล้วเรื่อง
จำนวน ครรณนี้ท่านเสนอเพิ่มจำนวนใช่ไหมครับ

นายเกษม รุ่งชนเกียรติ (สุรินทร์) : ใช่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ถ้าเสนอเพิ่มจำนวน นอกจากขอรับรองแล้วนะครับ ผมจะขอ
มติจากที่ประชุมนะครับว่า เห็นชอบด้วยหรือไม่ครับกับการเสนอของกรรมาธิการ ในการ
ที่จะเพิ่มจำนวนกรรมาธิการอีก ๓ ท่าน จะมีผู้คัดค้านไหมครับ

(ไม่มีสมาชิก คัดค้าน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิเชฐ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีสมาชิก คัดค้านก็ถือว่าที่ประชุมเห็นชอบนะครับ
ข้อเสนอของท่านเกษมจำนวนคนที่แทนอาจารย์ชุมพล ๑ ท่าน แล้วเพิ่มอีก ๓ ท่าน
ตามรายชื่อที่เสนอมา มีสมาชิก เห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิก มีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

LIRT

๑๕๖

ว. ๒๖ (ศ. หั่วไป)

รุจิรา ๘๓/๔

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายพิษณุ พัฒนโชติ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีถือว่าที่ประชุมรับรองตามที่ท่านเกษมเสนอ ขอบพระคุณ
ท่านสมาชิกฯทุกท่านครับ วันจันทร์ เวลา ๐๕.๓๐ นาฬิกา ประชุมต่อวันนี้อย่างประชุม
ขอบคุณครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา

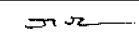
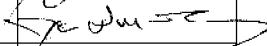
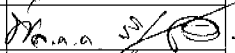
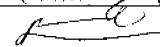
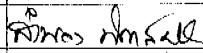
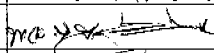
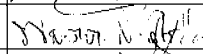
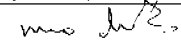
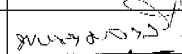
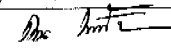
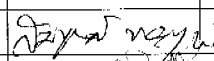
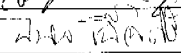

ผู้จกรายงานการประชุม

ละไม	สุวรรณพิทักษ์	ทิพรรัตน์	แก้วสุขโข
สมบูรณ์	จำกระแสร์	สรยุทธ	ปลื้มถนนอม
ทิพวรรณ	พูนทรัพย์	นนทพร	แก้วมะเริง
สุภลักษณ์	โอภาสพินิจ	สรัญญา	ศตะภัก
สิริวรรณ	โชคพันธ์ุ	วิมล	แจ้งอัฒตะ
มยุรี	แก่นสาร	อรสา	เจียมเจริญ
ธีรวรรณ	นราพงศ์	ภาวนา	ภักฉัตรทัน
จิตติมา	แก้วงาม	สุชาดา	ภมระราภา
ลัดดาวัลย์	รัตนบุรี	ดวงทิพย์	อินบุญนะ
ตำรวจ	ผลประสิทธิ์	รุจิรา	เนตรบุตร
สุภาภรณ์	มาลัยทัต		

กลุ่มงานฯ เลข สำนักการประชุม

คณะกรรมการการตรวจรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายสราวุธ นิยมทรัพย์ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายสมัย สมแสน รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๓.	นายอุทัยพันธุ์ สงวนเสริมศรี รองประธาน คนที่สอง	
๔.	นายบุญชื่น ศุภสารสาทร รองประธาน คนที่สาม	
๕.	พลตำรวจตรี วีระ อนันตกุล รองประธาน คนที่สี่	
๖.	นายเกษม มาลัยศรี โฆษกคณะกรรมการ	
๗.	นายคำพอง พิลาสมบัติ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๘.	พลตำรวจตรี อำพล งามจิตร ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๙.	พลตำรวจตรี สนาม กงเมือง ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๐.	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช	
๑๑.	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ	
๑๒.	นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์	
๑๓.	นายถาวร เกียรติไชยากร	
๑๔.	นายสมบูรณ์ ทองบุราณ	
๑๕.	นายอุบล เอื้อศรี	

ตรวจแล้ว วันที่ ๖ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๑ ของสมัยสามัญทั่วไป

วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๕

ประธานวุฒิสภา

LIRT

คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นายสราวุธ นิยมทรัพย์ ประธานคณะกรรมการ	สราวุธ นิยมทรัพย์
๒.	นายสมัย คมแสน รองประธาน คนที่หนึ่ง	สมัย คมแสน
๓.	นายอุทัยพันธุ์ สงวนเสริมศรี รองประธาน คนที่สอง	อุทัยพันธุ์ สงวนเสริมศรี
๔.	นายบุญยืน ศักการสาทร รองประธาน คนที่สาม	บุญยืน ศักการสาทร
๕.	พลตำรวจตรี วีระ อนันตกุล รองประธาน คนที่สี่	วีระ อนันตกุล
๖.	นายเกษม มาลัยศรี โฆษกคณะกรรมการ	เกษม มาลัยศรี
๗.	นายลำพอง ฬิลาสมชาติ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	ลำพอง ฬิลาสมชาติ
๘.	พลตำรวจตรี อำพล งามจิตร ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	อำพล งามจิตร
๙.	พลตำรวจตรี สยาม คงเมือง ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	สยาม คงเมือง
๑๐.	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช	สมชาย ไชยเวช
๑๑.	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ	จิตรา อยู่ประเสริฐ
๑๒.	นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์	พรหมจารี รัตนเศรษฐ์
๑๓.	นายถาวร เกียรติไชยากร	ถาวร เกียรติไชยากร
๑๔.	นายสมบูรณ์ ทองบุราณ	สมบูรณ์ ทองบุราณ
๑๕.	นายอุบล เอื้อศรี	อุบล เอื้อศรี

ตรวจแล้ว วันที่ ๒ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป)

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๕

ประธานวุฒิสภา

LIRT